

Febra

Serge Brussolo

1

Nava vibra încetșor, înfigîndu-și vîrfurile carbonizate în noaptea spațiului. Trepidația alerga prin scheletul obosit, contorsiona conductele, făcea să fluiera niturile slăbite, să geamă tablele fuselajului.

Întinsă în cușeta sa, Liza asculta plînsul metalic ce urca din bătrîna carcasă asemeni unei melodii demodate ce nu mai poate fi auzită decît cu un sentiment de melancolie. Una din acele arii la modă ce va păstra etern gustul nostim și siropos al amintirilor din tinerețe.

La exterior, în întunericul cosmosului, pe latura stîngă a navei greoaie și butucănoase se lăfăia scorojită obișnuită și stupida emblemă a universității. Liza se simțea totuși mulțumitor în măruntaiele labirintului de sasuri și cămăruțe, ba, s-ar putea spune, chiar în largul ei... ca într-o haină familiară sau în fotoliul preferat adîncit de îndelungate ore de lectură...

Era o navă demodată. Un vechi transportor de trupe, cu carburant lichid, care făcuse compania de la Ghan-Taar, reformat datorită perimării morale... Cu ani în urmă fusese scos la licitație, iar universitatea fanghiană din Santa-Catala îl achiziționase aproape pe gratis. Drept urmare, nava ajunsese să ocupe parkingul zonei comerciale a facultății de științe, transformîndu-l în teren de zbor.

Nenumărați studenți visaseră lîngă cele cîteva mii de tone înnegrîte de razele cosmice și de reintrările brutale în atmosferă. O mulțime de băieți și fete, studenți în primul an de biologie, profitaseră de neglijența paznicilor pentru a face dragoste, într-o seară de vară, în picioare, sprijiniți de una din aripioarele derivei, cu spatele zgîriat de buloanele fuselajului.

Liza, asemeni altora, o fată cu plete lungi, blonde, cu trup subțire, cu șini tari, obraznici, de adolescență, scăpase ocheade languroase spre carapacele de țestoasă ale cabinetelor de observație, spre turlele de oțel albăstrui marcate de fantele hublourilor, adevărate coifuri de cavaleri teutoni.

Își pierduse virginitatea asemeni altora, cu rinichii lipiți de un rezervor de kerosen, fusta ridicată pînă la mijloc, pupilele fixate pe antenele radar ale postului de pilotaj și mintea plină de imagini spațiale.

...Iar acum, cinci ani mai tîrziu, se afla aici, cuibărită în inima mașinii, cu corpul îndurerat de accelerațiile succesive pe care le suportase la traversarea atmosferei fanghiene.

Se numea Liza Angsthron, era doctor în zoologie și avea douăzeci și nouă de ani.

Nu știa de ce, pe neașteptate, decanul facultății o înscrieseră pe lista personalului autorizat la zbor, smulgînd-o sălii de curs pentru a o vîrî în salopeta cenușie a cercetătorilor naviganți. I se dăduse vag de înțeles că nava urma să întreprindă, sub acoperirea unei explorări geologice, o misiune de cea mai mare importanță și că era nevoie de aportul ei. Nu încercase să afle mai mult. Autoritatea administrativă îi provoca o teamă difuză și întotdeauna preferase să se arate docilă. Pînă în prezent n-avusese de ce să regrete.

Aștepta, culcată în penumbra cabinei cu pereți blindati, ca cineva să binevoiască a-i dezvălui rolul ce-i era destinat. Pentru moment era perplexă. Santa-Catala nu mai era de multă vreme o universitate de marcă. Alte școli mai competitive răzbriseră pe piața creierelor, anunțînd sfîrșitul vechilor rețele de formare intelectuală. După ce cunoscuse gloria și bogăția, Santa-Catala își dormea azi somnul prăfuit al universităților de provincie. Nu, nu știa spre ce țel obscur o purta nava uzată, iar această ignoranță îi umplea pieptul cu o neliniște surdă...

Deodată o bătaie puternică în ușa celei o smulse din visare. Tresări și se așeză pe marginea cusei cu stomacul crispat. Indexul necunoscutului bătut iar, cu nerăbdare, în panoul metalic.

Liza se ridică și deschise ușa de tablă. Un tînar cu capul ras aștepta pe culoar. O salută reglementar, apoi enunță monoton:

— Comandantul Junia vă așteaptă în sala de proiecție. Trebuie să vă însoțesc.

2

Părea o cocoșă verde pe întinderea albă și decolorată a deșertului. Un munte ovoid, fără asperități, acoperit de o iarbă abundentă și grasă. Un soi de "căpățînă de zahăr" ce atingea o mie de metri înălțime, pe care vîntul o zbîrlea cu un pieptene invizibil, nebun.

Fremătînd, Liza își trecu mîna prin păr. Ungھیile retezate scurt scîrțîiră neplăcut la contactul

cu tunsoarea în perie ce-i dezvelea ceafa, ca pentru a o expune mai bine tășului unei ghilotine imaginare. În argoul piloților, o astfel de coafură era numită "condamnat la moarte". Pielea capului se distingea cu claritate sub frizura anemică, cu aspect de licheni, accentuând paloarea obrazului cu pomeți proeminenți, asiatici, și fruntea înaltă, bombată, marcată de primele riduri fine caracteristice celui de-al treilea deceniu de viață...

Oamenii alergau pe gîlma verde, scurgîndu-se în ciorchini pe pante. Întreaga populație a muntelui părăsea înălțimile pentru a se răspîndi în cîmpie, băltoacă viermuitoare, informă, zguduită de spasmele unui exod de neînțeles. Liza miși ochii, atentă la diferitele faze ale fenomenului...

Deodată, muntele începu să tremure, să se clatine, să se balanseze de la stînga la dreapta, ca și cum ar fi încercat să se smulgă din rădăcini pentru a porni în urmărirea fugarilor! De jur-împrejur, nisipul clocotea agitat de vârtejuri furioase. În sfîrșit, apără o labă! Un membru anterior scurt și gros, asemănător cu cel al unei țestoase și la fel de solzos. Rînd pe rînd, frămîntînd cîmpia, sfărîmînd rocile și crustele de sare, răsăriră alte labe. Capul se ivi ultimul: o sferă formată diutr-un amalgam de plăci osoase și coarne, pe care gura și ochii rămîneau total invizibili... Îndărătul Lizei, Junia, o femeie masivă, comandantul navei, stinse proiectorul. Ecranul redeveni alb.

— Așa-i că n-ai mai văzut o chestie ca asta? — hîrîi Junia cu o voce asprită de tutun. Li se spune "animale-munți". Se îngroapă pentru a hiberna lăsîndu-și afară doar spatelul. Pot rămîne o mie de ani așa, înainte de a ieși la suprafață.

— Dar iarba? — întrebă Liza uluită.

Interlocutoarea izbucni în rîs.

— Păr, micuțo! Păr!

Urmă un moment de liniște. Ca și restul navei, minuscula sală de proiecție trăznea a ozon. Domnea o căldură de cuptor ce făcea insuportabil contactul cu îmbrăcămintea, iar Junia, prea puțin grijulie cu respectarea sacrosantei etichete militare, utiliza ca unic echipament o vestă de piele kaki, pătată de sudoare, și un slip de nailon alb, cu o transparență fără dubiu. Stînjinită de atmosfera de o intimitate lipicioasă, Liza ținea ochii fixați obsesiv pe dreptunghiul gol al ecranului. Își păstrase combinezonul din pînză cenușie de la începutul zborului, evitînd orice relaxare, luptînd chiar și împotriva tentației de a-și deschide fermoarul pînă la buric. Trebui deci să facă un efort deosebit pentru a-și mobiliza coardele vocale:

— De cînd e filmul?

Vocea ieșise sugrumată.

— De aproximativ o sută de ani. A fost făcut pe o planetă numită Almoha. Animalele-munți formau adevărate turme. Cronicile pretind că populau deșertul, hibernînd o duzină de secole și nu se trezeau decît pentru a muri. Azi rasa li s-a stins, iar Almolia a fost distrusă. Animalele astea au devenit mit. Mai vrei să știi ceva?

Liza înclină capul în semn de aprobare. Ecranul fu din nou invadat de un nor de forme mișcătoare: o hoardă de coline vii se deplasau pe întinderea unei câmpii, adevărat; lanț de munți în mers; turme de oameni minusculi fugeau din calea avansării lente a titanului zid, abandonînd sate și orașe...

O altă secvență detalia distrugerea unui oraș fortificat. Animalul șarja, țînînd capul plecat, fără ură, cu o degajare somnambulică ce contrasta în mod straniu cu spectacolul de Apocalips ce se năștea de sub pașii săi. Imobile, monumente, întărituri sucombau laminării pîntecului enorm. Creneluri, domuri, turnuri terminau în aceeași magmă de petriș măcinat. Dar animalul orb își continua drumul, lăsînd în urma sa un siaj de ruine...

Filmul avu o sincopă; acum un grup de călăreți încerca să blocheze înaintarea animalului, un tun mic, fără recul, era pus cu febrilitate în poziție de tragere. Liza își rodea unghia degetului mare. Lipsite de sunet, imaginile aveau ceva ireal. Văzu arma sălțînd pe loc, obuzul ridicîndu-se în văzduh, coborînd și lovind cocoșa pahidermului. Blana semăna atît de mult cu iarba încît avu impresia că proiectilul străpunsese creasta unui munte. Totuși, aproape imediat, sîngele țîsni din punctul de impact, greu, gros; pîraie stacojii se rostogoleau pe laturile — versanții — bestiei pentru a păta bolovanii albi ai dărîmăturilor... Dîre lipicioase apărură în părul des... Liza simți pe ceafă o palmă umedă.

— Chiar dacă erau lovite de obuze burdușite cu cianură, le trebuia mai mult de o săptămînă pentru a muri, șopti vocea aspră a comandantului. Nu se știe mai nimic despre anatomia lor: imediat ce-și dădeau duhul, corpul li se descompunea cu o viteză fulgerătoare. Arhivele conțin doar scheme fanteziste, care aduc mai degrabă cu desene medievale decît cu schițe științifice. Suficient însă pentru ca fiziologia lor să rămînă o enigmă profundă...

Liza clătină capul în tăcere. Căldura grăsaniei i se transmitea în ceafă, i se răspîndea în umeri, îi invadea pieptul asemeni unui val de febră. Ar fi vrut să se scuture, să se debaraseze de mîna umedă și arzătoare ce i se lipise de ceafă ca o moluscă urzicantă. Dar nu îndrăznea. O picătură de sudoare

se rostogoli pe coama nasului fin, cu transparențe de porțelan.

— Bîntuie și unele legende, continuă șefa cu o voce din ce în ce mai ruginită. Se spune că la originea acestor animale s-ar fi aflat adevărate planete vii ce pluteau în spațiu, cu capul și labele retractate, eliminînd prin gurile lor o atmosferă artificială... Unele relatau chiar că "animale-luni", de... balene cosmice! Zvonurile au atras atenția ministerului cercetării. Reacție normală. Imaginează-ți un animal capabil să părăsească solul și să efectueze o traversare a spațiului galactic fără să-i pese de vid, de variațiile uriașe de temperatură, de radiațiile mortale, de... O carcasă de mii de tone traversînd spațiul de la o planetă la alta la fel de ușor ca un stol de rîndunici ce trec marea pentru a ierna în Africa! Asta presupune o organizare fiziologică de o incredibilă rezistență...

Liza înghiți în sec; întrebarea pe care dorea s-o pună i se lipea de limba uscată. Ezită, și un moment se gîndi să renunțe:

— Vreți să spuneți că animalele astea sînt un fel de nave cosmice vii? De rachete din carne și oase?

— Asta-i, micuț! Exact! Chiar dacă pare o tîmpenie, asta sînt: nave cu fuselaj din piele! Nave cu țevărie din organe și mușchi care-și extrag combustibilul dintr-un stomac! Îți imaginezi? Fără canalizări, fire electrice, motoare, ci pur și simplu vene și nervi... Un corp suficient de puternic pentru a sfida orice capcană spațială, pentru a scăpa de greutate, de cîmpuri de atracție, și care-și obține toată energia doar din propriul metabolism!

— Imposibil!

— Așa s-a și crezut la început, dar ulterior s-au înregistrat unele ciudățenii: schelete gigantice eșuate pe planete care n-aveau cum să le dea naștere, ecouri neobișnuite înregistrate de sonde spațiale... meteori capabili să-și modifice singuri traiectoria și chiar să facă stînga-mprejur! Pe scurt, un amalgam de indicii mărunte dar iritante. Au urmat adevărate bătălii teoretice în laboratoarele Confederației, s-a vorbit chiar de "monstrul Loch Ness al spațiului"! Apoi Ministerul Apărării a pus laba pe dosar... și totul a devenit mult mai serios.

Liza tresări.

— Armata? De ce?

Grăsana ridică din umeri.

— Ia gîndeste un pic, bleago! Ce s-ar întîmpla dacă s-ar reuși descoperirea secretelor metabolismului unui astfel de animal (admițînd bineînțeles, că există)? Care ar fi aplicațiile tehnice?

— S-ar... s-ar putea face ceva în "beneficiul" oamenilor... cînd zic "oameni" mă gîndesc în primul rînd la militari. Greșesc cumva?

— Deloc. Dacă se va reuși cunoașterea mecanismelor fiziologice ale animalelor-mutanți se va putea imagina o avalanșă de mutații posibile...

— Cum ar fi cosmonauți fără scafandri spațiali? — remarcă Liza. Indivizi capabili să se smulgă oricărei forțe de atracție gravitațională doar prin propria lor forță musculară? Ființe ce și-ar secreta singure oxigenul?

— Iată deci! O revoluție totală! Omul debarasat definitiv de suportul mecanic! Omul liber și nud, capabil să se miște în spațiu ca peștele în apă.

Devenise lirică. Liza nu se putu abține să nu o doboare în plin zbor:

— Este imposibil. Pură utopie. O himeră...

Mîna de pe ceafa ei se crispă. Senzația de durere se accentuă.

— Decizia a fost luată sus, foarte sus. Ceea ce tu numești "utopie" pare să-i intereseze în mod deosebit pe conducătorii noștri.

— Dar pentru a construi pînă și cea mai mică ipoteză ar trebui...

— Da?! — murmură comandantul pe un ton dulce dar amenințător.

Liza bîgui:

— Ar trebui... să se dispună de... de un subiect de experiență...

Mîna Juniei îi părăsi ceafa: ruperea neașteptată a contactului o îngrozi pe tînără precum anunțul unei iminente pedepse. O secundă se află în pragul panicii.

— Ai un loc rezervat în sala de informare, spuse ofițerul, studiază istoricul animalelor-munți. Ne vedem mai tîrziu...

Ușa dinspre culoar șuieră. Liza luă brusc poziția pentru salutul reglementar, dar constată că era deja singură...

Colindă cîțva timp prin măruntaiele șerpuitoare și obscure ale culoarelor fără să întîlnească pe nimeni. Pe alocuri, din rețeaua de canalizare ce tapisa pereții țîșneau gaze sau scurte jerbe de scînteii. Majoritatea becurilor, moarte în cuștile lor de sîrmă, lăsau coridoarele cufundate în întuneric. Cu dinții strînși și pielea zbîrcită de fantomele teroarelor copilăriei, Liza continuă să înainteze. Într-un tîrziu, descoperi sala de informare. Se zăvori repede, scoțînd un oftat de ușurare. Se afla într-un fel de

dulap metalic, total inconfortabil, echipat cu un ecran video și o pereche de căști demodate. A fost nevoită să tasteze trei coduri numerice înainte ca aparatul să accepte furnizarea informațiilor. Nu exista nici o altă modalitate de identificare fonică digitală. Ca pretutindeni pe navă, nu puteai scăpa de supărătoarea impresie că manipulezi piese de muzeu.

Ordinatorul nu-i relevă nimic deosebit. Prin fața ochilor i se perindară câteva fotografii îngălbenite și un fragment de film ce prezenta deriva lentă, prin deșert, a unuia din neobișnuitele animale. Documentația grafică a dosarului era constituită dintr-un teanc de scheme. Rătăcit printre ele, se afla desenul unei secțiuni din creatură așa cum și-o imaginau savanții epocii respective în urma observațiilor scurte și rare. Reconstituirea, rezultată din studii și schițe executate în grabă când animalul, sub acțiunea procesului accelerat de descompunere, își pierdea rapid forma și structura, lăsa zone de incertitudine. Pe măsură ce te depărtați de epidermă și te apropiai de centru, imprecizia ipotezelor invadea planșele anatomice luând forma unor pete albe flancate de semne de întrebare. În fața desenelor neterminate erai tentat să crezi că pahidermul, datorită lipsei de măruntaie localizabile sau de organe distincte, era format doar dintr-un înveliș gol, asemeni unor monstruoase pușculițe cu pereți spariți...

Se termină și ultima bobină. Liza era perplexă.

Imaginile din arhivă, demodate, confuze, nu aduceau nimic nou. Veneau dinalte timpuri, din altă epocă, readeptând o lume azi moartă: Almoha. O planetă artificială, ultima pusă în serviciu, ale cărei buioane erau acum împrăștiate în cele patru colturi ale universului. Animalele-munți nu supraviețuiseră cataclismului final. Asemeni licornelor, lui yeti sau hidrei cu șapte capete, ele îmbogățeau panoplia miturilor și vrăjilor.

Tastă codul de ieșire. Ecranul se stinse clipind albastru, iar ușa se deschise. În momentul când trecea pragul, tînăra se ciocni de corpul masiv al Juniei, care aștepta lângă intrare. În obscuritatea culoarului, silueta grăsanului avea o densitate amenințătoare, o masivitate neliniștitoare.

— Ai văzut? — întrebă aceasta fără să se clintească.

Liza clătină capul.

— Da... Și nu înțeleg. Animalele acestea sînt moarte și niciodată nu s-a aflat nimic despre fiziologia lor.... Pentru continuarea cercetărilor este absolut necesar un exemplar perfect conservat; de exemplu, un cadavru prins în gheață.

— Am ceva mult mai bun, rînji Junia, am un animal în stare de hibernare, viu, ce plutește în spațiu de un timp nedeterminat și la care procesele vitale se desfășoară în cea mai deplină armonie.

Liza făcu ochi mari, clipind des:

— Un animal-munte?

— Ți-am zis: mai mult chiar! Cele care hibernau pe Almoha sînt simpli șoricei pe lângă asta! Animalul are dimensiuni colosale, este la fel de mare ca un planetoid. Dacă vrei, e chiar o planetă vie.

— Sînteți sigură?

Junia plescăi iritată.

— Ascultă, șopti mijindu-și ochii, nu-s aici să te adorm cu basme. Acum trei ani, o expediție geologică era cît pe-aici să se "strivească" de un animal ce deriva prin cosmos. O creatură făcută ghem ce-și secreta propria atmosferă și propria atracție gravitațională! N-au îndrăznit s-o aboreze și, de frică să nu fie taxați drept nebuni sau mistificatori, o dată reveniți pe Terra și-au ținut gura... A trecut mai bine de un an pînă cînd informația a eșuat pe biroul decanului universității Santa-Catala. Ar fi putut azvîrli dosarul sau l-ar fi putut clasa, în cel mai bun caz, la secțiunea datelor fanteziste, dar a decis să ridice mînușa și să încerce o uriașă lovitură de poker. Și-a avu dreptate! Știi la fel de bine ca și mine că universitatea noastră nu mai strălucește de mult. În ochii statului am devenit cercetători neproductivi, capete găunoase care n-aduc nici un beneficiu și devine tot mai clar că, într-o bună zi, ni se vor tăia creditele. Doar un contract cu statul, cu armata, ar mai putea să ne pună pe picioare, iar contractul ăsta numai animalul poate să ni-l mai obțină... Este suficient să-i aflăm misterele, să știm prin ce proces un organism viu poate rezista frigului demențial din vidul interstelar și să supraviețuiască fără protecție, secretînd un halou vital și un cîmp magnetic... Ți-am mai explicat. Trebuie să știm totul despre aceste... glande de oxigen, despre acest schelet care degajă o astfel de atracție. Pe scurt, trebuie să rezolvăm enigma creaturii; o cer onoarea și supraviețuirea noastră. Din fericire, nimeni altcineva nu l-a mai localizat. Este adevărat că animalul se deplasează în spatele unui cîmp de meteoriți care-l ecranază și bruiază cele mai bune sonde. Dar de un an, o echipă, de trei sute de cercetători, pregătită în cel mai mare secret, a fost depusă pe trupul creaturii. Toți aparțin universității Santa-Catala. Îi conduce profesorul Mikofsky, specialist în chestii d-astea migratoare.

— Și s-a obținut vreun rezultat?

— Nu știu. Nu întreținem nici o radiogătură cu animalul. Aceasta din două motive: primul, nu riscăm interceptarea de către o antenă adversă; al doilea, se pare că undele nu reușesc să străpungă cîmpul magnetic emis de animal.

— Nici o legătură? — exclamă Liza îngrozită.

— Nu, nici una. Prietenii noștri au acceptat riscul acestei "izolări". Se află pe animal precum niște naufragiați, fără măcar o sticlă la dispoziție, și asta de douăsprezece luni. Acum este momentul stabilit pentru culegerea primelor rapoarte. Este sarcina ta. Te vom parașuta pe creatură. Atmosfera, deși mai săracă în oxigen, este totuși respirabilă. Îl vei contacta pe Mikofsky și pe ceilalți șefi de echipă. Ai la dispoziție douăzeci și patru de zile pentru a strânge rapoartele de sinteză ale primelor constatări. La sfârșitul perioadei vei fi preluată de o navetă automată. Dacă n-ai reușit să-ți termini treaba, naveta va pleca fără tine și nu va mai reveni decât după multă vreme. Nu dorim să trezim în nici un fel atenția învîrtindu-ne prea des prin această văgăună. Nava asta și pseudo-raidul geologic nu sînt decât fațadă: te depun la ducere, te iau la întoarcere, este tot ceea ce pot face. Între cele două treceri vor fi disponibile ceva mai mult de trei săptămîni, nici o zi în plus sau în minus. Ține bine minte termenul! În caz contrar, va trebui să aștepti o altă misiune alibi și știi bine că ne cam lipsesc creditele pentru astfel de expediții...

— Ați fi putut cere sprijin...

— Ba deloc! Totul trebuie făcut în cel mai mare secret! Nici nu se pune problema ca deșteptii vreunei facultăți simpatizate de administrație să vină să ne ia caimacul! Oricum, n-ai de ce te teme: animalul doarme de milenii digerîndu-și grăsimea, precum toți hibernanții. N-are conformația unui prădător, iar scheletul și oasele sînt vag umanoide. În plus pare viguros, sănătos și robust. Vei fi inspectorul ministerului, super-profesorul trimis să adune ciornele savanților!

Liza făcu trei pași la întîmplare, amețită de tot ceea ce aflase.

— Această... creatura, murmura după un minut, este cufundată în întuneric?

— Inițial da, dar acum în jurul ei gravitează o centură de proiectoare asigurînd un fel de „zi” permanentă. Are o autonomie de cinci ani, deci nici o problemă din acest punct de vedere.

Tînăra zooloagă își trecu mîna peste față. Transpira din abundență.

— Aș... aș vrea să văd fotografiile, se bîlbîi. Se poate?

— Bine-nțeles, aprobă Junia, sînt în seiful din camera mea. Te însoțesc, dar cred că riști să fii decepționată.

* * *

Clișeul se dovedi nebulos. Aplecată deasupra dreptunghiului mare, plastifiat, Liza încerca să-și facă o idee mai clară asupra hibernantului. Nu vedea însă nimic altceva decât un halou cețos înfășurîndu-se ca un nor în jurul unei forme vag antropomorfe. Se putea ghici un fel de corp ghemuit în poziție foetală, cu capul cuibărit între etichete anterioare — brațe? — îndoite.

— Este o fotografie în infraroșu, preciza Junia. Evident, lipsită de claritate. Echipa Mikofsky a fost parașutată cu un echipament important. Inclusiv alimente: suficiente tablete nutritiv-hidratante pentru trei ani. În schimb, nu le-am dat nici o armă. Nici o pușcă, nici cel mai mic pistol! Nu vrem să ne asumăm riscul unui accident care ar deteriora iremediabil hibernantul... Te vor primi probabil cu răceală; în definitiv, sosești în calitate de inspector... Îți știi doar pe cercetătorii aștia de înalt nivel: puțîn megalomani, acceptă cu dificultate să fie supravegheați. Îți va trebui multă diplomație. În plus, pentru a le stimula zelul, i-am făcut să creadă că lucrează pentru minister. Ești de-a noastră, așa că sînt convinsă că le vei întări această părere...

— Cînd trebuie să părăsesc nava?

— Peste douăsprezece ore. O navetă te va introduce în atmosfera artificială a animalului, iar acolo vei sări conform procedurii clasice. O aterizare ar fi periculoasă, jeturile ajutoajelor putînd răni mortal animalul sau să-i provoace arsuri grave. Pentru recuperare vom folosi tot o metodă artizanală: un elicopter, luat în mod special din muzeul aerului din Santa-Catala, va juca rolul de intermediar între suprafața bestiei și sasul navei de revenire. Alegerea ta pentru misiune a fost determinată și de faptul că ai urmat un antrenament în timpul pregătirii militare, ce corespunde necesităților actuale... În plus, îl cunoști pe Mikofsky, am văzut în dosarul tău că i-ai urmat cursurile un trimestru întreg, așa că vei ști să-l manevrezi... Este un individ lunecos, uneori greu de abordat.

— N-o să mă recunoască! pufni tînăra. Eram peste cinci sute în amfiteatrul lui!

— N-are importanță, concluzionează Junia, nu te trimitem acolo ca să-ți depeni amintirile de studenție... Profită mai bine de noaptea ce vine ca să te pregătești. Mergi la infirmerie și administrează-ți o doză de anti-oboșală. Echipamentul tău va fi destul de redus și ca să n-ai dificultăți pentru a ajunge la campamentul de bază, îți vom da o hartă teoretică. Întrebări?

Liza clătină din cap, cu mintea îngreunată de potopul informațional la care o supusese comandantul. Își repetă mecanic: "douăsprezece ore", ca pentru a se convinge de realitatea faptului.

În dreptul ușii, Junia — înfășurată în bluza decolorată de transpirație — sugerează sfârșitul

întrevederii.

N-a dormit decît trei ore. Trecei alternative de la starea de veghe la coșmar, cu o regularitate de metronom. Figura lui Mikofsky, țeasta sa cheală, mustățile hipertrofiate au urmărit-o neîncetat suprapunîndu-se grotesc peste masa informă a creaturii adormite. La ora cinci un subofițer veni s-o trezească. Îi puse în brațe un echipament de salt, o parașută scoasă parcă dintr-un magazin de antichității și o cască cu curelușă din piele.

S-a îmbrăcat, forțîndu-se să-și păstreze mintea goală, lăsîndu-se apoi condusă prin labirintul coridoarelor pînă la sasul unde aștepta naveta.

Era un aparat fără vîrstă, cu buloane încercănate de rugină. Urme de vopsea îi marceau aripioarele și în mai multe locuri tabla avea umflături neliniștitoare ce văduviseră fuselajul de fișii mari de metal. Fără un cuvînt, Junia îi întinse un rucsac regulamentar. Tînăra îl luă, se cațără în vehicul așezîndu-se lîngă pilot.

O sirenă anunță evacuarea zonei de start, trapele fură asigurate, luminițele bordului clipiră, Liza închise ochii. Știa că sasul se va deschide, largînd-o ca pe o bombă în vidul cosmic, dar nu ținea să observe detaliile unei manevre ce-i mărea starea de nervozitate. Un șuierat anunță deschiderea trapei; urmă un șoc, apoi senzația de cădere liberă, asemănătoare cu cea dintr-un ascensor rapid; apoi o oprire elastică și, în sfîrșit, o accelerație care-o lipi de scaun. Cînd redeschise ochii, hubloul privea spre o noapte imensă, pe care absența reperelor îl priva de adîncime, un soi de suprafață carbunoasă pigmentată de vagi puncte luminoase avînd aspectul unui decor de teatru de proastă calitate. Vehiculul viră pe o aripă și începu să coboare vertiginos în direcția unui halou nebulos ce învăluia un miez întunecat. Liza simți că inima îi bate mai tare. Obiectivul creștea rapid. De abia avu timp să remarce centura de proiectoare satelizate și fierberea tumultuoasă a coconului atmosferei secretate de animal, că nava și plonjă în stratul de nori. Ființa adormită era atît de mare încît îi fu imposibil să-și facă o imagine de ansamblu. Remarcă totuși curbura unui formidabil abdomen, lanțul crenelat al munților unei șire a spinării lungă de o mie de kilometri... Apoi solul veni în întîmpinare și anatomia monstruoasă a hibernantului căpătă aspectul banal și liniștitor al oricărui peisaj văzut de sus. Aplecîndu-se, Liza încercă senzația că survolează o pădure, o cîmpie acoperită cu iarbă, un...

3

Aerul trăznea a sudoare. În clipa cînd trapa se deschise, Liza fu sufocată de mirosul puternic, greu, animalic. Era ca și cum o formidabilă răsuflare urca din sol, un fel de ceață unsuroasă ce-i năclăia limba cu un gust de sare și acid acetic. Atîrnată deasupra golului, avu impresia că este gata să păsească în dormitorul unei ființe colosale, creatură de legendă zidită într-un somn la fel de greu ca și propriile sale emanații. Frisonă.

Aparatul evolua destul de jos, astfel încît era imposibil să cuprindă întreaga siluetă a animalului. Vedea doar o zonă roz și pustie care mărginea preerii cu iarbă, rară, maronie. Văluriri, coline moi, agitate din cînd în cînd de un spasm nervos sau o contracție musculară.

"Dumnezeule!" — gîndi, "văd ce vede o muscă care se așază pe pieptul unui om adormit. Sint pe cale de a deveni o muscă!"

Pilotul o bătu pe umăr. Liza vru să zică ceva, dar vîntul îi răpi cuvintele. Pentru a-și lua un răgaz, verifică din nou curelele parașutei. Pachetul gros îi atîrna pe burtă dîndu-i senzația că este o fetiță care, jucîndu-se de-a femeia însărcinată, și-a strecurat o pătură sub rochiță.

Închise ochii și sări.

Curios, nu-i era frig. Cădea printr-o ceață umedă. Un abur cu duhoare de grajd sau dormitor comun! Unul dintre acele aere de intimitate ce se simt în vestiare, dormitoare sau dușuri.

I se părea că prăbușirea durează de secole cînd, brusc, o smucitură violentă o trase în sus cîțiva metri. Cu umerii zvîcnind de durere, aruncă o privire spre cupola parașutei ce se umfla deasupra capului asemeni unei flori cu petale fragile. Jos, sub tălpi, cîmpia se apropia cu o viteză înspăimîntătoare, o cîmpie de un rozalieu plăcut, fără stînci, pietre, arbori.

Liza se ghemui, gata să primească șocul, lovi solul dar... săltă în aer pentru a se rostogoli cîțiva metri mai departe, încurcîndu-se în suspante. Sub palme "pămînt-ul" era cald, de o stranie elasticitate, un pic umed... Îngenunchie, se debarasă de harnașament și de salopeta de zbor. Temperatura sugera atmosfera grea dintr-o seră. Liza hotărî să păstreze ca îmbrăcăminte doar o bluză maronie cazonă și un slip regulamentar.

Se așază pe parașuta adunată ghem, își șterse fruntea și subțiorile. Conținutul scăzut în oxigen al aerului făcea să-i vîjîie timpanele. Înghiți în sec de cîteva ori, ridică bluză și-și apăsă plexul pentru a izgoni teama ce începuse s-o cuprindă. Cînd senzația de sufocare dispăru, observă amuzată că, în

locul unde atinsese solul ceva mai devreme, "cîmpia" era acum marcată de un hematom uriaș. Se ridică, așază talpa pe carnea suplă, apoi o dezlipi, provocînd un plescăit ușor.

Hematomul tindea să devină violet. Ceva mai departe, Liza observă niște formațiuni asemănătoare unor flori sălbatice și care, de fapt, se dovedi a fi un cimp de alunițe asortate cu cîțiva negi ciudat de roșii. Își reprimă tresărirea de scîrbă și-și îndreptă privirea spre orizont. "Cîmpiei" nude îi urma o "preerie" de puf maroniu, la început mai rară, îndesîndu-se apoi cu rapiditate. În depărtare putea ghici o junglă stufoasă, formată probabil din smocuri de păr sau blană. Brusc, în minte îi reveniră sfaturile comandantului.

"Se interzice focul. Nici arme, nici explozibil. Nimic ce ar putea să accidenteze intenționat sau nu animalul!"

Liza se conformase întocmai. Rucsacul nu conținea decît un pachet de rații alimentare, o trusă pentru luarea de probe și microanalizorul respectiv, un tub de pastile hidratante împotriva setei, binoclul... Nici pistol, nici grenade.

Înaintă cîțiva pași, strîngînd din dinți. Îi era imposibil să facă abstracție că merge pe o ființă vie: moliciunea solului, rețeaua albăstruie a vinișoarelor, întrezărită din loc în loc, mirosul de, transpirație, tresăririle fugare ale giganticei epiderme iritate de tălpile intrusului, totul te obliga să-ți imaginezi profunzimea de organe ce trăiau sub picioare. O masă de viscere ce sfida orice închipuire, mii de kilometri de intestine, vene, artere, fluvii de sînge rînd pe rînd înghițite și expulzate de o inimă avînd dimensiunile unei electrocentrale. O adevărată planetă din carne vie, un astru organic ghemuit, palpînd și colcăitor. Un tărîm viu, un relief, un decor căruia îi era suficientă o lovitură pentru a-i provoca o vînație!

Liza îngenunchie din nou. Capul i se învîrtea, o cuprindea amețeala. I se păru că vede tunelul uriaș al unei aorte suficient de largi pentru a trece o locomotivă, caverna unui stomac suficient de vast pentru a conține un oraș de provincie și împrejurimile sale, un...

Se forță să se adune. Trupul îi era scaldat de o sudoare neplăcută. Se întinse pe parașută, dar transpirația creaturii trecuse deja prin țesătură. Se ridică dintr-un salt. Își puse sacul pe genunchi și se forță să mănînce. La o sută de metri mai departe, o crispă musculară agită cîmpia, care se acoperi imediat cu "pielea găinii". Într-o secundă, pe întinderea rară și netedă se formară gilme vineții, tari ca piatra. Ușor neliniștită, tînăra își strînsese lucrurile, săltă rucsacul pe umeri și începu să se îndepărteze de vînație. Oricum nu avea rost să rămîna la nesfîrșit în același loc. Dacă dorea să ajungă la bază, trebuia s-o pornească fără întîrziere.

Străduindu-se să-și controleze respirația, porni hotărîtă spre o proeminență asemănătoare unui mamelon. Dar lipsa de oxigen o obligă să încetinească marșul după numai zece minute, iar cînd ajunse, în sfîrșit, în vîrfurile mamelonului, era în pragul leșinului.

În pofida deosebitei puteri de mărire a binoclului, nu reuși să descopere în jur nici măcar o urmă de viață. Pădurea smocurilor de peri acoperea totul asemeni unei jungle impenetrabile. Realiză îngrijorată că singura soluție era s-o străbată...

Dar în momentul în care atinsese liziera pădurii, mirosul de sudoare deveni practic de nesuportat. Fiecare fir avea grosimea unui bambus gros și se înălța pînă la trei-patru metri de sol, pentru a recădea moale, asemeni ierburilor acvatice ce mărginesc helestele. Liza avu imediat sentimentul că s-a rătăcit în labirintul mocirlos al unei orezarii. Mai mult decît în alte părți, glandele sebacee îngropate sub piele secretau din abundență, iar solul era în întregime acoperit cu mîl gras și rînced în care piciorul se cufunda cu un zgomot obscen de ventuză. Liza își domină scîrba și continuă să se strecoare printre "trunchiuri". Pilozitatea, inegal distribuită, trecea haotic de la smocuri la lăstăriș. Dacă în unele locuri blana putea fi parcursă la fel de ușor ca și o plimbare prin pădure, în altele, "bambușii" țeseau un desiș impenetrabil de păr înodat ce trebuia străbătut în patru labe sau cățărîndu-te. În scurt timp, Liza fu acoperită de grăsime din creștet pînă-n tălpi. Hainele și rucsacul păreau să fi zăcut cel puțin o lună într-un vas cu ulei de măsline. De cîteva ori încercă să se ridice, dar alunecă de fiecare dată, cît era de lungă, într-o baltă de sebum. Gustul rînced îi acoperea buzele și-i umpluse gura; stomacul se răzvrăti și, pentru o clipă, îi veni să vomite tot ceea ce îngurgitase în ultimele cincisprezece zile.

În timp ce lupta cu greața, un zgomot îi atrase pe neașteptate atenția. Era tropăitul caracteristic făcut de o trupă în marș, produs de vreo zece indivizi ce se îndreptau chiar spre ea. Primul reflex a fost să-și semnaleze prezența printr-un strigăt, dar exact în secunda cînd deschidea gura, o teamă obscură, neformulată, o împiedică să-și ducă la capăt intenția. Anii îndelungați petrecuți în preajma animalelor o învățaseră să respecte avertismentele subtile ale instinctului; în loc să alerge în întîmpinarea mărșăluitorilor, alunecă pe burtă sub un smoc de peri aparent la fel de impenetrabil ca o tufă de mărăcini. Ghemuită, cu bărbia în grăsime, așteptă cu teamă momentul cînd necunoscuții urmau să treacă chiar pe lîngă ea. Aceștia își făcură brusc apariția dintre "bambuși", dar se opriră în centrul unei mici zone descoperite pentru a discuta între ei cu voci scăzute. Erau șapte bărbați și patru

femei, de vârste cuprinse între treizeci și treizeci și cinci de ani, cu toții goi pușcă și lucind de sudoare. Aveau plete lungi ce atârnav pe umeri în fișii unsuroase asemănătoare unor bucăți de piele. Bărbații purtau bărbi mari și zbîrlite și aveau unghii foarte ascuțite. Dacă unul dintre ei n-ar fi purtat o pereche de ochelari cu rame subțiri aurite, Liza ar fi fost convinsă că se afla în prezența unei bande de primitivi. Neliniștea i se întetși și hotărî să fie cît mai prudentă. Întrunirea luă sfîrșit. Grupul se dispuse în cerc. Liza observă că mai mulți bărbați remorcau colete lungi, cu aspect de giulgiu. Nu se înșela: marginile deznodate și răsucite lăsa să se vadă trupurile pline de răni a trei tineri.

Tăieturile adinci ce le marcau busturile păreau opera unor arme arhaice: topoare sau securi. Ținîndu-și capul plecat și mîinile încrucișate pe pîntec, omul cu ochelari auriți îngîmă o scurtă rugăciune. Ceilalți îl imitară. Cu toții aveau un aer speriat, neliniștit. Unii își înfrînuau cu greutate dorința de a lăsa baltă înmormîntarea și a-și relua cît mai repede drumul. În sfîrșit, una dintre femei scotoci într-un sac și scoase un fel de cuțit primitiv confecționat dintr-un omoplat căruia îi fusese ascuțită o margine. Îngenunchie în mijlocul "poienii" și, cu ajutorul lui scobi în sol trei tăieturi lungi. Liza tresări violent, gata să se dea de gol. De la începutul misiunii i se atrăsese atenția că orice agresiune asupra animalului era strict interzisă, iar acum, la numai cîtiva metri de ea, cineva tăia epiderma creaturii ca pe o piele veche! Își mușcă buzele, cuprinsă brusc de teamă.

Necunoscuta continuă să rîciie, încercînd să adîncească șanțul din stratul cornds. Cele trei tăieturi se transformă curînd în trei răni profunde, paralele, avînd fiecare circa doi metri. Tesutul adipos, surpîndu-se, lăsa să se vadă o gaură gelatinoasă și galbenă străbătută de cîteva vase de sînge. Nu se stîrni hemoragie, ci doar o vagă supurație provocată de limfă. Imediat, fugarii apucară cadavrele de mîini și de picioare, depunîndu-le pe fiecare în cîte o groapă. Cu pupilele dilatate de uimire, întrebîndu-se dacă nu visa, nu-și putea dezlipi ochii de la morții strecurați, în modul cel mai normal parcă, între buzele unei plăgi gigantice.

"Groparul" introduse eu grijă "cuțitul" în sac, apoi se înarmă cu un ac gros din os. Îl legă de un mosor din lemn printr-un fir cu aspect artizanal. Așezată în genunchi, se apucă imediat să coasă rana deschisă cu puțin timp înainte. Bărbatul cu ochelari se grăbi s-o ajute trăgînd de firul ce ținea loc de catgut. Marginile tăieturii se apropiau treptat. Femeia lucra metodic, sigură pe ea. Acul se afunda, ieșea cu un fisit umed, adîncitura grăsoasă se închidea, înglobînd cadavrul în miezul spongios. În scurt timp, nu mai rămăsese decît o umflătură striată de zig-zagul cablului surfilat. După ce toate mormintele fură acoperite, bărbatul cu ochelari mai rosti o ultimă rugăciune și micul grup își reluă, marșul ca și cum o haită invizibilă i-ar fi adulmecat urmele...

Înainte de a-și părăsi adăpostul, Liza, mai așteptă vreo zece minute. Era uluită. Cu deosebită prudență, ca și cum s-ar fi temut să nu deranjeze procesul de cicatrizare, se apropie de plăgi. Printre fire putea fi observat puțin ser, dar foarte diluat. Se gîndi la cadavrele implantate în epiderma animalului și o cuprinse amețeala. În lipsa pamîntului, colonii își îngropau morții între buzele unei răni gigantice. Obiceiul avea ceva magic și, în același timp, terifiant. Se întrebă cîte cimitire de cicatrici va întîlni oare în drumul său...

...Și mai mult o neliniști însă degradarea fizică și frica manifestată de fugari. În plus, cei trei tineri înmormîntați atît de ciudat pieriseră, era evident, în mod violent. Își amintea perfect aspectul rănilor, toate aflate în zone vitale și administrate, după toate aparențele, cu intenția de a provoca un prejudiciu extrem...

În aer plutea teama și mirosul de putrefacție. Hotărî să-și reia imediat drumul. Dacă într-adevăr fugarii erau urmăriți de un pericol oarecare, atunci risca, mai devreme sau mai tîrziu, să fie și ea o victimă.

Teama difuză ce-i apăsa pieptul înlăturase neplăcerile primului contact cu animalul. Acum, grăsimia, smîrcul de sebum și duhoarea de sudoare nu-i mai păreau importante. Grăbi pașii, clipocind zgomotos prin orezăria de peri. Îi trecu prin minte că, poate, greșise ascunzîndu-se. Evitînd contactul, pierduse ocazia de a realiza o întîlnire rapidă... Da, poate, dar nu era cu adevărat sigură. Cum ar fi primit-o ceilalți? Și armele acelea, prelucrate din os, pe care le întrezărise în sacoșa celui care părea a fi șeful: tibii ascuțite ca țărșii, omoplați cu muchii tăietoare... Un întreg arsenal din oase a căror proveniență nu putea fi decît umană, pentru simplul motiv că nici un animal nu trăia pe... animal!

Imaginea cicatricilor o bîntui iar. Era incapabilă să-și elibereze spiritul de cele trei corpuri îngropate în lințoliul de grăsime. Cît timp va trece pînă cînd celulele însărcinate cu apărarea gigantului organism vor porni la atac, descompunînd intrușii ca pe oricare particulă străină? Probabil că se va produce o inflamație, puțin puroi în jurul suturilor, apoi, o dată cadavrele dizolvate, procesul de regenerare va face restul. Firele vor cădea și din cei trei asasinați nu vor mai rămîne decît trei cicatrici greu de distins în desîșul unei coafuri uleioase...

Suspînă.

* **

Mergea ca o somnambulă de mai bine de o oră. Îngreunat de oboseală, corpul îi funcționa orbește, aidoma unei mașini cu șoferul adormit ce-și continuă totuși drumul la discreția denivelărilor care-i modifică încet traiectoria spre necunoscut. Prima chemare ricoșă pe creierul tinerei fără a provoca interesul nici unui neuron; au fost necesare încă trei sau patru repetări pentru ca pleoapele să clipească și ca o luminiță de inteligență să-i apară în pupile.

Se opri brusc, înghețată de frică. O altă chemare se strecură de foarte aproape, în același timp neclară și liniștitoare. Înțelese atunci că cineva încerca să-i câștige încrederea. O capcană? Ezită: să mai aștepte sau să fugă?

O umbră se fofilă prin pădurea de păr. Un tânăr — gol asemeni celorlalți, strălucind la fel de grăsimi. Pletele blonde, ondulate, formaseră o aureolă năclăită. Era slab, cu o musculatură nervoasă, numai vene și tendoane. Pe stern atârna o plăcuță militară de identificare. Un rucsac scofilit îi încovoia ceafa. Se apropia cu mâinile ridicate și palmele deschise...

— Nu vă temeți, rosti cu voce calmă, nu va face nici un rău. V-am văzut aterizând...

Avea o figură osoasă, sinceră, plăcută chiar. Doar ochii albaștri, prea deschiși la culoare provocau o senzație neplăcută.

— Cine sînteți? întrebă repezit Liza încă în gardă.

— Mă numesc Goot, lucrez cu profesorul Mikofsky. Sînt ceea ce se numește aici un "mesager anatomic"...

— Un ce?

— Un mesager anatomic. Explorez teritoriul pentru a întocmi o hartă hormonală. Am părăsit baza acum două luni. Mikofski spunea că, pînă la urmă, nu se poate să nu fie trimisă ceva care să pună ordine în porcăria asta. Am văzut parașuta... Ce mi-am zis: "Ie-te-te, avea dreptate bătrînul!" Mi-a fost dificil să va localizez, alergați ca o săgeată!

— De unde știți că sînt cea pe care o căutați?

Tînărul izbucni în rîs.

— Fără supărare, dar numai un nou venit se încapățînează să se plimbe îmbrăcat prin cocina asta. Lepădați boarfele, altfel, în cîteva zile, vor începe să putrezească pe dumneavoastră. Toți am fost nevoiți să facem la fel. Nimeni n-a putut suporta combinezoanele militare din nailon, este mult prea cald. E ca și cum ai sta într-un cuptor înfășurat într-un sac de plastic!

Liza clătină capul fără a lua totuși vreo inițiativă. Observă că unghiile tînărului erau și ele tăiate foarte ascuțit. Îl întrebă de ce.

— Cînd trăiești într-o lume de grăsimi, în care fiecare lucru este alunecos, trebuie totuși să poți apuca obiectele, explică acesta fără ocolișuri. Veți ajunge să faceți la fel...

Un minut rămăseră tăcuți, față în față, într-o liniște neplăcută. Goot tuși jenat și se hotărî să-și dea jos sacul.

— Vă temeți și aveți dreptate, spuse fără s-o privească pe Liza. "Sus" probabil că s-au întreat ce se întîmplă pe-aici. Normal. Veți vedea singură, peste tot se petrec chestii bizare. Totul a început acum circa șase luni... Mai întîi nimeni nu s-a îngrijorat, apoi...

— Apoi?

— Este cam tîrziu pentru a vorbi de asta; faptul că nu există noapte nu înseamnă că nu trebuie să dormim. Eu sînt obosit, dumneavoastră sînteți obosită, deci propun să ne odihnim, de acord? Să mergi pînă nu mai poți nu folosește la nimic, mai ales că oxigenul cam lipsește. Dacă vă epuizați vă va trebui o grămadă de timp pentru a recupera. OK?

Liza se prăbuși pe sol. Stratul de sebum îi năclăi coapsele.

— OK!

Goot îngenunchie și deschise sacul. Liza întrezări o trusă de prelevări, fișe plastificate, un set de marcatori. Tînărul luă o cutie de tablă din care extrase o bucățică de carne uscată. Liza observă cu uimire cum duce la buze fișia fibroasă, o umezește cu salivă, apoi o taie cu dinții.

— Mîncăți carne! exclamă fata. Ori sînteți canibal, ori ați luat-o din animalul pe care ne aflăm! Nu mai înțeleg nimic! Mi s-a spus clar că este strict interzis să se atingă ceva de el... Trebuia să folosiți exclusiv rațiile de supraviețuire reglementare!

Goot ridică din umeri.

— "Normal"... "Normal"! rosti exasperat. Numai asta știți! Nu v-ați dat... seama că nimic nu s-a petrecut cum era prevăzut? A fost o primă catastrofă, o primă eroare, apoi totul s-a înlănțuit... Puțin după debarcare toată rezerva de tablete nutritive a fost distrusă. De fapt, n-a fost distrusă, ci mai degrabă digerată.

— Digerată? O masă alimentară reprezentînd echivalentul a trei ani de viață pentru trei sute de persoane?

— V-am spus, a fost o greșeală. Nu eram încă familiarizați cu morfologia animalului.

Nu știam că are mai multe guri distribuite pe tot corpul și că — deși în stare de hibernare — diencefalul era capabil să reperateze proximitatea unei surse de hrană și să ordone absorbția sa...

— Vreți să spuneți c-a înghițit-o, dintr-o singură hăpăitură, fără să deschidă măcar un ochi?

Tînărul zîmbi.

— Da și nu, de fapt lucrurile nu s-au petrecut chiar așa. N-a deschis gura. Porii au secretat un suc digestiv care s-a răspîndit pe tot timpul nopții în toată baza. Alimentele disociate, bolul alimentar lichid, au fost apoi absorbite de mucoase. Dintr-o dată ne-am trezit fără nimic, așa că a trebuit să găsim o soluție.

N-aveam de ales. Ori muream de foame, ori deveneam antropofagi... ori ne ciupeam rația din animal. Pe alocuri lucrul este posibil pentru că stratul de grăsime este foarte subțire. Este suficient să decupezi superficial carnea. Rana se cicatrizează întotdeauna foarte repede și animalul nu suferă mai mult decît dacă ar fi fost ciupit de un purice. Puterea nutritivă a țesutului conjunctiv este destul de mare, iar gustul acceptabil. Am făcut-o de nevoie și nu ca să ne distrăm. După trei luni însă...

— Însă ce?

Tînărul gesticulă, refuzînd să răspundă și se culcă pe spate, cu ceafa sprijinită de rădăcina unui fir de păr...

— Mikofsky vă va explica mult mai bine decît mine, concluzionă mestecîndu-și conștiincios pastrama. Ar trebui să încercăm să dormim. Azi am mers aproape zece ore, iar mîine va trebui să facem tot atîta cale. Dacă baza nu s-a deplasat, ne vom întîlni cu bătrînul peste patruzeci și opt de ore. Zic să faceți ca mine, sînteți frîntă...

Și închise ochii pentru a-și sublinia dorința încetării oricărei conversații. Liza rămase așezată cu mîinile pe genunchi, convinsă că tînărul se prefăce doar că doarme. De ce încerca să cîstige timp? Devenea tot mai clar că misiunea întîmpinase mari dificultăți care declanșaseră conflicte nedorite, opunînd una alteia echipele însărcinate cu studierea terenului.

Deschise cu gesturi mecanice sacul și luă două tablete nutritive concentrate. Simțea mușchii rigizi și tendoanele dure de oboesală. Începu să se maseze; grăsimea ce o acoperea ușura considerabil operația. Cînd, în sfîrșit, simți că pulpele și coapsele deveniră ceva mai suple, se întinse cu o strîngere de inimă în mocirla sebumului.

Medită un timp asupra straniei anatomii a creaturii. Ipoteza gurilor multiple avansată de Goot nu părea imposibilă. Animalele gigantice prezintă, majoritatea, tot soiul de bizarerii. Dinozaurii, spre exemplu, nu erau prevăzuți cu două creiere, dintre care unul la mijlocul spinării? O creatură a cărei masă nu-i permite să facă stînga-mprejur cu ușurință, trebuie să-și poată captura hrana într-un fel sau altul fără însă ca risipa de energie să anuleze beneficiile operației.

Cufundată în speculații zoologice, adormi fără să-și dea seama... Cîteva ore mai tîrziu fu smulsă din somn de o stranie senzație de căldură. O umezeală bolnăvicioasă umezea solul, propaga prin brațele și picioarele sale, turna în ele febră,... febră! Sări brusc în picioare, smulgîndu-se din grăsimea lipicioasă cu un dezgustător zgomot de sucțiune. Încovrigat, Goot nu-și dăduse seama încă de nimic... Jur-împrejurul lor, din adîncurile creaturii urcau valuri de transpirație, perle de sudoare mari cît o portocală răspîndindu-se în craterile dilatate ale porilor. Îl zgîlțîi violent pe tînăr. Acesta tresări și se ridică într-un cot, privînd-o năuc. Picăturile de sudoare, sfere de cristal cu sticlă ușor tulbure, înfloreau într-un ritm accelerat. Era ca un cîmp ireal populat cu fructe sticloase și gelatinoase, tremurătoare, ce sfîrșeau prin a plesni umplînd aerul cu o duhoare insuportabilă de acid uric, de W.C. gigantic. Liza tuși, cu gîtul iritat. Sub tălpi, pielea devenise arzătoare. Goot se grăbea să adune bagajele.

— Ce se întîmplă? strigă tînăra fixîndu-și harnașamentul. Toată zona pare cuprinsă de febră

— Chiar așa și e! gîfii tînărul. Un puseu febril, o inflamație provocată de vreo agresiune. O rană ușoară, poate chiar un început de infecție... La dimensiunile animalului este ne semnificativ, dar pentru noi e ca o catastrofă naturală! Trebuie să ne grăbim. Emanațiile sudorii ne vor ataca plămîinii ca un gaz lacrimogen!

Liza porni în urma lui. Imaginea rănilor-morminte îi dansa sub pleoape. Băga mîna-n foc că de acolo provenea infecția. Fuseseră necesare cîteva ore pentru ca edemul s-o ajungă, iar acum bîntuia ca un incendiu tăcut, cu flăcări nevăzute... Goot o prinse de mînă. Începură să alerge stîngaci, zigzagînd prîntre „bambuși” și "bule de cristal" pe care loviturile de picior le transformau în stropi. După un sfert de oră de cursă ne bună, terenul deveni mai puțin fierbinte sub tălpile goale. Părăsiseră zona purpurie, a edemului, iar acum pășeau pe un sol roz și umed.

— Gata! gîfii Goot. De data asta n-a fost grav. N-o fi fost decît o simplă zgîrietură. O febră adevărată ar fi fost foarte periculoasă! Temperatura normală a creaturii este de patruzeci și cinci de grade. În cazul unor puseuri febrile, se ajunge ușor la o sută treizeci — o sută șazececi. Celsius! E ca și

cum ai băga mâna într-un ibric cu apă clocotită! Am văzut indivizi surprinși de un acces de febră — li se ducea pielea de parcă ai coji un cartof fiert. Groaznic!

Liza aprobă în tăcere. Își aminti cu ironie amară portretul blajin al animalului pe care se chinuseră să i-l descrie pe când se afla la bordul navei: o uriașă jucărie vie, inofensivă și ridicolă. Un fel de urs monstruos din pluș, cufundat într-un somn senin și fără tresăriri. Abia debarcată, descoperise ca acest "ursuleț teddy" de coșmar era bolnav, că febrele sale deveneau pentru oamenii care-l parcurgeau adevărate ruguri imprezibile și mortale, că sudoarea sa putea să-ți roadă căile respiratorii la fel de eficiente ca o grenadă cu sulf! Pe scurt, excursia la grădina zoologică promisă se transforma, încetul cu încetul, într-o adevărată coborâre în infern...

Goot înainta ca un cercetaș. Din când în când, îngenunchia citind pe sol semne pe care tînăra nu le distingeau; alteori măsura înălțimea perilor și sensul de implantare. Liza ar fi vrut să știe dacă tînărul era cu adevărat competent sau, pur și simplu, urmărea doar să-l impresioneze pe "inspectorul" trimis de forurile superioare. Era gata chiar să-l întrebe, dar s-a abținut la timp. Nu era încă momentul deschiderii ostilităților. Își dădea seama că proasta dispoziție în care se afla nu se datora tînărului, ci minciunilor cu care o alimentaseră șefii...

După o oră de marș forțat, părul se răi treptat, căpătînd în final aspectul unui puf ras asemănător ierbii uscate. "Tundra" înțepa neplăcut tălpile, și, cîteva momente, Liza avu certitudinea că se deplasa pe bărbia aspră rasă neglijent a unui gigant. Din fericire, terenul redeveni neted. O piele de bebeluș cu aspect de cîmpie deșertică îi primi pe solul său catifelat și uscat. Liza suspină cu ușurare.

Se apleacă pentru a pipăi solul. Degetele alunecară pe suprafața mătăsoasă și delicată, elastică și proaspătă precum epiderma unui nou-născut. Țesutul părea de o vitalitate deosebită, ca și cum reînnoirea celulelor s-ar fi produs cu o intensitate ieșită din comun. Era puțin surprinsă; în minte îi apărură o imagine jenantă și grotescă: cea a unui bărbat al cărui trup, în plină maturitate, păstra, ici și colo, zone infantile ce scăpaseră procesului general de îmbătrînire. Era un gînd idiot, dar era exact ceea ce simțea la contactul cu carnea, uluitor de tînără. Prea tînără... În cîteva ore de drum trecuse de la o piele de adult, la una de copil; era illogic și neliniștitor. Se răsuci căutînd privirea lui Goot. Acesta însă ridică din umeri, ca și cum bizareria "peisajului" nu merita întreruperea drumului. Drept urmare Liza se simți și mai neliniștită.

Problema se agravă, cînd în depărtare se contură un cîmp de pete întunecate. La început, tînăra crezu că era vorba de o aglomerare de alunite. Își înțelese greșeala doar cînd degetele picioarelor intrară în contact cu primul disc maroniu. Nu era o formație pigmentară obișnuită, ci, pur și simplu, acele pete maronii, uneori negre, care pot fi observate pe mîinile bătrînilor numite popular "flori de cimitir"... Se cutremură, cuprinsă de panică. De jur-împrejur pielea animalului era deshidratată, strălucitoare ca pojghița cicatricilor unor arsuri. O rețea de riduri se pierdea la orizont, trasînd în carne șanțuri granuloase și profunde. Pășind nesigur, trecu de nebuloasa petelor maronii pentru a-și tortura gamba prin ridurile moi ale unei epiderme fleșcăite. O epidermă de străbunic de trei ori centenar, ce nu poate fi înfîlnită docît la pensionarii azilelor de bătrîni.

— Puteți să-mi explicați cauza acestei... cîrpăceli? întrebă fata arțăgos. E un adevărat balamuc! Parcă-i un mozaic pe care cineva s-a distrat alternînd pielea de nou-născut cu cea de septuagenar! Animalul ăsta e tînăr sau complet senil! Parcă fiecare bucățică din corpul său s-a hotărît să facă opinie separată și să se dezvolte în cea mai deplină anarhie... Dumnezeule! Doar n-o să-mi spuneți acum că și ăsta e un fenomen fără importanță! N-am văzut în viața mea așa ceva! Cazuri de senilitate precoce, sau de infantilism prelungit, da, dar... Dar niciodată o astfel de harababură celulară!

Goot o întrerupse cu un gest de nerăbdare. Cu ochii mijiiți, scruta încordat desigur pătura.

— Vine cineva, șopti brusc, ascultați cum foșnesc perii! Sîntem complet descoperiți!

Repede! Trebuie să găsim o ascunzătoare!

— Dar de ce vă temeți? Teoretic, pe suprafața animalului ăsta nu-s decît membrii echipei de cercetări! Ce tot insinuați? De cînd ne-am întîlnit n-ați făcut altceva decît să evitați orice răspuns direct. Eu...

Dar nu mai putu să continue! Goot o apucă de mînă obligînd-o să fugă. "Terenul", moale, brăzdat de rețeaua ridurilor, era foarte dificil. De două ori fu pe punctul de a se dezechilibra și de a se întinde pe jos cît era de lungă. Tînărul respira cu gura larg deschisă și nările dilatate. O tentă albăstruie îi cuprindea treptat fața.

— Opriți-vă! Îngăimă Liza. Sînteți vînat de tot!

— Și dumneavoastră. Lipsa de oxigen...

Arată cu degetul spre o excrescență turtită, aflată două sute de metri mai încolo, un fel de mamelon uscat cu aspect de pară ofilită.

Liza se opuse clătînd din cap.

— E prea departe, n-o s-ajung niciodată.

— Atunci, culcați-vă repede...

Liza se conformă, gata să leșine; inima bătea să-i spargă pieptul. O secundă, privirea i se întunecă. Când reuși să vadă din, nou, Goot se afla lungit și el pe sol. Încordându-și picioarele și brațele, încercă să îndepărteze cele două buze ale unui rid adânc ca o minusculă crevasă.

— Ajutați-mă! o imploră în șoaptă. Dacă vom reuși să ne strecurăm înăuntru...

Liza își stăpîni un tremur de silă; frica tînărului era contagioasă. Împingînd la dreapta și la stînga, încercă la rîndu-i să desfacă cele două buze de carne moale. În sfîrșit, crevasa se deschise dezvelind un șanț din care răbufni un val de umiditate rîncedă. La indicația însoțitorului, sări înăuntru. Abia atinse fundul că pereții elastici se și apropiară asemeni coridoarelor ce populează coșmarurile și care se strîmtează treptat în jurul tău. Era gata să urle de frică. Dar zidul gras și umed o strivi înainte să poată deschide gura. Se zvîrcoli. Inutil. Era făcută sandwich între două maluri de piele ca două saltele vii. O clipă fu sigură că se va sufoca.

— Calmați-vă! șuiera Goot de undeva, din dreapta. Țineți-vă capul sus...

Își răsuci fața spre cer. Cîteva raze de lumină se strecurau printre cele două falduri lipite. Un pic de aer... Inspiră profund. Ascunsă într-un rid! N-ar fi crezut niciodată că așa ceva era posibil!

Un zgomot de alergare răbufni de afară, strigăte de furie și suferință, mîrșituri neidentificate. Brusc, o cuprinse frica. Ipoteze grotești îi năpădiră imaginația: paraziți! Creatura fusese colonizată de o armată întreagă de paraziți! Ploșnițe uriașe, purici, căpușe, care acum se aruncau asupra oamenilor... Da, asta trebuia să fie!

Imediat își aminti de rănille întrevăzute pe cadavre, în timpul ceremoniei mortuare. Crezuse că se datorau bardelor sau cuțitelor, cînd, de fapt, era pur și simplu vorba de ace sau mandibule!

Închise ochii, abandonîndu-se îmbrățișării pereților de carne umedă zicîndu-și că era pe cale să înnebunească.

După o vreme, Goot se hotărî în sfîrșit, să se miște. Trebuiră să lupte încă o dată împotriva inerției vîscoase a cutei de piele și să se ridice cu dificultate spre lumină ajutîndu-se de picioare, genunchi și degete. Scoțînd capul la aer, Liza avu acut senzația scăpării dintr-un uter de femeie gigantică. Goot o apucă de gleznă.

— Nu vă sculați! Dacă aveți binoclu, ar fi bine să-l folosiți.

Liza se rostogoli pe o latură și căută în rucsac. Cercetînd apoi împrejurimile, observă imediat patru cadavre ce zăceau în centrul cîmpiei, aproximativ în dreptul unei parcele afectate de îmbătrînire. Un bărbat și trei femei. Goi și acoperiți de sînge. Omul era răsturnat cu fața în sus, pe nas atîrnîndu-i o pereche de ochelari cu rame aurite. Liza strînse dinții: erau fugarii întîlniți mai devreme.

— Goot, murmură fără să-l privească, cine i-a ucis, de ce? M-am săturat de eschivări, vreau să știu tot!

Tînărul se tîrî spre ea. Fără să-i acorde vreo atenție, scrută împrejurimile, asemeni unui cîine la pîndă.

— Cine i-a ucis? repetă absent. Ce-i care-i urmăreau. Un trib de sălbatici care, în lipsa cavernelor, se adăpostesc în riduri. De obicei pot fi întîlniți mult mai la est, dar probabil și-au schimbat locul. Va trebui să fim foarte atenți...

— Sălbatici?... Ce vrei să spui?

— Nu-i o invenție de a mea, ridurile pot fi ușor amenajate în peșteri locuibile. Pentru a menține pereții distanțați sint suficiente cîteva proptele.

— Puțin îmi pasă de caverne! Nu mai faceți pe idiotul! Cine sînt sălbaticii? Existau deja pe animal cînd ați debarcat?

Goot a ridicat brusc mîna făcîndu-i semn să tacă.

— Acolo, șopti abia auzit, puteți vedea unul chiar la marginea "pădurii"... Nu va uitați prea mult la el, s-ar putea ca strălucirea lentilelor să ne dea de gol...

Liza își potrivi binoclu la ochi. O ființă ciudată scotocea printre perii unui tufiș. Fața și bustul erau cele ale unui copil de cincisprezece ani, plin de vitalitate, cu musculatura dezvoltată. Sub pielea lucioasă, pectoralii se încordau și se destindeau ca două sălbăticiuni ce căutau să se intimideze reciproc. Totuși, de la mijloc în jos putea fi observată o stranie modificare: carnea devenea cenușie, încrețită, picioarele firave și descărmate. Părul pubian era alb, iar penisul încovrigat ca al unui bătrîn... Liza înghiți în sec, făcînd un zgomot neplăcut. Vedea un individ hibrid, adolescent deasupra buricului bătrîn dedesubt!

— Dar în expediție..., îngăimă holbîndu-se.

Goot îi luă binoclu.

— Nu, nu erau copii... Aveți dreptate. Ființa pe care ați văzut-o nu e altul decît profesorul Clinton Wave, în vîrstă de patruzeci și unu de ani, absolvent al universității din Santa-Catala, specialist în etnologie endocrină.

În curînd, de la mijloc în sus va fi un nou-născut... și un centenar în rest. Ați înțeles? Suferă un

dublu proces: întinerire și îmbătrânire, simultane, dar afectînd cîte o parte distinctă a corpului. Celulele ce formează zona inferioară a trupului au încetat să se mai multiplice. Nici nu se mai reînnoiesc, antrenînd astfel o senilitate accelerată. Din contră, cele din jumătatea superioară se reproduc continuu, provocînd o evidentă întinerire... Este efectul „cîrpăceală” de care îmi vorbeai mai devreme...

— Dar... cînd s-a declanșat mutația?

— Simultan cu a celorlalți. Cînd au început să mănînce din carnea animalului. N-ai observat că nu sînt altceva decît reflexul exact al "pămîntului" care-i poartă? Întregul "trib" al lui Clinton Wave este construit după același model, uneori doar cu o inversare a distribuției: bătrîrii sus, tineri în jumătatea inferioară... Cîțiva sînt ceva mai puțin atinși. Există doi sau trei bărbați cu brațe de bebeluși, femei de patruzeci de ani obligate să se deplaseze de-a bușilea pentru că nu au decît picioare de copil de trei luni...

— E... e îngrozitor... Deci carnea animalului are o influență mutagenă capabilă să modifice ființele deja constituite?

— Este mai mult decît o simplă ipoteză. Este aproape un postulat; a îngurgita "pămîntul" pe care vă aflați duce inevitabil la a prelua caracteristicile...

— De acord, s-ar putea să aveți dreptate. Dar de ce tot acest măcel?

Goot își trecu mîna peste față. Căpătase dintr-o dată un aer foarte obosit.

— Pentru că, în clipa de față, întreaga anatomie a creaturii nu este altceva decît un teritoriu cuprins de război...

4

Se cățarau, lipiți de sol, escaladînd cît puteau de repede gîlmele de carne ce încadrau parantezele de riduri. Liza închise ochii pentru a nu mai vedea pielea albită, fleșcăită, în plină degenerescență. Insula de senilitate, teritoriu al morții apropiate, plantat ca un far în chiar mijlocul trupului gigantic, exercita asupra ei o fascinație extraordinară. Era ca o bucată de pînză cîrpită, un pătrat de țesut vechi pe un veșmînt nou. Un fragment de redingotă cusut pe o cîrpă de spălat vase...

Cufundată în gînduri, se lovi de flancul mamelonului, iar șocul, chiar dacă fusese nesemnificativ, se răspîndi de-a lungul glandei scofilcitate pînă în sfîrcul al cărui vîrf se ridică încet, ca un coș violet. Goot, ajuns la jumătatea pantei, îi făcu semn să se grăbească. Liza ocoli colina și începu să escaladeze versantul, simțindu-și coatele și genunchii în flăcări.

Apropierea celor doi generă un frison în areolă, care se boți și se întări. Ajunși în vîrf, se sprijiniră de sfîrcul tumefiat și începură să cerceteze cîmpia.

— Dacă intenționează să ne încercuiască, îi vom vedea apropiindu-se, spuse încruntat tînărul. Anunțați-mă dacă zăriți vreun rid care se întredeschide. Se pot ascunde oriunde și se pot deplasa din crevasă în crevasă. Unii au săpat chiar tuneluri ce leagă ridurile între ele. Cu puțin noroc, pot ajunge la baza mamelonului fără să fi scos măcar o singură dată nasul afară...

Liza se chinuia cu curelele sacului pe care unsoarea le făcuse de nestăpînit. Degetele îi alunecau pe stofa îmbibată de grăsimi, incapabile să asigure cea mai slabă priză. Goot se grăbi s-o ajute. Ungھیile tăiate ascuțit făcură minuni. Liza pescui șase tablete hidratante, trei dintre acestea oferindu-le însoțitorului.

— Acum trebuie să-mi spunei absolut tot, mormăi fata între două îmbrăcături. Este în joc propria mea piele, încercați să uitați că sînt un "spion" al Ministerului Cercetării...

Goot clătină capul a lehamite.

— De fapt, nu prea sînt multe de spus, rosti înfundat. După dispariția rezervelor alimentare a trebuit să începem totuși munca de observație. Drept urmare, Mikofsky a separat misiunea în șapte echipe a treizeci de oameni. Fiecare grupă de studii avea în sarcină o anumită zonă din animal: trunchiul, abdomenul, spatele, membrele inferioare și superioare. Pe scurt: blocul inițial s-a divizat. Consemnul era simplu: ridicarea unei hărți anatomice cît mai completă posibil, efectuarea de prelevări și analize, fără a provoca însă vreun prejudiciu animalului. După trei luni, toate echipele trebuiau să revină la bază, fiecare cu bucățica sa de mozaic, rezultatele urmînd a fi puse la un loc pentru o primă schiță geografică. Știți probabil că magnetismul forței de atracție artificială împiedică propagarea undelor electromagnetice. Cum nu se punea deci problema menținerii unui contact radio permanent, au trecut aproximativ o sută de zile fără ca vreuna din grupele de explorare să aibă cea mai mică legătură cu celelalte...

Eu rămăsesem la bază împreună cu Mikofsky mai bine zis la "P.C.-ul de coordonare", cum îl numeam noi pompos... După cea de-a patra lună de tăcere am început să fim cam neliniștiți. Trei sferturi din misiune dispăruse și nimeni nu știa ce se întîmplase! De data asta, Mikofsky a decis să

trimită curieri pe care i-a botezat "mesageri anatomici", buni alergători, avînd sarcina de a stabili legătura cu cei izolați. Dar mulți n-au mai revenit. În ceea ce mă privește, am văzut suficiente lucruri care să-ți facă părul măciucă...

Liza își caută o poziție mai comodă. Sfirul își recăpătase aspectul inițial, moale, fleșcăit, lipsind-o de sprijin.

— Peste tot se petrecuse o adevărată simbioză alimentară și fiziologică, reluă Goot privind în gol. Diversii hormoni ce alimentau teritoriile explorate transmiseseră oamenilor caracteristicile lor esențiale. Au acționat asupra lor așa cum acționau asupra creaturii! Modificîndu-i, așa cum modificau mașina organică a animalului...

— Vreți să spuneți că au devenit cu toții niște... monștri?

— Nu. Nu toți. Mai întîi, n-am reușit să-i cataloghez încă pe toți; apoi, am impresia că, în unele cazuri, simbioza s-a efectuat într-o manieră... psihologică. Am văzut cercetători care și-au pierdut conștiința propriei individualități... care se identificau într-atît cu animalul încît se luau drept unul din organele acestuia! Își apărau cu sălbăticie teritoriul împotriva oricărui intrus, botezîndu-i pe străini "microbi" și aruncîndu-se asupra lor aidoma oricărei leucocite puse în prezența unei bacterii... Nu exagerez deloc, îi fagocitează, îi devoră asemeni "fraților" lor, globulele albe. Am asistat la scene de canibalism înfloritoare. Nimic nu-i poate face să raționeze, par să fi abandonat orice comportament uman. Nu mai sînt altceva decît celule, simpli atomi ce lucrează pentru supraviețuirea unui mare tot... Alții au suferit o metamorfoză biologică, similară acestor creaturi, bătrîne și bebeluși în același timp, și care acum sînt poate pe punctul de a ne încercui...

— Dar dumneata? obiectă Liza. Și Mikofsky? Doar luni de zile v-ați hrănit tot din animal, și totuși se pare că n-ați pățit nimic...

— Așa e. Cred că există un fel de "zone neutre", unde aportul hormonal nu ne afectează organismul. După părerea mea, baza se află instalată pe una dintre ele. Cum am cărat cu mine rații de carne uscată prelevate din zona P.C.-ului, am putut, pe tot parcursul misiunii mele, să mă dispensez de a-mi tăia porția din teritorii nefaste. Mi-a prins bine...

Liza își mușcă nervoasă buza inferioară. Era uluită; o senzație de plutire îi cuprindea treptat creierul.

— Iar asta nu-i tot, reluă Goot. În timpul peregrinărilor mele am observat două-trei lucruri suficient de îngrijorătoare. Animalul, care era sănătos în momentul sosirii noastre, manifestă acum semne evidente de dezordine fizică. Afecțiuni localizate, ca această zonă senilă infantilă, zone de infecție, de eczeme, de secreții adipoase care nu existau înainte... Este inexplicabil și periculos. Cînd v-am văzut aterizînd, tocmai încercam să ajung la Mikofsky. Nu știu ce va hotărî...

— Ar trebui să luăm contact cu bolnavii, să încercăm să-i adunăm și să-i îngrijim.

— Ușor de zis, greu de făcut! V-am avertizat: nu numai monștrii și cei care se consideră prelungiri ale animalului, dar nimeni nu ne va face viața ușoară!

Tăcu, urmărind atent tresăritul unui fald al pielii aflat ceva mai la vale. Spasm nervos sau cineva se deplasa în subteran? Imposibil de spus. Liza căută reflex în jur, provocînd rîsul ironic al tînarului.

— Inutil! Nu veți găsi absolut nimic care să poată fi folosit ca armă improvizată. Nici ciomag, nici piatră. Renunțați la vechile obiceiuri — aici nu vă aflați pe o planetă oarecare. Pășiiți pe burta unui animal care hibernează!

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dac-am avea măcar o pușcă de vînătoare!

— Chiar n-ați avut nici o armă cînd ați debarcat?

— Nici măcar umbra unei praștii! Ministrul Cercetării ținea prea mult la jucăria sa, așa că a preferat să riște numai pielea noastră...

Sări brusc în picioare, arătînd cu degetul spre cîmpie.

— Priviți!

În apropierea cadavrelor ce marcau centrul constelației petelor de bătrînete, un rid se desfăcu larg. Trei perechi de brațe țîșriiră din caverna orizontală, înșfăcă ră corpurile inerte și le traseră în ădîncurile pliului umed care se închise apoi moale.

— Asta vom păți dacă ne mai fredonăm pe aici! concluziona lugubru tînarul. Trebuie să părăsim cît mai repede zona senilă. V-ați revenit? Credeți că veți putea alerga aproximativ un kilometru?

— Am de ales?

— OK, pornim!

Înșfăcă ră sacii, apucară bine curelele, apoi își dădură drumul pe coasta mamelonului țînînd coatele sus și inspirînd profund aerul rarefiat al microatmosferei. Imediat, Liza se simți acoperită de sudoare. Lipsa de oxigen îngroșa sîngele. Prost irigați, mușchii se sufocau în acumularea de acid

lactic, declanșând în coapse și gambe crampe tăioase... Strânse din fălci, gata să-și sfarme dinții. La fiecare pas, picioarele goale se cufundau în carnea relaxată a solului, provocând un zgomot grețos de sucțiune. Alerga: sărea peste gropi, crevase, escalada ridicăturile. Gura îi fu năpădită de spume, iar fața îi viră în violet. Și, culmea-culmilor, se împiedică de un neg și se prăbuși. Nu se răni, dar timp de un minut rămase lungită pe sol, incapabilă să mai găsească vreo picătură de energie în picioarele rigide. Remarcă, stupid, că unghiile îi deveniseră albastre, iar vinișoare subțiri explodaseră sub pielea coapselor. În clipa când dădu să se ridice, o mână o înhață de gambă, trăgînd-o înapoi... Vru să urle, dar din gîtlej nu-i ieși decît un sunet ridicol, fără ecou. Un rid se deschise, lăsînd să se strecoare afară un bătrîn cu brațe descărnate dar mîini avidе. Degetele sale greblară pulpa Lizei, săpînd lungi dire însîngerate. Paralizată de groază și oboseală, tînăra nu mai avea nici măcar vlaga să se zbată. Se lăsă tîrîtă spre despicătură, ca o păpușă dezarticulată. Din gaură țîșni încă un spectru. Capul de bebeluș era așezat pe un bust de centenar... Rîgîi, regurgită și începu și el să tragă. Din umezeala ascunzîșului urcau la suprafață scîncete de copii de-a valma, cu chicoteli de bătrîni. Crevasa zigzagată se desfăcu mai mult, dînd la iveală o duzină de hibrizi îngrămădiți unii peste alții. Douăzeci de mîini se întinseră spre Liza, păianjeni artritici amestecați cu încheieturi durdulii.

Vederea viermuelii avu darul s-o reanime. Zvîcni din picioare, lovînd agresorii direct în piept. Nici unul nu rezistă contraatacului. Doi monștri se dezechilibrară, căzînd peste brațele întinse. Liza se ridică. Plămîinii o ardea iar capul îl simțea greu și dureros datorită proastei irigări a creierului. Nu mai vedea nimic, nu mai auzea nimic decît clocotul sîngelui în tîmple. Înaintă orbește, zece, douăzeci, treizeci de metri. O durere surdă îi cuprindea treptat pieptul, răspîndindu-se și în brațul stîng. Împiedicîndu-se de un alt neg, se prăbuși din nou. De astă dată nu mai avu curajul să se ridice. Rămase în amorțeală, așteptînd cu resemnare îmbrățișarea piticilor... O mână i se așeză pe ceafă.

— Gata, s-a terminat, șopti vocea lui Goot. Am trecut...

5

Traversară o nouă "pădure" și escaladară un pliu adipos foarte alunecos folosînd metode specifice patinajului. Apoi, după ce fură pe punctul de a rămîne blocați în încurcătura de peri ai unei savane crețe, ajunseră în apropierea unei miriști rozalii ocupată de o duzină de corturi mari, însemnate cu matricole militare.

În locul țarușilor, capetele pînzei erau menținute de "sol" cu cîrlige mari, fixate în stratul cornos al epidermei.

Metoda, deși eficientă și probabil nedureroasă, declanșa prin pielea Lizei furnicături neplăcute.

"Baza", cum se încăpățîna s-o numească Goot, părea sinistru de pustie. Alei blocate de containere răsturnate, două corturi prăbușite, fără ca cineva să se gîndească a le remonta. Peste tot era împrăștiat material de laborator a cărui sticlărie spartă înțesa carnea animalului cu cioburi tăioase. Domnea o liniște grea, un somn înghețat de sat-fantomă sau oraș bombardat.

— Cîți rezidenți sînt? întrebă fata pe ton scăzut.

Goot privi în jur dezorientat.

— De obicei, cel puțin treizeci... Nu mai înțeleg nimic.

Fără a se mai întinde la vorbe, fiecare începu să cerceteze cîte o parte din corturi, căutînd eventuale cadavre. Nn descoperiră însă nici o urmă de luptă sau masacru, ci, peste tot, doar semnele unei dezordini extreme. Teancuri de dosare risipite și călcate în picioare, dischete cu înregistrări magnetice transformate în pulbere. În ultimul adăpost Liza descoperi însă un bărbat chel și corpulent, așezat la un birou, de unde privea absent în gol. Sub calviția lucitoare se contura o figură cu trăsături fine, plină de inteligență, încadrată de tufișul enorm și țepos al unei mustăți negre hipertrofiate. Purta o bluză albă, descheiată, sub care, producînd o combinație grotescă, trupul era complet gol. Pîntecul se revărsa peste coapse, strivindu-i organele genitale și ascunzîndu-le aproape total. Liza își dădu seama cu întîrziere că în fața ei se afla Mathias Gregori Mikofsky, marele specialist în epidemie migratoare a Universității din Santa-Catala. Facu un pas, smulgîndu-l pe colos din posaca-i reverie. Mikofsky se ridică dintr-un salt, răsturnînd masa și scaunul.

— Cine sînteți? horcăi. Nu faceți parte din echipă, de unde ați apărut?

Atras de izbucnirea vocii, Goot intră, și făcu o scurtă prezentare. Savantul clătîna din cap mai bine de o jumătate de minut, ca și cum cuvintele asistentului îi pătrundeau cu dificultate în creier. Pînă la urmă, figura i se destinse într-un zîmbet.

— Goot! Te-ai întors! Dumnezeu! Credeam că voi rămîne singur...

— Dar unde-s ceilalți?

Mikofsky ridică brațele spre cer.

— Au plecat ca toții! Unul după altul. O adevărată epidemie. Imediat după plecarea ta, au

revenit doi sau trei mesageri anatomici. S-au apucat să descrie ceea ce au văzut: ziceau de comunități extraordinare! De cazuri magnifice de simbioză! O comunicare totală cu animalul, o percepție interioară a mecanismelor organice provocând beatitudinea. Pe scurt, un talmeș-balmeș mistic care ne-a făcut la început să zîmbim... apoi a reușit să semene îndoiala în suflete. Întreaga echipă se plictisea, se așteptau rezultate care nu mai veneau, laboratoarele lucrau în gol. Unora a început să le treacă prin cap că jocul se desfășura în altă parte, fără ei. A urmat un fel de goană după aur, marcată de dezertări zilnice. Efectivul se subția văzînd cu ochii, plecau spre nord, spre sud, care încotro, cum avea chef... N-am putut face nimic. Au fost contaminați chiar și cei mai buni: Clinton Wave, Horace Dunn, micuța Osaka... calul ăla de Judith Labourasse... Dumnezeu! Tu, tu ce-ai văzut? Paradisul? Grădinile Edenului? Dacă-mi debitezi o reclamă turistică, te sugrum!

Tînărul se prăbuși pe un pat de curele.

— Cred c-ați fost martorul unei operațiuni de intoxicare în toată regula, șefule! șopti.

Poate chiar în ambele sensuri ale cuvîntului... Vreau să spun: intoxicație psihologică și alimentară!

— Alimentară?

— Da, vă explic îndată. Vă amintiți, mesagerii au adus cumva alimente cu ei, la întoarcere?

Carne uscată prelevată în timpul misiunii lor?

— Posibil. Nu mîncînc niciodată la cantină. Știi foarte bine că mă chinui să țin regim. Sînt atît de pofcios că trebuie să evit pînă și să văd mîncarea. N-am participat la ospetele colective, am mîncat, ca de obicei, ceea ce am prelevat personal.

— Probabil că asta v-a salvat, altfel ați fi luat-o pe urmele celorlalți. În toate zonele pe care le-am parcurs, încărcătura hormonală a fiecărei fărîme musculare era puternic mutagenă... Am adus eșantioane, le puteți verifica. Liza mi-e martor, nu aiurez: peste tot este infernul! Intenționat sau nu, rămîne de clarificat, mesagerii au amestecat această carne periculoasă cu rezervele comune. Rezultatul: nici o mutație evidentă, doar o chemare violentă spre teritoriul "de origine", un soi de atracție magnetică cu fiecă zi mai puternică... Trebuiau să ajungă, cu orice preț, la zona de unde fusese prelevat alimentul. Asemeni unui braț tăiat care s-ar cătăra să-și regăsească încheietura — este o imagine aproximativă dar care ilustrează destul de bine situația...

Mikofsky extrase din buzunarul cămășii o pereche de ochelari cu lentile rotunde, pe care începu să le șteargă meticulos. Acționa mecanic, urmărind parcă să cîștige timp. Cu buza agitată de ticuri nervoase, digeră informația.

— Ai reușit să trasezi o hartă hormonală? întrebă în cele din urmă. O repartiție a zonelor mutagene și a caracteristicilor lor?

— Da, dar una parțială. În două luni n-am parcurs decît trei sau patru "parcele" din animal, suficient însă pentru ca să ți se zbirlească pielea. Vreți s-o vedeți?

— Cît mai repede! Știu că sînteți obosiți, dar n-avem timp decît să respirăm. Trebuie să ne punem pe treabă imediat. Liza... de acord?

Tînăra surîse. Brusc i se păru că, toată viața, nici nu-și dorise altceva...

* * *

Totalitatea elementelor adunate de Goot era fantastică. Liza petrecu aproape douăsprezece ore cu ochii înșurubați în ocularul cauciucat al analizatorului portabil. Alături, Mikofsky lovea claviatura unei console, asemenea unei dactilografe nebune. Goot aduna cartelele perforate, aranja listingurile, sintetiza rezultatele. Vibrația ordinatului în funcțiune se transmitea obiectelor, făcînd eprubetele să clincăie în suport. Liza tăia, rîcîia și aduna eșantion peste eșantion, în timp ce blocul de analiză își scuipa continuu banda perforată. Concluziile căpătau un contur din ce în ce mai uluitor: patru cincimi din zone erau improprii consumului. Pe anumite arii puterea hormonilor era atît de virulentă, încît douăzeci de porții de hrană erau suficiente pentru a provoca organismului uman transformări grave! O hartă fantasmagorică își desenă încet geografia de coșmar: regiunea pectorală, scăldată de testosteron, declanșa la bărbați accese ireversibile de pilozitate, acoperindu-i cu o blană groasă, o hipertrofie a organelor sexuale, echivalentă cu mărirea de șase ori a "volumului inițial", precum și o modificare a coardelor vocale, implicînd, din păcate, practicarea curentă a mugitului! Unele zone, cum era depresiunea lombară și bazinul ombilical, secretau din abundență un derivat al cortizonului capabil să te transforme, în șaptezeci și două de ore, în obez... Altele asigurau condamnarea la impotență, la furie perpetuă, la rut permanent, la febră, la frig... În paralel cu verdictul analizelor, suprafața animalului se modela într-un sinistru joc în care fiecă căsuță impunea o nouă mutație.

Din cînd în cînd, Liza simțea cum privirea i se încețoșează. Se odihnea cîteva minute, pentru a-și relua apoi înfricoșătoarea enumerare: tulburări provocate de hormonul de creștere, gigantism, dezvoltarea caricaturală a extremităților (mîini, picioare), deformarea oaselor feței... Inhibiția lobului antehipofizar: nanism... atrofie, apoi dispariția organelor sexuale!

...Ursitoarea, blestemată își revărsa cîntecul asupra Lizei, țesîndu-și coconul de nebunie cu încăpățînarea unui animal vicios. Trebui să se agate de masă pentru a nu cădea pradă ameteții. În cîmpul vizual apărui mina păroasă a lui Mikofsky. Ținea o ceașcă plină cu cafea aburindă.

— Profitați cît mai avem puțină apă, murmură savantul, așezînd pe analizor vasul de carton.

Liza bilbîi un "mulțumesc" lipsit de vlagă, apoi sorbi, conștiincioasă ca o școlăriță, lichidul sintetic cu gust nedefinit.

— La ce concluzie ați ajuns? întrebă, urmărind cu degetul serpentina bandei perforate.

Mathias Mikofsky își trecu palma peste obraz. Era tras la față și avea privirea tulbură.

— Nu sînt decît mutații de prim nivel, șopti, altfel spus, cazuri "benigne". Sînt sigur că la fața locului, pe teren, situația este mult mai gravă...

— Vă gîndiți la o expediție?

— Nu putem rămîne aici, cu brațele încrucișate. Nimic nu dovedește că aceste transformări sînt ireversibile. Supuși unei alimentații normale, s-ar putea ca mutanții să-și recapete aspectul inițial.

— Chiar credeți?

— Sîntem nevoiți să o credem! Vom merge pe teren, cu provizii de carne sănătoasă, și-i vom supune pe cei bolnavi la o cură intensivă. În plus, nu trebuie să uităm tulburările pe care Goot le-a constatat la animal; mă îngrijorează, trebuie să le înlăturăm înainte de a lua amploare...

Rămase un minut cu ochii pironiți asupra ceștii pe jumătate golite, pîrînd absorbit într-un curios proces de autohipnoză, apoi se scutură ca smuls dintr-un vis.

— E tîrziu, șopti, lăsîndu-și mîna pe umărul tinerei, trebuie să mergem să dormim. Mîine vom aduna tot echipamentul necesar. Mă duc să mă culc.

Părăsi cortul-laborator călcînd greoi, ca un urs rănit, lăsîndu-i pe Goot și Liza singuri în mijlocul cercului format de ordinate. Tînărul trase o înjurătură, apoi întrerupse contactul imprimantei cu o lovitură exasperată de pumn.

— Haideți, mîrii, să vă arăt amplasamentul grupului sanitar. Puțiți...

Liza ridică o sprînceană, surprinsă de neașteptata înverșunare. Goot se îndreptă spre ieșire, așa că trebuia să se ridice și să-l urmeze. Traversară o alee, apoi pătrunseră sub un cort uriaș.

Tînăra scoase un fluierat... Pe un covor din cauciuc negru era instalat un complex ultramodern de dușuri cu circuit închis. Fiecare cabină transparentă funcționa cu un rezervor de treizeci de litri. Apa uzată era aspirată printr-o gaură de evacuare, recirculată și tratată, apoi pompată pentru o nouă utilizare. Te puteai spăla de o sută de ori cu aceea apă fără a te teme de microbi. Cînd filtrul bactericid era saturat, imediat ce atingeai robinetul se aprindea un bec de avertizare. Era suficient să schimbi cartușul cu unul nou și aparatul redevenea operațional. Se aflau acolo vreo zece cabine, iar oglinzile lor reflectau toate aceleași imagine: aceea a unei femei tăvălite în untură rîncedă, ale cărei slip și bluză păreau să fi fost folosite pe post de cupe pentru zece mecanici timp de o lună. Goot se așeză pe un scăunel.

— Aruncați-vă boarfele în incinerator, ordonă acesta, pe policioara dușului aveți răzătoare și săpun. Lăsați ușa deschisă, ca să putem vorbi.

Liza ezită o secundă, apoi renunță la ultima rămășiță de pudoare. Își smulse bluza și se chină să-și scoală chilotul unsuros. Imaginea pubisului înecat în seu nu aprinse nici o lumină de interes în ochii însoțitorului. Pătrunse în cabină și răsuci robinetele. Nu numai că jetul nu avea presiune, dar trupul îi era atît de acoperit de grăsimi încît nu simțea deloc impactul cu apa. Luă un raclor și începu să se frece energic.

— Decizia lui Mikofsky nu vă prea entuziasmează! strigă cu ochii plini de săpun.

În pofida gilgîitului vanei de golire, îl auzi pe tînăr mîrîind.

— E nebun! Complet nebun! N-are nici cea mai mică idee despre ceea ce ne așteaptă... Vă dați seama că ne obliga să pătrundem în teritoriul mutagen cu o cănuță plină cu carne uscată? Dacă, dintr-un motiv sau altul, ne vom trezi fără rezervele noastre sănătoase nu ne rămîn decît două variante: ori murim de foame, ori ne luăm porția din animal. În ultimul caz, mutația este asigurată în maximum o săptămînă!

— Trebuie făcut totuși ceva...

— Da: să așteptăm aici pînă vine naveta să vă recupereze și să plecăm împreună!

Liza a scos un sunet ininteligibil. Apa, prea rece, nu reușea să îndepărteze stratul de sebum. Rîcîia cu energie, zebrîndu-și pîntecul și coapsele cu dîre lungi.

— Știți, observă între două smiorcăituri, pînă acum misiunea voastră a fost un eșec. Bilanțul rămîne subțirel: un plan vag, trasat în timpul unui singur raid, care omite cele mai interesante teritorii; o echipă științifică, în plină regresie mentală și fizică... Nu cred că ministrul va fi prea încîntat. Dumneata și Mikofsky riscați enorm să vă terminați cariera spălînd podeaua holului facultății de unde veniți. Nu vreau să mă alătur acestui rateu. Așa că-l voi susține pe Mathias să urmeze varianta explorării.

— Sînteti nebună! Teoriile dumneavoastră ariviste ne vor arunca, direct în gura lupului! Doar ați gustat farmecul tribului „bebelușilor bătrîni”, nu v-a ajuns? Nu vă e deloc frică?

— Ba bine că nu, dar mă tem și mai mult de oamenii ministerului. Sînt capabili de orice. Iar Mikofsky cred că-mi seamănă...

Liza opri apa și porni jetul de aer. Suflul fierbinte o învălui, uscînd rapid umezeala de pe trup. După ce ventilatorul încetă să mai funcționeze, părăsi cabina, adună veșmintele unsuroase și le aruncă în fanta incineratorului. Un rictus de necontrolat îi strîmbă gura, făcînd-o brusc, să-și dea seama că tremura de oboseală.

— Aș vrea să dorm, îngîină. Puteți să-mi arătați un cort, un dormitor, un hamac, orice, dar ceva în care aș putea să mă întind și să închid ochii?

Goot îi făcu semn să-l urmeze și o conduse spre un fel de hangar de pînză ocupat cu o mulțime de paturi de campanie.

— Cu adevărat încîntător! îl ironiza tînăra. Parcă ar fi sala comună a unui spital din secolul XIX.

— Sistemul a fost ales de comun acord, eschivă Goot, bănuiesc că spectacolul cuplurilor ce făceau dragoste îi distra pe suferinzii de insomnie. Puteți să vă alegeți ce pat doriți, cearcafurile se autosterilizează la fiecare douăsprezece ore, așa că-i exclus riscul bolilor venerice... Chiar vreți să dormiți știind că peste cîteva zile poate că vom fi monștri?

— Aveți un program mai bun?

— Da: să facem dragoste...

Liza ridică la îndeplinire o cuvertură. Pânza era fină și proaspătă. Înfoie perna cu o lovitură de pumn, apoi se culcă pe burtă.

— Goot, ești un băiat simpatic, îngîină cu nasul înfundat în învelișul de burete. Fă ce vrei cu pîntecul și sexul meu, sînt prea obosită ca problema să mă mai preocupe. Nu-ți cer decît un singur lucru: nu mă trezi la orgasm.

Nu mai auzi răspunsul, somnul o cuprinse în mijlocul unui gînd.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd se trezi, era singură în dormitor. Băltoaca lipicioasă dintre coapse îi arăta că Goot își pusese amenințarea în practică. Ridică din umeri, îi trecu prin minte că așa-i trebuise și readormi instantaneu...

* * *

Mathias Mikofsky avea un aer întunecat. Cu un minut mai devreme, mormăind cuvinte neclare se strecurase la comanda benei mobile, plină ochi cu carne uscată. De atunci, manevrînd nervos volanul, încerca să scoată mașina din labirintul corturilor. Liza examinează vehiculul; era o platformă pe pernă de aer, un fel de container echipat cu o cabină minusculă. Funcționa cu un generator nuclear, avînd deci o autonomie practic nelimitată. Savantul dărimă două adăposturi ce se prăbușiră cu încetinitorul asemeni cupolei unui circ căruia îi cedase stîlpul central, orientă botul aparatului spre "pădure" și tăie contactul. Tînăra observă că, datorită gabariturii, bărbatul se mișca destul de greoi, sub abdomenul enorm și neted, penisul pîlînd retras și infăntil. Liza își mută plivirea.

— O veste rea! mîrîi bărbatul, ajungînd lîngă ea. Ați trecut pe la laborator?

— Nu...

— Astă-noapte seismograful a intrat în funcțiune și nu-mi place deloc ceea ce se vede pe bandă! Laba stîngă-față a animalului a fost zguduită de un spasm foarte puternic. Un șoc cu amplitudinea 7. Echivalentul unui violent cutremur de pămînt la scara noastră. S-a rupt un os! Probabil humerusul, dar telescopul electronic n-a înregistrat pasajul vreunui meteorit. Deci n-am fost loviți de nici un corp ceresc, în derivă, nici asteroid nici satelit-fantomă! E ca și cum membrul s-a rupt spontan!

Liza digeră știrea. Goot își făcu apariția încărcat cu instrumentele de măsură, pe care le azvîrli peste maldărul de carne uscată, cu o evidentă proastă dispoziție.

— Nu înțeleg, spuse tînăra, conștientă că proferează un adevăr la mintea cocoșului.

— Nici eu! reluă Mikofsky. Motiv pentru care trebuie să mergem la fața locului. Cine a mai pomenit un braț în repaus care se rupe fără un motiv exterior! Am luat toate aparatele de înregistrare transportabile, astfel că de data asta nu vom reveni fără rezultate...

Goot emise un nechezat zeflemitor.

— Pentru că încă mai credeți că vom reveni! Delirați! Magnetofonele dumneavoastră nu vor avea timp decît să capteze un singur lucru: ultimul nostru suspin!

Și, după ce scupă pe bara parașoc a benei, făcu stînga-împrejur.

Traseul ales de Mikofsky era clar: traversarea pectoralului mic în diagonală, escaladarea deltoidului și coborârea pe biceps, cu speranța că panta nu va fi prea abruptă.

La început, Goot și Liza călătoriră cu bena, așezați pe grămada de carne uscată; după câțiva timp însă, avertizorul de suprasarcină începu să clipească pe panoul de bord din cabină, semnificând o încălzire anormală a mașinăriei. Cum nu se punea problema renunțării la o parte din material și hrană, cei doi se văzură nevoiți, pentru a ușura transportul, să continue drumul pe jos. Tentativa de a se odihni cu rîndul eșuă și ea: prea gras și greoi, Mikofsky rămînea de fiecare dată mult în urma vehiculului, devenind astfel evident că singurul loc convenabil pentru el era acela de șofer...

Din fericire, drumul se dovedi liniștit, ajungînd la poalele deltoidului fără a fi întîlnit nici un mutant. Totuși, de două ori, trecură pe lîngă cîte un cimitir de plăgi supurante, mărturie a gropilor încă proaspete și a unor lupte recente. La fiecare optsprezece ore, așezau barja pe sol, opreau turbinele și-și scobeau un culcuș în grămada de pastramă din care mestecau cîteva bucățele înainte de a-i fura somnul.

Sus, în vîrfurile musculaturii, situația se înrăutăți însă. Goot observă cîteva umbre care-i cercetau din spatele tufișului format de un puf unsuros, apoi se loviri de un parapet făcut din peri groși cît trunchiurile de copac. Lucrarea artizanală proteja valea ce dădea spre biceps. Edemul enorm deforma de jur-împrejur solul, sugerînd că se aflau destul de aproape de locul fracturii. Ici și colo, carnea era atît de fierbinte încît era imposibil să pui piciorul pe ea. Goot și Liza identificară zone unde temperatura depășea o sută douăzeci de grade Celsius. Căldura făcea să vibreze aerul, iar relieful ondula în flux constant, tăind respirația.

Forțînd la maxim ventilatorul aeroglisoului, Mikofsky reuși în cele din urmă să ridice bena deasupra zidului. Tinerii, în schimb, căutară mult pînă să găsească o trecere prin împletitură. Văduvite de rădăcină, firele de păr aveau tendința de a se descuama, fărîmițîndu-și teaca într-o mulțime de așchii tăioase ce zgîriau profund spatetele și umerii, dacă făceai greșeala să te freci de ele. Ajunși de cealaltă parte, se treziră nas în nas cu un bărbat înveșmîntat ciudat, avînd vreo jumătate de duzină de saci de dormit fixați în jurul membrelor cu ajutorul unor fișii împletite grosolan. Această armură grotescă îi dădea aspectul unui biberon cu vîrfurile năclăit de sudoare. Văzînd-o pe Liza, începu să se retragă cu o expresie îngrozită.

— E Peter! exclamă Goot, ieșind în patru labe din spărtură, ce l-o fi apucat? Hei, Peter!

Dar cel strigat continuă să bată în retragere.

— Nu vă apropiați! zberă pe neașteptate. Nu mă atingeți... Sînt fragil... Sînt foarte fragil. Urmați-mă de la distanță și nu vă atingeți de nimeni... Fără strîngeri de mîna, fără îmbrățișări, nimic... Nici un contact! Ați înțeles?

Goot și Liza îl asigurară că așa vor face. Peter îi conduse cu infinită grijă în mijlocul unei mici poiene unde se găseau vreo zece indivizi. Mikofsky era deja acolo.

— Este echipa numărul patru, șopti Goot. Dumnezeule! Lipsesc două treimi din ea!

Cu sprîncenele arcuite de surpriză, Liza observă că, aidoma ghidului, majoritatea supraviețuitorilor erau înfășurați în carapace confecționate din burete, din pînză sau diverse alte materiale. Ceva mai departe se aflau două femei, goale, făcute balot între două saltele gonflabile, ca două sandvișuri umane. Mikofsky se ridică și arată spre un bărbat slab, cu părul tuns perie, lungit pe un pat cu apă, gîlgîitor.

— Patrick Cornwell, murmură prezentîndu-l, responsabil cu sectorul patru. Tocmai îmi explica ce s-a întîmplat... Continuă, Patrick, fata asta reprezintă ministerul.

Cornwell suspină cu precauție. Liza a observat imediat cu uluire că anumite părți ale corpului său păreau anormal de moi... ca și cum le-ar fi lipsit scheletul... Dacă la piciorul drept, în pofida slăbiciunii sale, puteau fi distinse contururile complicate ale oaselor tarsiene și metatarsiene, stîngul, în schimb, atîrna lamentabil, asemeni unei caricaturi de cauciuc aparținînd unei păpuși gonflabile cu supapa prost închisă. Cornwell surprinse privirea tinerei:

— Deficiența a osteoplastului, șopti cu o voce neutră, celulele osoase nu se mai reproduc.

Straturile de oseină sînt tot mai subțiri, porii se dilată la maximum. Tibia, radius, rotula, toate sîrșesc prin a se macina... Sîngele le dizolvă... Ca o bucată de cretă cufundată în oțet, scheletul se desface, se transformă în pulbere, iar membrele într-un sac de mușchi inutili! Mutația începe cu extremitățile, continuă cu trunchiul, descompune cutia toracică... Plămîni nu mai pot pompa aerul, te asfixiezi. Priviți piciorul meu stîng: dacă aveți chef, puteți să-l faceți colac ca pe un furtun obișnuit! Vechea poveste cu omul fără oase, omul de cauciuc... dar nu mi se mai pare deloc nostimă. Peter se află abia în stadiul de fragilitate... un bobîrnac echivalează cu o fractură, o cădere te transformă în puzzle... În ceea ce mă privește, alunec treptat spre stadiul de nevertebrată. Peste puțin timp, fălcile mi se vor descompune; lipsiți de suport, mușchii feței nu vor mai putea să acționeze gura; voi fi mut... Voi fi

asemeni unei băltoace vii, un fel de pachet de organe viermuitoare...

— Dar cum s-a întâmplat? întrebă Mikofsky. Alimentația?

— Da, într-un timp record. Decalcifiere, dispariția sărurilor de calciu... Clasic!

— Deci animalul este bolnav, constată Liza, și, într-un fel, v-ați molipsit. Membrul care s-a rupt spontan "azi noapte" a cedat sub propria-i greutate. Iar brațul pe care ne aflăm este pe cale de a-și dilua și el scheletul și a-și pierde astfel armătura...

— S-ar putea.

Mikofsky se încruntă.

— S-ar părea, Patrick, că aveți unele îndoieli! observă pe un ton egal. Există vreo altă posibilitate?

Cornwell înghiți în sec prudent, temându-se parcă să nu i se frîngă gîtul.

— Lucrurile nu-s chiar atît de simple, profesore, șuieră, poate că a fost îmbolnăvit...

Este relativ ușor: era suficientă inhibarea hormonului de creștere și...

— Dumnezeu! îl întrerupse Mikofsky. Cine ar fi avut interesul?

— Destui, încă de cînd au început mutațiile s-a produs un fel de... schismă. Unii care, fiziologic sau mental s-au asimilat animalului, au vrut să-l apere, să împiedice transformarea lui într-o victimă a "colonizării științifice". Alții, în schimb, erau convinși că salvarea nu putea veni decît prin distrugerea animalului. Între cele două extreme se aflau cei care nu doreau decît să supraviețuiască păstrîndu-și integritatea corporală și psihologică. Ultimii au început să se bată pentru a pune stăpînire pe teritoriile neutre, sănătoase care, asemeni zonei unde este instalată baza, furniza o hrană nonmutagenă... O a patra grupare a emis ideea că ar fi posibilă extinderea suprafeței regiunilor consumabile activînd procese de creștere, stimulîndu-le artificial... Și s-au pornit să mărească animalul, ca și cum ai extinde o casă: hipertrofiind cutare sau cutare membru... Era, credeau ei, singurul mijloc de a opri războaiele de cucerire! Bineînțeles, extremiștii au reacționat violent. Unii s-au ridicat împotriva manipulărilor susceptibile să provoace infirmități ireversibile, ceilalți au respins compromisul propus de "moderați", proclamînd încă o dată necesitatea lichidării, pur și simplu, a animalului... Încăierările s-au înmulțit, la fel și morții. De atunci, fiecare clan încearcă să urmeze propria cale, siguri de corectitudinea ei. Astfel, "asimilații", adică mutanții, distrugînd nonmutanții; partizanii extinderii bătîndu-se cu invadatorii sau accelerînd creșterea pe bucățele, a animalului, provocînd simultan devitalizarea sa; "lichidatoriștii" urmărind să slăbească organismul prin intervenții chimice sau chirurgicale. Ultimii irită nervii provocînd spasme ce căpătau aspectul unor adevărate cutremure de pămînt... Este foarte posibil ca ei să se afle la originea fracturii de aseară. Cunoscînd carența osoasă a zonei, sînt ușor de prevăzut consecințele unei crize de spasmofilie.

Mikofsky își tamponă fruntea nervos. Chelia strălucea toată de sudoare.

— Cine conduce aceste acțiuni? întrebă brutal.

— "Asimilații" s-au răspîndit în mai multe triburi necoordonate. Sînt sedentari și nu părăsesc niciodată zonele pe care le apără. Majoritatea se consideră leucocite și au supărătoarea tendință de a confunda "străinii" cu bacterii! "Lichidatoriștii" sînt conduși de Isi Jamin, negresa care era gata să obțină în '98 premiul Nobel. Despre ceilalți nu știu nimic...

— Unde s-a baricadat?

— N-am nici o informație, dar cred că undeva între hipofiză și tiroidă... Este o zonă de unde poate trage toate sforile biologice ale animalului... Da, pe acolo trebuie să fie: gîtul, ceafa. Partizanii creșterii îi fac probabil viața destul de grea...

Mikofsky se ridică trosnindu-și rotulele. Cornwell îi aruncă o privire invidioasă.

— Dumnezeu! hîrîi, ce n-aș da să fiu reumatic, artritic în ultimul grad! Aș fi măcar sigur că am un schelet!

— Vom lăsa destulă hrană sănătoasă, rosti profesorul. Este posibil ca mutația să se întrerupă, poate chiar să regreseze la cei mai puțin afectați, dar nu sînt sigur de nimic. Este doar o teorie. Vă urez succes...

— Și eu. Aveți de făcut o călătorie împruțită, bătrîne! Au înnebunit cu toții... Cele mai strălucite creiere ale Universității Santa-Catala! Unii nici măcar nu-și mai merită numele de om!

Goot și Liza porniră spre benă. Pe laturile acesteia erau acum sprijinite două lopeți.

— Vezi, exclamă posac tînărul, n-am exagerat! E mai rău decît îmi imaginam. Isi Jamin! E la fel de tare ca Mikofsky, dar mai puțin ezitantă! Dacă s-a decis să distrugă animalul, poți fi sigură că va reuși! Planeta asta de carne va putrezi sub tălpile noastre, iar noi ne vom plimba pe suprafața unui cadavru mare cît Luna!

Tînăra ridică din umeri și, folosind o lopată începu să descarce carnea din benă. Era cel puțin la fel de neliniștită ca Goot, dar prefera să-și strunească imaginația. Se opri din lucru doar în momentul cînd simți sîngele pulsîndu-i în tîmple. Între timp, oamenii-biberon făcuseră cerc în jurul benei aruncînd priviri avide.

— S-ar putea ca o hrană sănătoasă și injecții cu calciu concentrat să dea ceva rezultate! spuse visător Peter.

— Da, da, eu siguranță..., bolborosi ca un ecou grupul femeilor sandviș împachetate în saltele gonflabile.

— Pe naiba! șuieră Goot printre dinți.

Liza abia se stapîni să nu-l pleznească. Cum Mikofsky se oprise din lucru, fata sări din mașină alăturîndu-i-se.

— E groaznic, îi șopti Peter. Ca să-ți îngropi prietenii îi pliezi ca pe niște haine ce vrei să le bagi în valiză... În fine, în ceea ce mă privește, n-am știut niciodată să fac o valiză, nevastă-mea se... Eu le rulam ca pe un covor...

După ceremonia de rămas-bun, se îndreptară spre zidul de păr, traversîndu-l. Mathias Mikofsky stătea țeapăn la volan, privind, cu ochii mijiiți, drept înainte. Mărind pasul, Liza ajunse în dreptul cabinei.

— Vă îngrijorează ceva? strigă, încercînd să domine zgomotul ventilatorului.

Grăsanul rînji sugestiv.

— Nu mă mai miră afecțiunile de care suferă animalul, mîrîi pe sub mustață. Dilatînd arbitrar cutare sau cutare zonă, vor s-o facă șchioapă, gușată și cocoșată. Gigantismul artificial al anumitor zone va antrena inevitabil devitalizarea altora. Cînd un sector are spectrul unui organism atins de senilitate precoce, înseamnă că fluxul de hormoni de întreținere și creștere a fost deviat de pe traseul normal. Pentru a obține un câștig de suprafață nu există decît o soluție: umflarea... și lungirea membrelor. Aștia sînt pe cale de a fabrica un monstru!

— Ce intenționați să facem?

— Să vindecăm cît mai mulți mutanți, să le creăm posibilitatea de a ajunge la bază și s-o facem pe Isi Jamin rezonabilă. Este cea mai periculoasă. Dacă reușește să omoare animalul, ne curățăm cu toții! Atmosfera și gravitația artificială vor dispărea văzînd cu ochii! Vom fi sufocați, înghețați și aspirați în spațiu cu mult înainte de a reuși să ne îmbarcăm pe o navetă de salvare... Aveți posibilitatea de a emite un S.O.S.?

— Nu, nici una, îmi pare rău! Sîntem în aceeași oală. Undele nu trec prin stratul oxigenat emis de epidermă... Din păcate, nu există nici o posibilitate de a arunca o sticlă în mare.

— Atunci trebuie s-o neutralizăm cît mai repede pe Isi Jamin. Sînteți martor că am fost obligat să iau această decizie pentru a asigura supraviețuirea echipei mele și cea a subiectului de studiu. Autoritățile superioare nu vor avea motive să mă considere vinovat.

Profesiunea de credință o dată rostită, bărbatul se cufundă într-o stare de meditație posacă din care Liza nu avu curajul să-l scoată. Rămînînd în urmă, îl auzi pe Goot rîzînd ironic.

— Supraviețuirea echipei! hîrîi tînărul. Nu mai spune! Are tupeu, nu glumă! În sfîrșit, întîlnește ocazia visată de a termina cu un rival științific... De cîtva timp, Isi Jamin îl cam eclipsa. Se pusese chiar problema numirii ei la conducerea misiunii... Vom plăti oalele sparte de gelozia dintre "creiere"!

* * *

Exact în mijlocul părului din regiunea pectorală, se văzură nevoiți să-și devieze brusc traseul, evitînd în ultimul moment o hoardă de indivizi atinși de gigantism, dintre care majoritatea nu păreau animați de cele mai bune intenții.

Acromegalia le deformase atît de mult oasele feței încît nici Goot, nici Mikofsky nu se dovediră capabili să recunoască măcar unul dintre foștii colegi de laborator. Exodul lor fusese determinat probabil de un puseu febril apărut subit în teritoriul pe care-l ocupau, căci mulți aveau arsuri grave la picioare și la tălpi. Plagile umflate, supurante le împiedicau mult mersul, făcîndu-i să renunțe de-a porni în urmărirea vehiculului. Mikofsky încercă totuși să înfiripe un dialog, dar era cît pe ce să fie linșat cu lovituri de fragmente osoase a căror proveniență era indiscutabil umană. Bena își reluă deci drumul pînă la marginea mușchilor subcostali. Acolo găsiră două cadavre ale căror centri mesencefali de termoreglare erau deteriorați sub influența, probabil, a vreunor intervenții bacteriene sau hormonale. Primul suferise accese de febră atît de violente încît sfîrșise prin a lua foc, transformîndu-se într-o mumie chircită de gudron, păpușă tragică și carbonizată cu trăsături neidentificate. Pielea albăstruie căpătase duritatea pietrei iar nările erau înfundate cu gheață.

Mikofsky hotărî să nu-și întrerupă drumul. Drept urmare, ocoli vîrful sternului și porni la asaltul marelui pectoral sîng. Goot și Liza, simțindu-se epuizati, cerură o zi de repaos total.

Nemuțumit, profesorul nu avu totuși de ales, dar rămase la volan, înfrînîndu-și cu greu nerăbdarea. Liza adormi instantaneu. Nu se trezi decît opt ore mai tîrziu. Picioarele, fesele și șalele o dureau groaznic — deși se masă timp îndelungat, nu reuși să obțină vreo ameliorare semnificativă.

Atunci cînd Goot îi propuse o injecție dopantă, nu avu curajul să-l refuze. Tînărul i-o administră cu dexteritate. După cîteva minute, Liza își simți coapsele și gambele destinse total; observîndu-i ușurarea, Goot o plesni peste fese, rîzînd ca un medic satisfăcut.

— Dacă ești în formă, ia-ți binoclul, comandă el, și hai acolo sus, să încercăm o localizare. Nu ține să continuăm drumul orbește, fără a da nas în nas cu vreun trib plecat după pradă. Nu vom avea mereu norocul să nimerim peste ologi!

Arată spre trunchiul unui fir de păr a cărui extremitate atîrna moale la doi metri deasupra solului.

Tînăra ridică din umeii:

— Cum vrei să ne cățărăm pînă-n vîrf? În mod sigur, se va plia sulb greutatea noastră! Doar dacă...

Înțelese. Goot zîmbi.

— Doar dacă excităm mușchiul oripilator, concluzionă tînărul, cel care provoacă erecția firului de păr în caz de frică sau frig intens!

Scotoci în sac, extrase un burghiu medical și începu să dea o gaură, de grosimea degetului mic, chiar la baza "trunchiului". Aerul se umplu imediat cu un miros de corn ars. Terminîndu-și treaba, injectă în bulb lichidul din două fiole mari.

— Suficient pentru a declanșa un tetanos perfect, în cincisprezece minute! gîlgîi Goot. O capodoperă!

Efectul soluției nu se lăsă mult așteptat: o aureolă de carne boți solul, trasînd un cerc zgrunțuros în jurul firului care se îndreptă cu învelișul gemînd. Liza aplaudă. Luîndu-și binoclul, porni asaltul coloanei scuamoase, uimitor de rigidă. Ajunse destul de repede pînă la jumătate. Cînd simți că trunchiul oscilează sub greutatea sa, se opri și duse binoclul la ochi. Domina blana cu peste trei metri, putînd observa astfel întreaga pădure pectorală. Manevrînd reglajul, încercă să localizeze gîtul și capul, dar o ceață caldă învăluia regiunile respective cu un halou tulbure, compact, pe care puterea de mărire a lentilelor nu-l puteau străpunge. Se concentrează atunci asupra împrejurimilor. La zece kilometri în amonte se ridica vîrfurile zdrențuite al unui crater din care se revărsa lavă. Circa treizeci de persoane fugeau dezordonat din calea scurgerii ucigăse, călcîndu-se în picioare unii pe alții în mijlocul periei unsuroase a unei savane de tuleie. Liza căscă ochii uluită, crezînd că este victima unei halucinații. Dar nu avu timp să-și aprofundeze examinarea: trunchiul începu să-i tremure între coapse, amintîndu-i înmuiera iminentă. Zece metri mai jos, Goot gesticula făcîndu-i semne să revină. Nu-și dăduse seama că urcase atît de sus; agățîndu-se cu genunchii de asperitățile tecii, începu să coboare. Imaginea vulcanului dansa sub pleoape imposibilă, nebună...

Firul se încovoia din ce în ce, regăsindu-și poziția inițială, de trestie curbată; Liza trebui să-și grăbească deplasarea. Degetele îi sîngerau. Scăpă o priză, alunecă circa un metru și-și zdreli adînc pielea abdomenului.

Strîngînd din dinți, încercă să nu intre în panică, să-și păstreze controlul gesturilor. Reuși să sară exact în clipa cînd firul se plie sub greutatea sa. Contactul cu solul se dovedi a nu fi prea dur, carnea animalului absorbînd cea mai mare parte a șocului. Goot o ajută să se ridice.

— E-n regulă? Con tracția a încetat mai devreme decît speram, am crezut c-o să cazii!

Îi povesti ceea ce văzuse: vulcanul în erupție, lava sticloasă corodînd pielea, săpînd răni și crevase, goana disperată a sinistraților care se zbăteau în pînza de păianjen a mărăcinișului creț... Goot o ascultă, incredul, cu sprîncenele ridicate. Bruce își pierdu răbdarea, o prinse de umăr și o scutură cu brutalitate:

— Bați cîmpii! Nu poate fi un crater, ne aflăm pe un animal, n-ai înțeles nimic?

Se degajă cu o smucitură. Incidentul îl smulse însă pe Mikofsky din amorțeală; se apropie în grabă, dezechilibrat de pîntecul enorm, și ceru explicații. Liza fu obligată să relateze încă o dată "viziunea". Savantul păru și el deconcertat. Tînăra se ambală.

— Din ceea ce se putea observa, fugarii veneau spre noi. Cred că vor ajunge aici cam într-o oră! Vom vedea atunci dacă am visat...

La ideea viitoareii confruntări, Goot se strîmbă și începu să cerceteze cu febrilitate jungla de peri care-i înconjura. Mikofsky ridică fatalist din umeri:

— Nu vom putea evita la nesfîrșit contactul, mormăi pe sub mustață, altfel nu vom mai înainta niciodată! Urcați-vă în benă. După ce l-am aprovizionat pe Cornwell, cantitatea de carne s-a micșorat, așa că, la nevoie, cred c-aș putea ridica barja la vreo doi-trei metri. Iar dacă vă veți culca pe burtă, veți fi feriți de eventualele proiectile. Dacă-i necesar, aruncați din lest... de preferat aparatele mai puțin importante!

Se îndreptară spre vehicul escaladîndu-i cu o grabă febrilă marginile acoperite cu buloane. Mikofsky își reluă locul în cabina de comandă, zăvori portierele și parbrizul. Uruind din ventilatorul ambalat la maximum, mașina părăsi solul, duzele scobind un șanț în preeria de puf. Goot și Liza se

culcară pe mormanul de carne uscată, cu nasul în dreptul buzei metalice a benei, scrutînd peisajul ca doi puști curioși ascunși după creasta unui zid.

Mikofsky alegea drumul cu precauții inutile; vacarmul produs de turbină le trăda prezența pe o rază de trei kilometri jur-împrejur, făcînd superfluă orice tentativă de apropiere tăcută. În momentul cînd tocmai depășeau pata negricioasă a unui neg, dintre "bambuși" tîșniră primii fugari. Erau complet goi, buimaci, acoperiți de sudoare. Liza reuși să numere zece bărbați și tot atîtea femei.

Conducătorul părea a fi un sexagenar scheletic. Goliciunea sa albicioasă contrasta ciudat cu ochelarii cu rame de бага ce-i călăreau nasul. Pe craniul strălucitor erau lipite cîteva fire de păr roșcovan. El ridică brațul într-un gest autoritar, provocînd oprirea imediată a celor care-l urmau.

— E Sven Harusson, șopti Goot, un suedez. Conducea a patra grupă de explorare...

Liza examinează atent trupurile sinistraților; în pofida eforturilor, nu izbuti să descopere nici cel mai mic semn de mutație. Mica trupă gîfuitoare părea să se bucure de o totală integritate fizică. Doar fețele trădau o năuceală, ce putea fi totuși pusă pe seama șocului catastrofei.

Mikofsky făcu semn bătrînului agitîndu-și un braț în afara cabinei.

— Sven! strigă, sînt eu, Mathias, mă recunoști?

Suedezul se retrase înșă grăbit, cu pupilele dilatate de ură și exaltare. Brațele descărnate, ridicate deasupra capului, tremurau ca niște curpeni. Se răsuci spre însoțitori, emise un scîncet prelung animalic și sări pe piedestalul improvizat de un neg ca și cum ar fi urcat la tribună.

— Frați leucocite, îl auzi Liza urlînd, răul este din nou aici! Bacteriile invadatoare își masează trupele la graniță! Patria noastră, acest organism viu al cărui soldați microscopici sîntem, așteaptă sacrificiul nostru! Să digerăm invadatorul patogen! Cei care vor cădea în luptă vor fi forma puroiului glorios al eroilor necunoscuți...

Goot își ascunse fața în palme:

— Nu, nu-i adevărat! îl auzi tînăra gemînd, acum se cred globule albe!

Fata frisonă.

— Aștia, bîigui ea, aștia vor să ne mănînce...

Se ridică într-un genunchi. Jos, trupa excitată se desfășura cu intenția vădită de a ataca barja. Bărbați și femei deschideau și închideau cadenta gura, răsfrîngînd buzele pentru a-și arăta dinții. Mandibulele clămpăneau cu violență producînd un zgomot înfricoșător de fildeș crăpat. Cei mai apropiați se aruncară asupra fustei de cauciuc ce înconjură aparatul, încercînd s-o sfîșie cu unghiile. Sven Harusson supraveghea asaltul, scofînd modulații ascuțite aproape insuportabile. Liza se simțea ca paralizată; imaginea cercetătorilor blindați cu diplome pornind la atac asemeni unei haite de lupi înfomețați îi declanșa în minte pîlpîiri de nebunie...

— Ucide! Ucide! striga suedezul. Fagocitati dușmanul microbial! Voi sînteți purificatorii, voi sînteți cei care înfrîng boala... Ucide!

Mikofsky se scutură; smulgîndu-se stării hipnotice provocate de surpriză, împinse manșa ambalînd motorul la maximum. Vehiculul reacționează aproape după un minut, cînd perna de aer reuși să-l ridice la trei metri deasupra solului. De benă rămăseseră agățați cinci sau șase atacatori ceva mai încăpățînați.

— Nu vă temeți de moarte! îi îndemnă Harusson cu glas răgușit. Puroiul este sîngele sfînt pe care și-l poate dori o globulă albă... Singura justificare... Singura dovadă a sfîrșitului său glorios în luptă! Ucide!

Puroiul... Liza simți o strîngere de inimă. După ce fuseseră personalități ale lumii științifice, după ce se acoperiseră de onoruri, de gloria recunoașterii internaționale, acum nu mai năzuiau decît la puroi. La această supurație pestilențială, mărturie a luptei organismului împotriva agentului infecțios, numai la această scurgere putredă în care se amestecă într-un talmeș-balmeș bacterii și leucocite cufundate într-o magnă de celule moarte...

Pe marginea benei își făcu apariția un rînd de degete, urmate imediat de mai multe fețe schimonosite de rînjete amenințătoare. Clămpănitul fălcilor era insuportabil. Goot se rostogoli pe o latură împingîndu-și fără ezitare piciorul drept în figura unui bărbos de vreo patruzeci de ani. Acesta încasă lovitura fără să clipească, scuipe cîteva bucăți de email și încercă să se cațăre peste marginea metalică. Liza simți că cineva o prinse de gambe trăgînd-o în gol. Vrînd să se răsucescă, se prăvăli pe burtă. Imediat, acel cineva îi sări în spinare, îndesîndu-i capul în maldărul de carne uscată. Se sufoca. Strigătele lui Sven îi parvneau ca prin vată. Își strînse picioarele, încercînd să se debaraseze de adversar, dar necunoscutul rezistă cu încăpățîinare. Percepea cu claritate gîfuitul bărbatului lipit de omoplații săi și-i simțea saliva curgîndu-i pe ceafă. Se zbătu, inutil înșă; zvîcnirile sale nu reușeau decît să provoace erecția luptătorului-leucocită al cărui sex se întărise apăsînd fesele tinerei. Și, în clipa cînd credea că va fi violată, simți cum îi mușcă violent umărul. Urlă. Dinții se înfîpseră în carne asemeni colților unui animal care încearcă să smulgă o bucată pentru a o amesteca și înghiți. De data aceasta durerile îi dădură forța de a reacționa. Își răsturnă atacatorul cu o formidabilă zvîcnitură din

mijloc, apoi îi lovi carotida cu pumnii. Un gând dureros și grotesc îi fulgeră prin minte: "Sînt pe punctul de a ucide un sălbatic, cu șase licențe, cu trei doctorate, medaliat a patru sau cinci universități... și care se crede o globulă albă!"

Goot, înarmat cu o lopată, lovea fără să aleagă, strivind falange, turtind craniile păroase, creștând figuri. Atacatorii cederă unul câte unul, rostogolindu-se în gol. Liza se debarasă de agresorul său, ce nu mai dădea nici un semn de viață, și se repezi în ajutorul lui Mikofsky. O fată cu priviri de nebună sărise pe treapta cabinei; folosind o tibie umană ca pe un ciocan, încerca să spargă geamul lateral pentru a intra în postul de comandă. Parbrizul instalat era pe punctul de a zbura în țandări dar profesorul se crampona de volan, cu fața lucind de sudoare... Liza sări pe capotă și, gata-gata să-și piardă echilibrul, se agăță în ultima clipă de far. Ciocanul improvizat îi răni fruntea și obrazul; dar strînse din dinți, se lipi de parbriz și o lovi pe nebună cu muchea palmei între sprîncene. Aplicată greșit și deci nepericulos, lovitura se dovedi totuși suficientă pentru a o dezechilibra pe apucată care, bătînd aerul cu osul, se rostogoli de pe treaptă scoțînd un țipăt de spaimă.

Mikofsky strivi pedala de accelerație, generînd protestele turbinei. Atmosfera, deja irespirabilă, se umplu de un miros sufocant de cauciuc ars, dar vehiculul îfșni zece metri înainte înfîgîndu-se ca o pană în zidul elastic al perilor zbîrliți. Liza escaladă acoperișul cabinei și ajunse în benă.

— Am scăpat de ei! exclamă Goot. Dumnezeu! Parc-a fost un abordaj în toată regula!

Tînăra se lăsă în genunchi, își pipăi umărul îndurerat și își privi mîna plin de sînge. Fusese mușcată atît de adînc încît erau probabil necesare cel puțin douăzeci de puncte de sudură! Înjură... La o sută de metri în urma barjei, "luptătorii globulari" păreau să fi renunțat la urmărire. Glasul lui Sven Harusson se topi treptat într-un murmur ininteligibil.

— Voiau să ne mănînce, spuse Liza, să ne fagociteze în numele canibalismului biologic! Și-au pierdut în întregime personalitatea și individualitatea! E un caz de simbioză psihologică pur și simplu înfricoșător.

— Este ceea ce vom păți dacă mai continuăm expediția asta ridicolă! mîrîi tînărul. Ar fi mai bine să-ți folosești influența pentru a-l convinge pe bătrîn să ne-ntoarcem. Data viitoare s-ar putea să nu mai fim atît de norocoși!

Liza ridică din umeri strîmbîndu-se de durere. Un lichid cald și lipicios i se prelingea pe șira spinării.

— Nu pe acolo! urlă pe neașteptate, în apropiere, o voce necunoscută. Nu pe acolo, că dați de vulcan!

Cu inima bătînd nebunește își dădură seama că cel care o atacase, și pe care-l crezuseră mort, se tîra acum în patru labe prin mormanul de carne uscată. Un hematom enorm îi împodobea carotida. Părea să-și țină ochii deschiși numai cu mare dificultate. Scuipe o spumă însîngerată și se ridică agitînd brațele.

— Vulcanul! strigă din nou. Isi Jamin l-a făcut! L-a făcut pe teritoriul nostru ca să ne gonească... Mai întîi a fost doar o gaură minusculă, apoi una cît o monedă de zece cenți, apoi a ajuns repede cît o fărfurie, cît o tavă... cît o chiuvetă. Toată zona s-a ridicat transformîndu-se într-un con vulcanic. Trebuie să ne întoarcem, acolo nu-i decît moartea!

Se ținea în echilibru pe marginea benei, clătînîndu-se periculos deasupra golului. Liza întinse mîna pentru a-l ține, dar omul scoase un urlat și sări din vehicul. "Ierburile înalte" îl înghițiră instantaneu.

— E o idioțenie! vocifera Goot. Nu poți crea un vulcan pe un organism viu!

Tînăra se abțînu, considerînd că ar fi fost inutil să declanșeze o nonă polemică.

— Privește! se mulțumi să spună arătînd solul.

Scurgeri sticloase de lavă răsuseră pielea curățînd stratul cornos și rădăcina multor peri care se prăbușiseră ca niște arbori. În unele locuri, șanțurile erau atît de profunde încît dezveliseră vasele sanguine superficiale a căror rețea cedase. Fluxul coroziv devora blana, deschizînd plăgi dureroase și pustiitoare din care răsăreau doar cîteva insule de epidermă încă intactă. În mijlocul acestui teritoriu devastat se căsca un crater cu margini zdrentuite, albicioase; un vulcan al cărui con se ridica pînă la aproape zece metri înălțime. Goot deschise gura fără a fi însă capabil de scoate un singur cuvînt. Fruntea Lizei se acoperi de sudoare. Aeroglisorul plutea deasupra lavei. Era de ajuns un mic incident o pană a ventilatorului suprasolicitat pentru ca perna de aer comprimat să dispară... aruncîndu-i pe sol în mijlocul mării acide.

— Nu-i un vulcan, murmură fata cu buzele uscate, e doar un ulcer... Un ulcer uriaș. Nu mi-aș fi închipuit! Goot, tu ce crezi?

Tînărul tuși, vizibil neliniștit.

— Mikofsky a dat-o în bară, articulă cu greutate, sîntem mult sub coaste... probabil pe peretele abdominal, la baza plămînului sting. E mai rău decît un ulcer. Aproape sigur este o perforație a

unuia dintre cele trei stomacuri... O perforație "la lumina zilei"... E groaznic!

— E vreun risc ca animalul să moară?

— Nu... nu, nu cred. Să se anemizeze, da. Să se slăbească. La trezire, sarcinile vor fi preluate de celelalte pungi stomacale Mometan hibernează și nu se hrănește decât din rezervele stratului de grăsime. Rămîne totuși riscul unei hemoragii...

— Crezi că-i o manevră a lui Isi Jamin?

— Posibil. Sînt tot felul de modalități pentru a provoca o perforație: o otrăvă, un produs caustic...

Figura Lizei se lungi de uimire.

— Ar fi trebuit trei camioane-cisternă! La dimensiunile creaturii, calculele nu se fac cu lingura de supă... Aici n-a fost niciodată debarcată o asemenea cantitate de substanță toxică!

Tînărul se încruntă. Mikofsky ezita asupra deciziei ce trebuia luată, iar vehiculul rătăcea la întîmplare printre smocurile de păr încă intacte, urlînd de turbina suprasolicitată.

— Dacă ventilatorul cedează ne-am ars! constată Goot cu o voce neutra. Scurgerile astea corozive cu aspect de lavă nu-s altceva decât suc gastric, acid clorhidric, pepsină super-concentrată! Barja va fi integral digerată în mai puțin de un sfert de oră! La dimensiunile animalului, e normal ca toate secrețiile să fie de o mie de ori mai puternice decât cele normale... În definitiv, aveai dreptate: e un vulcan, un vulcan din carne și sînge!

Liza îndrăzni o privire peste parapet. Jos, cîteva glande sudoripare încercau să lupte împotriva sinistrului deversînd sute de litri de sudoare, fără însă ca valul de lichid sărat să reușească oprirea periculoaselor mucozități ce radiau în jurul craterului asemeni unei pînze de păianjen. Vaporii emiși de sucurile digestive iritau ochii și gîtul. Goot începu să tușească violent, imitat fiind imediat de Liza. Prin pînza de lacrimi care-i acoperea ochii, fetei i se păru că întrezărește o formă umană culcată pe una din insulele de epidermă încercuite de "lavă"...

— Acolo! strigă spre Goot. E cineva acolo!

Lovi puternic cu palma în tavanul cabinei, atenționîndu-l astfel pe Mikofsky. După cîteva clipe, acesta deschise geamul crăpat. Condusă cu o singură mîină, barja glisă periculos. Turbina gema pe o tonalitate tot mai ascuțită, aidoma unui aspirator în pragul sufocării.

— La stînga! repetă fata. Pe insula triunghiulară... Pare un corp întins pe jos!

— Un codaș, probabil, spuse Goot nerăbdător. Mai mult ca sigur că vaporii de clor l-au asfixiat deja, nu mai putem face nimic pentru el! N-are rost să mai întîrziem; ventilatorul riscă să cedeze...

— Îl văd! strigă Mikofsky. Încercați să-l prindeți cu lassoul, repede, s-a aprins avertizorul!

Liza scotoci cu febrilitate prin maldărul de carne, în căutarea unui cablu. Găsi o frînghie și improvază imediat un nod alunecător. Mikofsky apropie vehiculul de bucata de piele atacată de acid din toate direcțiile. Turbina avu un rateu, tuși, iar aparatul pierdu un metru în altitudine. Liza gîfîia, un nod îi bloca gîtul iar sfîrcurile i se ridicaseră, întărite de frică. Trupul inert părea al unei tinere, cu părul negru tuns perie și pielea întunecată de metisă. Zăcea goală, pe o latură, avînd mîinile legate la spate cu o frînghie ce-i înconjură mijlocul. Fusesse evident abandonată intenționat, sacrificată, ca și cum Sven Harusson sperase — prin această ofrandă — să liniștească mînia "vulcanului"...

Liza își dădu seama că lassoul nu era bun de nimic. Trebuia să sară pe insulă, să elibereze prizoniera și să urce împreună înapoi... Avea să reziste barja pînă atunci?

— Dă-mi un scalpel, îi ceru lui Goot. Cînd îți spun, ne tragi sus!

Tînărul se execută fără entuziasm. Tinînd cuțitul între dinți, tînăra încalecă tablierul și-și dădu drumul în lungul flancului benei. Emanățiile acre îi asaltară bronhiile iar privirea i se încețoșă. Agățîndu-se de buioane, coborî pînă la burduful de cauciuc ce înconjură aparatul și se pregăti să sară... Se afla la trei metri de sol; dacă pielea elastică o respingea, risca să cadă drept în mijlocul "lavei". Mikofsky se agita în cabină, cu figura plină de sudoare. Rostogolindu-și ochii bulbucăți îi arătă tabloul de comandă. Becul de semnalizare a supraîncălzirii declanșa un reflex pîlpîitor pe fruntea-i netedă. Nu mai putea întîrzia. Liza se ghemui, sări... Căderea i se păru extraordinar de lungă. Cînd picioarele atinseră solul, simți cum pielea se lasă aidoma unei trambuline sau saltele de plajă, apoi epiderma comprimată se dilată din nou, azvîrlind-o în aer. Moartă de frică, bătut aerul cu mîinile și picioarele, incapabilă să controleze traiectoria. Lovi din nou "pămîntul", ricoșă și alunecă spre valul de acid ce asalta ridicătura cu un sfîrșit rău prevestitor. Suprafața insulei se micșora vîzînd cu ochi.

Liza își înfipse unghiile în carnea groasă, deschizînd răni ce ar fi provocat invidia oricărui animal de pradă, apoi mușcă epiderma, ancorîndu-se ca un parazit avid de sînge. Alunecarea mortală încetă atît de brusc încît șocul era pe punctul să-i smulgă falca. Cu infinite precauții, începu să urce panta pe care sebumul și sudoarea o transformaseră în patinoar. Gîfîia, urmărită îndeaproape de clipocitul umorilor ce disociau proteinele și lipidele cu o viteză fantastică. Cu genunchii de cîrpă se

prăbuși lângă prizonieră. Pierduse cuțitul, probabil la ultimul rikoșeu, și pentru a desface legăturile nu mai avea practic la dispoziție decât unghiile și dinții.

— Nu vei reuși! strigă mulatra, ghicindu-i intenția. Sînt din nailon!

Mai exista o soluție: să ceară să i se arunce frînghia, Goot s-o tragă sus pe necunoscută... și să aștepte să-i azvîrle din nou funia pentru ca, la rîndu-i, să se cațare în benă. Rămînea ca "insula" să supraviețuiască suficient pentru a permite o manevră atît de lentă.

Se ridică și făcu semn tînărului aplecat pe marginea platformei. Recepționă sulul de cablu direct în figură, și o secundă se clătină, amețită de lovitură. Cu fluturi negri sub pleoape, o legă pe tînără de frînghie, semnaliză trăgînd de cablu și susținu trupul ciocolatiu pînă cînd smuciturile lui Goot îl desprinseră de la sol.

Ridicîndu-se în aer, cu mîinile și gabele în continuare legate la spate, negresa lovi fusta de cauciuc a vehiculului și-și zdrobi omoplații de buloanele ce acopereau bena.

Liza se straduia să-și controleze respirația. De jur-împrejur, lichidul ulcerant rodea boțul de carne, reducîndu-i spațiul vital cu fiecare secundă. Prin minte i se perinda compoziția substanței sticloase: acid clorhidric, pepsină... Va începe cu arsuri profunde pe tot corpul, pielea se va strînge ca sub un jet de vitriol, ochii se vor usca în orbite... Nu va fi decît o fantomă jupuită de vie pe care durerea o va face să alerge la împlinire printr-un gheiser de stropi acizi.

Sus, Goot trăgea, cu mușchii gata să-i pleznească. Cu mari dificultăți reuși, în sfîrșit, să aducă prizoniera în benă. Mai trecu încă un minut interminabil pînă cînd frînghia șuieră din nou prin aer. Liza întinse mîna, dar, chiar în clipa cînd degetele erau gata s-o prindă, vehiculul făcu un salt depărtîndu-se cu zece metri! Mikofsky se agita în cabină, cu figura înroșită de pîlpîirile becurilor de alertă. Sirena de suprasarcină țiu strident și mașina mai pierdu un metru din altitudine. Acum aproape că atinge scurgerile, picături sfîrșitoare poposind pe fusta de cauciuc. Liza țopăia pe loc, fără să-și dea seama. Frica fusese înlocuită de un fel de incredulitate stupidă, în timp ce un glas interior îi repeta undeva, sub țeastă: "Nu se poate așa, nu-i posibil, o ființă omenească nu are dreptul să cunoască un astfel de sfîrșit"...

O contracție neașteptată zgudui cîmpia răvășită, stîrnind o hulă de lavă ce nu întîrzie să formeze un val înspumat. Își dădu seama că, de astă-dată, movila va fi înecat. Mikofsky manevra cu disperare să se apropie de insulă, barja oscilînd acum la numai trei metri de tînără. Liza nu mai putea aștepta. Lipindu-și gabele, începu să sară pe loc, folosindu-se de elasticitatea cîrnii grase ca de o trambulină. Era o nebunie, dar nu vedea nici o altă soluție pentru a traversa șanțul ce o separa de vehicul. Frînghia lui Goot nu mai era bună de nimic căci mașina se găsea aproape la nivelul "valurilor", adică sub înălțimea la care se afla tînăra, dar separată de ea printr-un rîu de lichid ulcerant lat de cinci sau șase metri. Liza își continua grotescul dans, cîștigînd cu fiecare salt un plus de înălțime. Cînd se află la un metru de sol se aruncă înainte, cu brațele în cruce. O fracțiune de secundă întrezări figura lui Goot albită de spaimă și mîinile sale întinse. Dar rată priza și se agăță de marginea tablierului, izbindu-se violent cu pîntecul și genunchii de flancul benei. Amețită, simțea cum metalul aluneca sub degetele unsuroase. Avu impresia că se găsește atîrnată de jgheabul unui acoperiș, la treizeci de etaje deasupra solului. Dar Goot o prinse de încheieturi și cu două opinteli o trase sus. Fata se prăvăli cu nasul în carnea prăfoasă...

— Am luat-o! strigă tînărul pentru a fi auzit de Mikofsky. Băgați gaz, am recuperat-o!

Vibrînd din toate încheieturile, barja alunecă spre babord, într-un miros groaznic de ulei ars.

Liza se răsuci pe o latură. Coapsa îndurerată atinse umărul metisei, încă legată. Nailonul se înfundase adînc în pielea cafenie, lăsînd dîre însîngerate.

— Mulțumesc... murmură necunoscuta cu o voce răgușită. Mă numesc Saba Ermal, sînt biolog... fac parte din grupul lui Isi Jamin...

Liza tresări. Îi făcu semn tînărului să-i dea un alt scalpel, apoi se adînci în examinarea nodurilor care imobilizau membrele prizonierei.

— Sînteți o... "lichidatoare", remarcă pe un ton de conversație mondenă. Ce treabă aveți atunci cu Harusson și cu "globulele" sale "albe"?

— Voi ați provocat porcăria asta? strigă furios Goot arătînd ulcerul. Felicitări. Sînteți cu adevărat sonați! Nu mă mai miră că v-au vrut devorată de propria dumneavoastră operă!

Saba ridică fruntea, cu sprîncenele arcuite și nările dilatate de furie.

— N-avem nici o vină în declanșarea bolii! Din contră, am detectat-o de la început. Isi Jamin m-a trimis la Harusson să-l avertizez și să-l rog să părăsească zona. Nebunii ăștia m-au primit însă ca pe o... bacterie! M-au considerat responsabilă de ulcerare. Jumătate din ei voiau să mă mănînce imediat, cealaltă jumătate să mă arunce în vulcan pentru a-i calma furia. Mi-a fost imposibil să-i fac să raționeze, nu s-au clintit decît în ultimul moment...

Goot pufni ostentativ, neîncrezător și scotoci în trusa medicală. Barja alunecă din nou printre ierburi, de astă-dată la cincizeci de metri de un sol sănătos. Liza oftă ușurată. Tînărul începu să-i

sutureze neglijent rana de la umăr. Fata își mușcă buzele pentru a nu țipa. În sfârșit, Mikofsky așează vehiculul pe sol, tăie contactul și se extrase din cabină. Șiroia de sudoare din creștet pînă în tălpi și gol cum era, cu pîntecul proeminent, îmbrăcat doar cu enorma sa mustață — avea aerul unui băutor de bere ce iese din aburii unei saune.

— Ne oprim aici! anunță așezîndu-se pe acoperișul postului de comandă. Mașina e cam obosită, are nevoie de o revizie. Toată lumea e teafără?

Tustrei aprobă. Saba se prezentă, provocînd o cută de nemulțumire pe fruntea savantului. Întîlnirea cu unul din discipolii lui Isi Jamin nu părea să-l umple de bucurie. În timp ce Saba își enumera încă o dată argumentele, Liza îi înfășură mîinile și gambele cu bandaje cicatrizante.

— Mi s-a repetat mereu că Isi Jamin vrea să ucidă animalul, mîrîi Mikofsky, iar aici nu văd altceva decît o nouă dovadă a comportării ei aventuroase. Omorîrea animalului ar însemna pentru noi curată sinucidere. Mă întreb dacă nu cumva această intenție distructivă nu este de fapt — sub o altă formă — la fel de patologică asemeni încercărilor de asimilare ale sărmanului Harusson?

— O rivală bolnavă și nebună! V-ar conveni, nu? strigă Saba ridicîndu-se în genunchi. Întotdeauna ați disprețuit-o, ați invidiat-o! Dumneavoastră sînteți cel nebun! Nu v-ați da în lături de la nici un compromis. Pun pariu că ați fi un recrut perfect pentru adepții extinderii teritoriilor!

Mikofsky ridică mîna întrerupînd vorbăria și, culegînd o bucată de carne, începu s-o mestece. Goot și Liza îl imitară. Numai Saba refuză hrana și se închise într-o muțenie ostilă, echivalînd cu o declarație de război.

* * *

După ce bărbații adormiră, Liza se lăsă pe sol și se ascunse într-un tufiș de peri, pentru a-și rezolva necesitățile. O durea tot corpul. Mușcătura de la umăr, hematoamele ce-i marcau genunchii, zgîrîieturile ce-i zebrau pîntecul... La fiecare mișcare abia reușea să-și rețină suspinele. Revenind la vehicul se sprijini de un trunchi. Saba își făcu apariția dintr-un boschet și se grăbi s-o ajute, apucînd-o de braț.

— Mikofsky se înșeală! șopti febril la urechea Lizei. Isi Jamin nu-i nebună. În orice caz nu e mai nebună decît cei care acceptă simbioza degradantă cu animalul! Îmi place mai mult să mor în pielea mea de femeie decît să trăiesc în cea a unei "globule albe", ca Harusson! Ea nu poate accepta degradarea, asimilarea progresivă... Dacă ne contopim cu animalul regresăm puțin cîte puțin: indivizi responsabili vom cădea la rang de organ, de celulă, de muncitori biologici fără creier, concepuți doar pentru a îndeplini o singură sarcină, mereu aceeași. Știi ce făceau "soldații" lui Harusson pentru a curăța ulcerația? Tăiau anumiți membri ai echipei și le luau carnea, pe care o coseau deasupra găurii, înțepînd epiderma animalului, așa cum o gospodină peticește o izmană ruptă! Ai auzit bine: halci de bărbați sau femei, tăiate și cusute cu fir de sutură pe burta monstrului asta adormit de mii de ani. Am văzut-o și mi se face rău cînd îmi amintesc. Au asasinat zece dintr-ai lor înainte de a renunța, pentru că gaura devenise prea largă... Toți o vom sfîrși la fel, contaminați de hrană!

— Există totuși zone nutritive perfect sănătoase, obiectă Liza. Teritoriul pe care se află baza, de exemplu...

Saba ridică din umeri.

— Sărmană idioată! Teritoriul pe care se află baza e la fel de mutagen ca orice altă parte a creaturii! Doar acțiunea sa este mai lentă. Isi Jamin a examinat eşantioanele mult mai atent decît moluscă asta de Mikofsky: nu există zone neutre, ci doar cu efect lent... Dacă alții se transformă într-o săptămîină, nouă — celor "norocoși" — ne trebuie doi-trei ani pentru a ajunge la același rezultat ireversibil! În vinele tale și în ale mele curge deja otrava animalului! Cînd mesteci carnea asta, pe care o crezi sănătoasă, nu faci altceva decît să-ți înghiți — bucătică cu bucătică — viitoarea ta metamorfoză. Examnează-ți atent corpul, sînt sigură că vei descoperi o anomalie. Plimbă-ți nasul pe pielea lui Goot sau Mikofsky (nu știi cu care te culci) și trage concluziile la fiecare sfîrșit de lună... Vei vedea! Uneori este o transformare psihologică: idei fixe, manii, fobii, obsesia aseptiei, dezinfecției... dorința de a atinge solul din ce în ce mai des. Sînt avertismente care nu înșeală. Crede-mă, Isi Jamin are dreptate: mai bine murim acum, întregi, decît să ne transformăm în caricaturi. Acest deziderat este de altfel o evidentă dovadă de sănătate mentală, de integritate morală perfectă; să mori ca un om, nu ca... "globulă albă"! Cine poate susține contrariul? Mikofsky? E un laș! Ascultă-mă, Liza, îți vorbesc despre binele tău. Dacă ești de acord, vom fugi împreună, ne vom alătura trupelor lui Isi Jamin și vom acționa pentru a ucide hoitul ăsta!

Luată prea repede, Liza clătină din cap. Nu dorea să se opună direct; de altfel ditriamba exaltatei era departe de a fi absurdă, mai ales în privința inexistenței suprafețelor sănătoase. Ceva era

putred: regiunile "imaculate", providențiale, nu rimau deloc cu logica biologică a unui organism, fie chiar atât de surprinzător ca hibernantul cosmic. Nu existau decât două posibilități; 1) Mikofsky se înșelase; 2) Mînișe cu bună știință, cu scopul de a evita o panică generală...

— Ei, ce zici? șopti metisa nerăbdătoare.

— Trebuie să mă mai gîrdesc, obiectă Liza, lucrurile evoluează prea repede pentru mine... Divulgările tale... Minciunile lui Mikofsky. Am nevoie de un răgaz.

— Ai dreptate, momentan nu putem face nimic. Va trebui să traversăm teritoriile adepților expansiunii. Sînt periculoși. Vom reuși, poate, dacă ne vom deplasa sub protecția bătrînului. Este un moderat, un molîu, nu cred că-l vor opri. Mai degrabă îl vor consulta asupra unor aspecte tehnice. Rămîne totuși șeful expediției și, în plus, se știe că este inamicul jurat al lui Isi Jamin, ceea ce-i un punct bun pentru noi. Nu ne rămîne decât să ne agațăm de el pînă trecem, apoi...

Liza ciuli urechile:

— Zici că partizanii expansiunii se afla în fața noastră?

Saba făcu un gest vag.

— Îi vei vedea mîine. Un cantonament din corturi, plasat în vîrfurile unui șancru. O grețosenie!

7

Saba nu se înșelase. A doua zi, la prînz, aeroglisorul ieși zgîlțîindu-se din pădurea de peri pentru a se găsi în fața unui munte de carne netedă și goală: un fel de mugure uriaș și straniu ce amintea neplăcut de gîlma de țesut fibros a unei tumori în expansiune. Nodulul atinsese deja înălțimea unei coline cu pante repezi, iar coama era împodobită cu o mulțime anarhică de corturi mari, cenușii, ce-și întrețeau cablurile pentru a se agăța de epidermă cu cîrlige de mari dimensiuni. Din confuzia extremă se născuse un adevărat oraș de pînză, o cetate fremătătoare unde adăposturi individuale, în stil "canadian", se învecinau cu cortul-hangar conceput să adăpostească două sute de persoane. La baza mamelonului, vreo zece bărbați și femei derulau pe sol fișii mari dintr-un fel de stofă roșie și grea, cu reflexe umede. Privind prin binoclu, Liza constată că straniul covor sîngeriu era cusut pe pielea animalului descriind un cerc perfect în jurul colinei. Femei goale, dar cu mînuși pe mîini, înțepau continuu epiderma cu gesturi mici, trăgînd de firul de sutură, asemeni croitorelor profesioniștii în plină activitate. Pîndari, poate gardieni, supravegheau împrejurimile cu ochii mijociți de atenție. Cu toții erau înarmați cu sulite de lemn — bețe de cort? — la extremitatea cărora erau agățate un fel de steaguri confecționate din bucăți de stofă purpurie. Aceste flamuri informe atîrnau în falduri grele, parcurse din cînd în cînd de scurte convulsii. Observînd aeroglisorul, santinelele dădură un scurt semnal, iar croitoresele își părăsiră imediat lucrul, retrăgîndu-se în dezordine, abandonînd în grabă ața și acele. Liza observă că, acum, ciudatele drapele erau ținute orizontal, asemeni halebardelor, ca și cum cîrpele roșii ar fi constituit arme capabile de a intimida un eventual adversar. Surprinsă, se răsuci spre Goot, așteptînd o explicație, dar acesta săltă din umeri într-un gest de perfectă ignoranță. Tot Saba le veni în ajutor:

— Sînt mucoase de absorbție nutritive. La toate animalele pluricelulare ele se află, în general, în interior: stomac, intestine... Dar, datorită dimensiunilor sale, creatura mai are, în afara viscerelor obișnuite, și suprafețe de absorbție externe! Ele sînt sub forma unor zone întinse acoperite cu papile mai mult sau mai puțin turgescence care secretă un lichid capabil să disocieze cu o viteză fantastică proteinele și grăsimile. Produsul rezultat este vehiculat de sînge, contribuind la procesul general de alimentație. De fapt, am putea spune că este vorba pur și simplu de stomacuri la lumina zilei. Dacă, din întâmplare, o pasăre doar atinge zona, se trezește imediat lipită, apoi digerată. Partizanii expansiunii știu foarte bine că anumite celule — cultivate adecvat — pot să-și continue diviziunea la infinit și să trăiască chiar separate de organismul din care făceau inițial parte. S-au folosit de strania însușire pentru a stimula dezvoltarea acestei mochte roșii, cu care se străduiesc să tapiteze marginile zonei ocupate de ei. Au țesut mucoasă stomacală așa cum ar țese covoare! E ușor: este suficient să stimulezi diviziunea celulară pornind de la cîteva fragmente prelevate de ici-colo. Rezultatul: cîrpe vorace și canibale, de care vă sfătuiesc să vă țineți departe! În mod cert, bariera a fost făcută pentru a se proteja de Isi Jamin, de ale cărei incursuni se tem foarte mult...

Liza reglă binoclu, examinînd atent ciudatul covor sîngeriu desfășurat la poalele colinei. În pofida măririi asigurate de lentile, îi era greu să vadă în el altceva decât simple bucăți de stofă.

Gardienii încercuiră vehiculul, ținînd drapelele canibale pregătite. Pentru a fi recunoscut, Mikofsky opri motorul și ieși pe scara aparatului. Identificîndu-l, santinelele deveniră mai puțin ostile și după cîteva secunde de ezitare, fanioanele se ridicară, unul după altul. Liza simți că i se ia o greutate de pe piept.

— Am avut dreptate, șopti Saba în ceafă. Mikofsky va fi pașaportul nostru!

Li se ceru politicos dar ferm să părăsească aeroglisorul și să nu-și ia cu ei altceva decât o rezervă alimentară individuală suficientă pentru trei-patru zile. Apoi grupul porni în direcția colinei, iar Liza avu prilejul să observe, în trecere, ciudatul covor al cărui traseu sîngeriu părea un drum de onoare în jurul muntelui de carne. Văzut de aproape, arăta ca un burete sau ca un prosop de baie. Pe scurt, nimic amenințător. Falsa banalitate cu iz de capcană vicleană îi provocă o profundă stare de neliniște.

Urcînd panta spre cetatea de pînză, constată că epiderma pe care călca era tînără și proaspătă ca a unui bebeluș. Frăgezimea ei roză îi aducea în minte imagini de scutece și leagăn. Îi fu imposibil să nu se gîndească la fesele rumene pe care televiziunea le etala în prim plan, pentru necesitățile publicitare ale cutarei sau cutărei pipițe!

— Diviziune rapidă a celulelor și evacuarea accelerată a deșeurilor de nutriție, murmură Saba intuindu-i gîndurile. Această parcelă organică crește și întinerește în dauna alteia, care se atrofiază și moare în locul ei. E ca și cum o mîna sau un picior ar începe să crească peste măsură, absorbînd singur toate rezervele corpului cărui îi aparține...

— O mîna-vampir?

— Dacă vrei. Comparația nu-i idioată. Reflectă destul de bine ceea ce se petrece în momentul de față pe animal. Două sau trei insule, aidoma celei pe care ne aflăm, parazitează total schimburile energetice ale creaturii adormite, epuizînd-o. Pentru a crește într-o astfel de manieră disproporționată, nu există decât soluția dirijării spre ele a rezervelor nutritive acumulate în hibernant. Consumul de proteine, grăsimi și hidrați decarbon este probabil enorm! Practic, colinele astea sînt tot atîția foetusi răsăriți pe suprafața animalului... Peste cîteva luni vor fi zece, cincisprezece, douăzeci de embrioni artificiali, echivalentul a tot atîtor sarcini! Rezervele adunate în vederea hibernării prelungite se vor topi rapid, metabolismul se va încetini, iar creatura va deceda chiar înainte de a-și recăpăta cunoștința...

— Probabil că Isi Jamin e realmente încîntată...

— Deloc! Respinge degradarea și pentru unii, și pentru alții. Nu vrea să devenim niște mutanți, dar se opune și transformării animalului în propria sa caricatură grotescă! Din acest motiv este stupid să fim acuzați de a fi la originea tulburărilor ce afectează organismul hibernantului; este ceva împotriva principiilor noastre. Vom omorî animalul, dar o vom face curat!

Ajunseseră la periferia campingului. Santinelele îi împinseră printr-o rețea de străduțe, trasată de aliniamentul neregulat al corturilor care se încălcau într-o indescriptibilă harababură de cabluri. În jurul cîrligelor ce fixau foile de cort și streșinile, carnea se cicatrizase perfect și nu prezenta nici cea mai slabă urmă de supurație.

— Unde ne duc? se neliniști Liza.

— Probabil că la Huges Berthalem, răspunse metisa fără să-și miște buzele, el e șef aici. Un vlăjgan scheletic cu ochelari albaștri, foarte "retro". Își zice biolog. Isi Jamin crede că locul lui ar fi mai degrabă într-o fabrică de alimente pentru cîini... Nu-ți face griji, nu mă cunoaște.

Fură introduși sub o cupolă de-a dreptul sufocată de un incredibil talcioc. Era simultan arhivă administrativă și laborator. Huges Berthalem trona asupra acestui cîmp de bătălie, gol pe sub o bluză albă, murdară, împărțind ordine ce nu admiteau replică. Ochelarii cu lentile rotunde, violet închis, se clătinau pericolos pe coama nasului osos și coroiat. Era mai tînăr decât Mikofsky, dar la fel de chel. Văzîndu-și superiorul, gura ca o tăietură rectilinie i se crispă într-o grimasă de iritare. Dar rictusul de neplăcere i se topi și un zîmbet comercial îi întinse trăsăturile uscate. Liza rămase în urmă și nu răspunse prezentărilor decât printr-o ușoară înclinare a capului. Era ușor de ghicit că brusca lor apariție îl incomoda pe Berthalem. Se temea oare că Mikofsky ar fi putut să-i conteste autoritatea? Liza se trezi rugîndu-se în gînd ca grăsanul să nu comită vreo imprudență verbală. Urmară cîteva momente de incertitudine, apoi obișnuințele sociale își spuseră cuvîntul și se improviză un toast însoțit de cîteva cutii cu bere călîie. Berthalem declamă cu o voce ascuțită, rezumînd activitatea depusă, ca și cum s-ar fi aflat la tribuna unui congres. Pe Liza începu s-o doară capul. Se așeză pe un teanc de dosare, sprijinindu-și spatele de un zid de sonde.

— Nu există decât puține teritorii sănătoase, psalmodie bărbatul cu ochelarii albaștri, datorita noastră este deci de a dezvolta aceste zone privilegiate, astfel încît să poată primi cît mai multă lume posibil. Această linie de conduită rezultă din simpla logică a supraviețuirii și a o contesta este nu numai ridicol dar și criminal. În cîteva luni am creat ceea ce numim "o insulă de creștere alimentară" capabilă de a asigura subzistența a circa o sută de persoane, lucru indiscutabil, o reușită de netăgăduit. Accelerînd diviziunea celulară se provoacă o stare de tinerețe permanentă. Aici poți să-ți prelevezi fără teamă hrana din sol și să tai bucăți mari de carne proaspătă, căci vitalitatea țesutului este atît de mare încît rana se închide după cîteva ore! Singurul remediu al mutațiilor este dezvoltarea și multiplicarea unor astfel de insule. Îi vom primi și pe mutanți și-i vom supune unei cure de carne sănătoasă. Sînt convins că o alimentație normală va face să regreseze metamorfozele celor mai pușin

atingi. Este și punctul dumental de vedere, dragul meu Mikofsky, deoarece am înțeles că transportați cu voi resursele bazei!

Din asistență se auziră câteva rîsete discrete. Personalul laboratorului se înghesuia servil în jurul lui Berthalem, ca pentru a sublinia alegerea făcută. Mikofsky înțelese că era inutil să conteste tezele exsubordonatului său și, făcînd o piruetă, bătu în retragere. Aparenta cedare îl umplu de ușurare pe bărbatul cu ochelari albaștri.

— Propun să marcăm această alianță științifică printr-un mare banchet! urlă cu vocea-i de falset. De acum, marele Mathias Mikofsky este de-al nostru și împotriva lui Isi Jamin! Împotriva obscurantismului! Diseară, adunarea și petrecerea în cortul comun, s-a hotărît!

Anunțul sărbătorii reuși să dezghețe atmosfera, laborantele scoaseră chiote vesele și o sticlă de scotch — apărută ca prin minune — circulă între cei de față. Liza se mulțumi doar să-și înmoaie buzele în alcool, spre deosebire de Goot, care-l sorbi ca o sugativă, cu evidentă plăcere.

— În vederea a ceea ce va urma, sugerez invitaților noștri să se odihnească nițel. Să li se dea un adăpost confortabil!

Era o modalitate ca oricare alta de a scăpa de ei. Conducîndu-i spre ieșire, Berthalem ridică încă o dată paharul:

— Împotriva lui Isi Jamin! îl auzi Liza zbierînd. Împotriva obscurantismului!

Dar Saba nici măcar nu clipi.

Fură cazați într-un cort comun, mare cît un hangar, împărțit de folii translucide din plastic în mici "camere" echipate doar cu un pat din curele și un recipient sanitar. Impresia generală era cea a unei săli comune dintr-un ospiciu al secolului XIX. O perdea montată pe o șină groasă permitea închiderea fiecărei celule, dar sentimentul de intimitate rezultat era aproape identic cu cel din cabina de probă a unui mare magazin, simbătă după-amiaza...

Goot, beat criță, se lăsă întins pe un pat, iar Saba și Mikofsky dispărură fiecare în cîte o celulă. Liza rămase singură împreună cu tînărul care bolborosea din ce în ce mai incoerent. Într-un tîrziu înțelese că dorea să facă dragoste și se lăsă mîngîiată fără să simtă nici cea mai vagă tulburare. Cu privirea rece, cu creierul treaz, profită de abdomenul tînărului pentru a-i cerceta trupul nervos pe care șerpuiau vene și tendoane. Cuvintele Sabei îi răsuna sinistru în memorie: "Plimbați nasul pe pielea lui Goot sau Mikofsky și trage concluziile la fiecare sfîrșit de lună. Sînt sigură că vei descoperi cel puțin o anomalie!"

Începu să exploreze atent carnea străbătută de frisoane folosind vîrful limbii și buricele degetelor, insistînd mai ales asupra părților inaccesibile privirilor proprietarului: spatele, șalele, partea internă a coapselor, scrotul... Goot sfîrși prin a-i ejacula în gură fără ca ea să fi descoperit cel mai mic semn al unei metamorfoze. Surprinsă, înghiți sperma sufocîndu-se și părăsi încăperea nervoasă, furioasă pe sine. La capătul culoarului trona o cabină de duș; se închise înăuntru și se abandona jetului de apă. Goot era tînăr; poate că organismul lui rezista mai bine asaltului celulelor mutagene? Ar fi trebuit să-l aleagă pe Mikofsky, ale cărui cinci decenii trăite din plin îl desemnau drept un excelent subiect de studiu. Se întrebă dacă ar fi avut suficient curaj. În timpul facultății întreținuse numeroase relații sexuale, dar întotdeauna cu băieți sau fete de vîrsta ei. O singură dată se lăsase dusă de o prietenă la un bordel de copii unde — pentru o sumă modestă — își oferise un puști de vreo zece ani. Despre această aventură păstra însă o inexplicabilă impresie de murdărie.

Se scutură. Cine mințea, Saba sau Hugues Berthalem? Cine se rătăcise în labirintul teoriilor greșite? Era oare singura care se bucura de integritate mentală în mijlocul psihopaților intoxicați de carnea animalului? Dacă da, pentru cît timp încă?

Scuipă o gură de apă unsuroasă, trase perdeaua și întinse mîna după prosopul agățat de un cuier. Deodată, ceva se crispă în ea. Fără a încerca să înțeleagă, făcu un salt înapoi, încrucișîndu-și brațele peste sîni într-un gest reflex de apărare. Brusca, i se păru că din halatul de baie se degajă o amenințare. Îi trebuiră mai multe secunde ca să-și dea seama că pînza din care era făcut semăna pînă la identitate cu fișiiile de mucoasă arborate de gărzi în loc de drapele... Întinse degetele timid, imaginîndu-și deja cele mai viclene capcane. Nu, era totuși o stofă inofensivă. Hotărî să nu mai întîrzie, se șterse rapid și părăsi cortul comun cu un sentiment vag că scăpase din ceva abominabil. Faptul în sine i se păru ridicol, așa că începu să respire pentru a alunga nodul de spaimă ce persista dureros sub stern.

Străduțele chinuite ce șerpuiau între corturi erau înșesate de trecători cu priviri goale. Peste orașul de pînză fleșcăită plutea o atmosferă de plictiseală. Nimeni n-o băga în seamă. Atentă să nu se împiedice de cablurile ancorate de sol, ajunse curînd în mijlocul unei piețe minuscule. Circa treizeci de gură-cască formaseră un cerc de curioși ca cele ce pot fi văzute în general în jurul circarilor sau negustorilor ambulanți. Li se alătură și, făcîndu-și loc cu coatele, se strecură în primul rînd. Ceea ce văzu îi smulse o strîmbătură de greață... În sol fusese practicată o despicătură suficient de mare pentru ca un om să se poată culca în ea ca într-o cadă de baie. În rană, ale cărei margini fuseseră cusute,

zacea un tînăr din care nu mai rămăsese afară decît craniul complet ras. Tăietura începuse să se cicatrizeze vizibil, închizindu-l în căușul umed ca într-o teacă din care nu va mai putea să iasă. Liza încercă să se retragă, dar gestul atrase atenția unei spectatoare. Femeia, cu un coc cărunt și sîni fleșcăiți, se apropie încetișor, apucînd-o de mînă.

— Expresia ta îmi spune că ești nouă, nu-i așa? murmură pe tonul ce este folosit cînd te adresezi unui copil idiot. Nu-ți fie teamă! Renunță la acest aer de dezgust! Este un visător... Un inițiat! Nu are nevoie de compătimire! În urma unui accident, a rămas fără toate membrele. Cînd se afla însă pe masa de operație a ridicat brusc capul și i-a spus marelui Hugues Berthalem: "Fără pansamente, fără cusături, e inutil... Să se sape o groapă în carnea animalului și să fiu imediat transportat acolo! Simt că mă cheamă o forță, nimic din toate astea nu s-au petrecut întîmplător". I s-a îndeplinit dorința și a fost cusut în rană cu cioatele membrilor încă sîngerînde... Toți credeau că va muri... Ei bine, nu! A doua zi declara: "Rănile mi s-au sudat de carnea animalului, sînt una cu el! Și era adevărat! Coatele prinseseră rădăcini în pielea creaturii, transformîndu-l într-un fel de prelungire umană a hibenantului! De atunci, sîngele celui care doarme curge în el, îl hrănește, îl ține în viață... A adoptat ciclul animalului, dormind ca el. Uneori visează. Asta se întîmplă o dată sau de două ori pe zi, iar cuvintele sale sînt profetice! A intrat în simbioză cu marele organism! Sîngele care irigă creierul animalului irigă și creierul său, iar visele și gîndurile vehiculate de globule capătă în capul său cuvinte omenești! Va glăsuși, iar animalul va glăsuși prin gura sa!

Liza încercă să se depărteze, dar unghiile bătrînei i se înfipseră în carne. Somnambulul deschise gura și își încordă gîtul. Capul tuns, palid, ce răsărea din umflătura violetă a cicatricei, avea ceva înspăimîntător.

— Sînt siamezul, îngăimă necunoscutul cu ochii închiși, cel-care-a-prins-rădăcină! Ascultați-mi glasul, este cel al pămîntului care vă poartă... Nimeni să nu mai nutrească visul utopic de a pleca, căci nimeni nu va mai veni să ne caute. Am fost uitați, nici o memorie nu mai păstrează amintirea existenței noastre... De aici înainte nu vom mai avea altă patrie decît cea care trăiește sub tălpile noastre... Vom rămîne aici pînă vom muri, și copiii noștri, și copiii copiilor noștri vor trebui să venereze creatura așa cum v-o cer s-o faceți! Niciodată nu va mai exista un altundeva!

Debitul verbal se accelerează, spuma îi invadează figura. Deschise ochii o secundă, dezvelind pupilele revulsate. Un fior trecu printre cei prezenți.

— Sînt siamezul, repetă pe ton de incantație, cel-care-a-prins-rădăcină! Ascultați! Visele creaturii curg prin mine, sentimentele sale își împrăștie căldura prin venele mele. Inima mea poate să se oprească, dar a sa va bate pentru mine! Nu mai mi-e teamă de moarte. La pieptul ei nu mai cunosc întunericul, în carnea sa nu mai cunosc singurătatea. Frații mei, surorile mele, ea ne iubește!

Ultima afirmație aprinse în adunare o scînteie de isterie. Bărbați și femei începură să se legene de pe im picior pe altul, clătînîndu-și capul de la dreapta la stînga, mormăind ca o litanie cuvintele Celui-care-Visează.

— Ne iubește — urlă din nou acesta. Mi-o strigă corpul ei gigantic! Eu sînt ea, ea este eu!

Se iscă un vînt de nebunie. Bătrîna o cuprinse pe Liza de umeri și o sărută violent pe gură. Înainte ca tînăra să aibă timp să protesteze, buzele feminine fură înlocuite de buzele unui bărbat, în timp ce un cor în transă repeta mecanic: "Ne iubește! Ne iubește!" Participanții se rostogoliră pe sol, îmbrățișîndu-se la întîmplare. Liza întrezări două perechi care făceau dragoste cu furie. Se prăbuși la rîndu-i în mijlocul unui nod viermuitor de brațe și picioare încurcate.

— Ascultați bătaile inimii ei! gîfția halucinatul din adîncul rănii sale. Bate! Bate! toc, toc, toc... Este un metronom gigantic care vă ritmează mișcărilor! Uniți-vă, reproduceți-vă, înmulțiți-vă! Fiii și fiicele voastre se vor naște pe o carne plină de dragoste!

Liza se zbătea să scape, dar mîini necunoscute o prinseră de glezne desfăcîndu-i picioarele la limita suportabilului. Lovi un bărbat în tîmplă, altul în burtă. Deodată în jurul ei se făcu gol. Saba sărise în grămadă, deschizîndu-și drumul cu lovituri de bîță. O apucă pe Liza și o trase în cea mai apropiată străduță. Nimeni nu le urmărea. După o sută de metri, Liza se sprijini de stîlpul unui cort. Era plină de transpirație și acoperită de vîntăi...

— Individul ăla, bîlbîi Liza, îngropatul... E o escrocherie?

Metisa negă din cap.

— Nu, deloc. Este chiar cusut în creatură. Cioatele s-au grefat pur și simplu în țesutul animalului, lucru greu de explicat, dar nu-i totuși nici o șarlatanie. În privința elucubrațiilor sale, îl privește!

— Ceea ce predică vine totuși în perfect acord cu teoriile lui Berthalem: am fost uitați, alungați orice nostalgie, să ne bucurăm de lumea ce ne-a fost dăruită! Să procreăm în fericire!

— Este partea cea mai neliniștitoare a afacerii: tabletele nutritive aveau și rol de anticoncepționale; fără ele, femeile au pierdut și unicul mijloc valabil de protecție de care dispuneau. La început s-au abținut de la orice contact sexual, dar timpul trecea și... La un an după accident, Isi

Jamin evalua la peste cincizeci numărul sarcinilor în curs! Cincizeci de femei aproape de termen la o populație de trei sute de indivizi este enorm. Și nimeni nu este în stare să prevadă ce vor fi acești copii. Foetusii, extrem de fragili, sînt foarte sensibili la substanțele mutagene. Te poți aștepta la orice...

Liza, simțind că erau observate, răsuci capul și întîlni două sau trei priviri furișate, neliniștitoare. Se întrebă dacă nu cumva intervenția Sabei, poate prea violentă, nu deșteptase unele suspiciuni. O apucă pe metisă de mîină cu intenția de a se pierde în mulțime, dar străduțele erau acum prea goale pentru a mai oferi o protecție satisfăcătoare. În lipsă de altceva, se îndreptară spre adăpostul colectiv. La apropierea "serii", cortul se umpluse de un murmur greu, de confesional, ce urca din celulele ocupate. Hotărîră să părăsească holul și să-l viziteze pe Mikofsky. Grăsanul era așezat pe pat, mestecîndu-și mustața cu un aer posac.

— Vor veni să ne ia la banchet, mormăi în loc de salut. Mărturisesc că invitația avea un aer de obligativitate destul de neplăcut...

— Vă temeți de ceva? se neliniști Liza.

— Cred că sîntem oficial invitați și oficios prizonieri. Berthalem nu ne va mai lăsa niciodată să coborîm. Au pus chiar aeroglisorul sub pază.

— De ce le e frică?

— Nu știu. C-o să prevenim autoritățile, că armata o să vină să-i gonească de pe "planeta vie"... Tipii ăștia mă duc cu gîndul la pionierii îndrăgostiți de pămîntul pe care-l defrișează. Sau la o bandă de emigranți exaltați, hotărîți să-și uite vechea patrie. Este totuși cam stranie această stare de toropeală ce alternează cu crize bruște de isterie colectivă.

— O simplă manifestare a otrăvii conținută în animal, îl întrerupse Saba, un mic preludiu al viitoare mutații...

— Zona asta este sănătoasă! protestă Mikofsky. Perfectă pentru alimentație!

Metisa ridică din umeri. Gura cu buze groase se strînse într-o mimică de ironie acidă.

— Chiar credeți, sau doar vă faceți curaj? rosti cu dispreț.

* * *

Festinel se desfășură sub cupola unei săli vaste, plină cu mese și scaune dispuse la întîmplare. Cîteva ghirlande de becuri multicolore împrăștiau o lumină de veghe mortuară, principala sursă de lumină fiind grătarele pe care se perpeleau bucăți mari de carne. Fumul umplu repede cortul, contribuind și el la estomparea formelor. Sticlele de alcool și de vin gros și acru, despre care se spunea că era sînge fermentat, treceau din mîină în mîină.

Vacarmul rîsetelor și țipetelor acoperea muzica zdrăngănitore emisă de difuzoarele atîrnate de stîlpul principal. Liza rătăcea prin marea de oameni, amețită de zgomotul și de agitația frenetică. Din cînd în cînd, cîte o mîină o atingea pe sîni sau pe sex, dar rămînea atît de indiferentă încît solicitantii trebuiau să renunțe și să-și încerce norocul în altă parte... De abia intrată în cort, șarpele uman al unei farandole o despărți de însoțitorii săi. De atunci se străduia să-i regăsească, alunecînd prin bălțile de vin coagulat, lovindu-se de trupurile cufundate în cea mai feroce dintre frecări. Hugues Berthalem trona asupra dezmățului, cu gîtul țepăn și sexul moale. Lentilele violet dădeau impresia unor ochi de insectă. Era înconjurat de bărbați îmbrăcați în salopete roșii, ce aveau figuri imobile și capetele rase. Liza se obișnuise atît de mult cu nuditatea că prezența indivizilor în ținută sîngerie îi păru insolită, chiar ridicolă. Prin aspectul lor, veșmintele aminteau de combinezoanele piloților — foarte largi — utilizate în aviație. Stofa din care erau croite (un fel de pînze buretoasă) avea totuși ceva neobișnuit. Liza era pe punctul de a face stînga-mprejur cînd realitatea o făcu să tresară violent, vîrsîndu-și paharul...

Croite dintr-o pînză buretoasă!

Se întoarse. Nu mai avea nici o îndoială. Lumina flăcărilor aprindea pe echipamentul bărbaților reflexe umede: reflexe de mucoasă îmbibată cu salivă...

Liza își mușcă degetele. Combinezoanele erau confecționate din bucăți de țesut stomacal identic cu cel care tapisa poalele colinei! Probabil că materialul era activ numai pe o parte, cealaltă putînd să intre fără probleme în contact cu epiderma umană. În lipsa armelor clasice, Berthalem imaginase un mijloc de apărare dintre cele mai stranii: armura-canibal! Era suficient ca brațe înmănușate în roșu să se încolăcească în jurul victimei ca, în contact cu pielea, veșmintul să-și depună sărutul său devorator! Tînăra făcu eforturi desperade să-și stăpînească dorința bruscă de a o rupe la fugă. Orice luptă corp la corp cu gorilele lui Berthalem devenea imposibilă. Să înfrunți cu mîinile goale aceste costume vii echivala cu a te șterge cu un burete îmbibat în vitriol!

Teroarea o paralizase; trebui să lupte din răsputeri ca să-și recapete controlul asupra picioarelor. Acum nu-i mai era deloc greu să înțeleagă cum reușise Berthalem să țină în frîu micul său

grup: teroarea inspirată de costumele canibale era suficientă pentru a înăbuși orice încercare de revoltă. Cei care nu împărtășeau filosofia "novatoare" a maestrului trebuiseră să învețe să-și țină gura. În plus, opoziția dintre "apatnici" și "isterici" devenea și ea mai clară. Nu apatia stingea privirile, ci resemnarea...

Era suficient ca bărbatul cu ochelarii fumurii să fi pus pe picioare un "corp de elită", o legiune cu uniforme înfometate, pe care nu le puteai atinge fără a fi rănit, dar pe care erai mândru să le porți pentru că inspirau cea mai abjectă dintre frici, cea care doarme în inconștientul tuturor: frica de a fi devorat!

Trebuia să iasă, să scape din acest con de umbră sufocantă și umedă! Făcându-și loc cu coatele, începu să-și croiască drum spre pata de lumină ce marca intrarea. Era absolut necesar să-i prevină pe Mikofsky, Goot și Saba. Să fugă imediat de pe această colină împuțită!

Orbită de strălucirea zilei, se agăță de un cablu. Se împletici, provocând râsetele unor cheflii care-și imaginaseră probabil că era beată moartă. Vinul și dezgustul îi umpleau capul cu o ameteală fumurie.

Străduțele orașului de pînză erau practic pustii. Ici și colo, cîteva întîrziatăi alergau spre cortul central, puțin îngrijorați că-și marcaseră, prin întîrzierea la banchet, un punct de vedere diferit. Treptat, orașelul căpătase aspectul unui camping fantomă cu străduțe tăcute. Liza se depărtă, făcu un ocol pentru ca, în cele din urmă, să nimerescă pe locul unde se afla Cel-care-Visază! Omul continua să doarmă cu gîtul înrădăcinat în umflătura violetă a uriașei răni. Trecu pe lîngă el în virful picioarelor, înnebunită la ideea că s-ar putea lansa brusc în acele vociferări somnambulice al căror secret se pare că-l deținea. Din loc în loc, gărzile asigurau o pază aparent nepăsătoare, ținînd nonșalant pe umeri lăncile cu "flamuri". După mai multe ocolișuri, ajunse, aproape întîmplător, chiar la intrarea cortului pentru odihnă.

În clipa cînd pornea pe culoarul principal mîna Sabei i se așeză pe umăr. Liza nu-și putu înăbuși un țipăt.

— Ssst! făcu metisa. Să nu ne dăm de gol, sînt patrule în jur... Vino, trebuie să profităm cît sînt toți la banchet!

— Nu, doar să aruncăm un ochi în laborator. Ai observat ce mutră a făcut Berthalem cînd am sosit aici? Am sentimentul că nu totul merge la fel de bine cum se străduie să afirme. Niciodată nu vom avea o ocazie mai bună!

În pofida temerilor, Liza îi porni pe urme; în definitiv, se afla aici ca inspector, nu?

Tinerele se strecurară afară. Furișîndu-se pe lîngă pereții de pînză, sărînd din alee în alee, se apropiară de cortul central, a cărui intrare era păzită de doi gardieni cu port-drapele. Se văzură nevoite să facă un ocol lung, ajungînd în cele din urmă pe latura dreaptă a adăpostului. Saba despica pînza cu ajutorul unui bisturiu și alunecă imediat prin tăietură. Grupul electrogen care alimenta reflectoarele de pe stîlpi era oprit; pînza groasă a pereților împiedica pătrunderea luminii de afară, astfel încît în conul foșnitor domnea un întuneric deplin, tulburat doar de sclipirile ecranelor și grăunțelor multicolore ale diodelor de control. Saba se îndreptă spre consola principală

— Nu veni după mine, rămîi deoparte și în caz de necesitate, fă o diversiune. N-am nici cea mai vagă idee despre ce trebuie să caut...

Liza o văzu îndepărtîndu-se în haloul albastrui al terminalului, așezîndu-se la pupitru și tastînd cu o mîină de expert claviatura imensă a panoului central. Trecură astfel patruzeci de minute — Liza începu să se biție de pe un picior pe celălalt pentru a izgoni furnicăturile crampelor, cînd Saba, gesticulînd grăbit, îi făcu semn să se apropie. Gîfția, iar sudoarea îi lăsase între sîni o diră umedă. Pe ecranul video, imaginea cețoasă a lui Berthalem se agita în spatele unui microfon; mimica sa exagerată, gesturile emfactice, evocau pantomima caricaturală a unui discurs politic. Saba mări puțin sonorul.

— Ascultă! șuieră printre dinți, probabil că-i o bandă de folosință internă, o chestie, care a fost difuzată pe circuit închis de la un cort la altul.

Liza se sprijini cu coatele de pupitru. Vocea bărbatului cu ochelari albaștri se strecura din pîlnia difuzorului, fonfăită, ireală precum trîncănitul unui șoarece din desene animate.

— "... Nici una din cele șapte cetăți adevrate ale expansiunii nu vrea să recunoască predominanța noastră! Toate șapte au beneficiat direct de rezultatele cercetărilor noastre privind creșterea accelerată, dar nici una nu vrea să accepte ideea unei federații. Fiecare vrea să crească în dauna celorlalți, să-și pompeze substanța creaturii pentru a-și asigura un teritoriu hipertrofiat... V-o spun: în acest joc noi vom fi cei mai tari. Dacă vor un război de secesiune, îl vor avea! Din momentul acesta cursa a început: sîntem opt care vrem să extragem rezervele nutritive ale animalului, opt "vampiri" agățați de trupul său, opt paraziți care-l golește puțin cîte puțin, zi de zi, care-l fac să sîngereze ... care îl slăbesc. Știu! Prevăd obiecțiile voastre! Unii ridică deja din sprîncene și se gîndesc: Dacă animalul moare, vom muri și noi. Ei bine, le spun nu! Acest argument, învechit și simplist, nu mai ține. V-o

poate confirma întreaga echipă de cercetare: dealurile noastre de carne posedă aceleași calități ca și restul organismului hibernantului, adică atmosferă artificială și forță de gravitație! Înainte de a detalia acest aspect, să vedem mai întâi un film ce a fost realizat de unul din agenții noștri strecurat în zona înamică. Este vorba de echipa numărul opt, cea care staționează pe brațul drept al creaturii. Priviți și deschișteți bine ochii!"

Figura lui Berthalem fu înlocuită de un plan panoramic tremurător, în culori țiptoare, care dezvăluia treptat imaginea unei mâini gigantice cu degetele îndoite. La baza degetului gros prinsese rădăcini un sătuc de corturi; alte campamente, ceva mai mici, ocupau cîmpia brăzdată de văile liniilor vieții și viitorului. Degetele lungi, cu gheare, aruncau o umbră neliniștitoare dar imobilă. Manevrată fără preocupări estetice, camera de luat vederi reculă, dînd la iveală pumnul, antebrațul, cotul...

Liza își stăpîni o tresărire; mîna colonizată era total disproporționată în raport cu restul membrului la capătul căruia se afla. Părea de cinci-șase ori mai mare decît ar fi fost normal, iar greutatea sa — enormă, — fără îndoială că paraliza mușchii brațului respectiv. Imaginea sări din nou, începînd un travelling, pumnul îngust cu oase proeminente.

— "Priviți! scuipe vocea lui Berthalem, această brazdă de la baza mîinii! Nu-i altceva decît o încercare de amputare! Echipa numărul opt a înțeles perfect că un fragment din animal păstrează proprietățile întregului: atmosferă respirabilă, gravitație satisfăcătoare... Acum se pregătește să plece, cuibărită în cășul palmei ca la bordul unei nave! Vrea să se separe! Da, va pleca, lăsînd creatura să se golească prin rana provocată de amputație, lăsînd trupul să moară de hemoragie, abandonîndu-ne pe un cadavru imens ce va intra imediat în putrefacție. Trebuie să știți că pe celălalt braț și pe fiecare din membrele posterioare, alte echipe întreprind operații asemănătoare. Trebuie să ne grăbim, să ne smulgem înaintea lor, căci primul ce va decola va provoca moartea hibernantului... Da, fraților, aceasta este trista realitate: războiul de dezmembrare a început! N-avem de ales, este absolut necesar să devenim cît mai repede autonomi... sau să ne resemnăm, să ne obișnuim cu ideea de a deveni cadavre pe un alt cadavru. Trebuie să ne concentrăm întreaga energie asupra unui țel unic: eliberarea. Da, afirm categoric: cu mine veți cîștiga războiul de dezmembrare! Cu mine...".

Saba opri sonorul. Oasele proeminente ale feței îi luceau de transpirație..

— Ai auzit? murmură. Războiul de dezmembrare!

— Sînt nebuni cu toții. Ca și cum un membru amputat ar putea supraviețui independent de corp! Vor să amputeze animalul în somn, să-l transforme într-un soi de puzzle ce se va împrăștia în cele patru colțuri ale universului... N-avem nici măcar speranța c-am putea încerca să inițiem o discuție cu ei, creierul nu le mai funcționează normal. Vezi, ți-am spus, nu există teritorii sănătoase! În curînd vom ajunge la fel, vom debita teorii la fel de stupide și ne vom alătura probabil lui Berthalem, sau altcuiva... Isi Jamin are dreptate: mai bine murim imediat, cît mai sîntem întregi!

Liza se sprijini de marginea pupitrului, amețită de frică. De pretutindeni o asaltau imagini de nesuportat. Vedeă animalul desfăcîndu-se, împrăștiindu-se în cosmos ca o jucărie dezarticulată. Frigul spațiului va conserva pentru totdeauna fragmentele naufragiate ale cadavrului, transformînd hibernantul într-o gigantică mumie-puzzle, împrăștiată treptat de curenții nevăzuți ai cosmosului... O secundă fu pe punctul de a-și răspunde afirmativ la întrebarea dacă nu cumva Isi Jamin avea efectiv dreptate, dar își reveni. Saba exercita asupra sa o influență de care trebuia să se teamă. Deschise gura, dar un foșnet venit din spate îi opri cuvintele în gît. Cu un reflex de care nu se credea în stare, stinse ecranul și o împinse pe metisă de pe scaun. Imediat, ceva șuieră în întuneric, pentru a se aplatiza cu un plescăit pe suprafața consolei. "Un drapel!", gîndi Liza, strecurîndu-se în patru labe prin labirintul de hîrtoage. Frica îi provocă dorința de a urina; ocoli un raft și privi precaută printre etajere. Trei gardieni înaintau atenți pe aleea cortului-laborator; doi dintre ei erau îmbrăcați în "armuri-canibal". Înaintau încet, cu mîinile întinse orbește. Liza încercă să localizeze tăietura de acces făcută de Saba în peretele adăpostului. Într-un tîrziu, reuși să distingă o dungă luminoasă, subțire, dar obscuritatea o împiedica să aprecieze distanța. Se foi nerăbdătoare: trebuia cu orice preț să iasă înainte ca vreunul din cretinii ăia să pornească grupul electrogen. Apoi se întrebă dacă santinelele ar fi putut să le recunoască pe ea și pe Saba. Puțin probabil. Orbiți de întuneric, cei trei bărbați nu reușiseră să observe decît două siluete — văzute din spate — ce se decupau pe ecranul terminalului asemenea umbrelor chinezești. Exploră pe pipăite suprafața unui birou, cu speranța că va reuși să găsească o armă improvizată. Dar nu găsi absolut nimic care ar fi putut încetini avansul legionarilor în costume purpurii. În disperare de cauză, apucă o brichetă mare, de birou, confecționată din material lustruit. Vru s-o aprindă, dar renunță: flăcările i-ar fi dezvăluit ascunzătoarea înainte de a reprezenta un pericol real pentru cort. Șiroind de transpirație, porni lent în direcția fisurii luminoase. Ce făcea Saba? Un gardian se împiedică, dărîmînd o bibliotecă. Liza profită de confuzia creată și mai cîștigă zece metri. În stînga izbucni un urlat; un soldat în costum însîngerat trecu pe lîngă ea fără s-o vadă, lăsînd în urmă o dîră îngrozitoare de mucoasă umedă.

Datorită beznei, momentele de confuzie se înmulțiră cu repeziciune, tentative de fugă, punctate

de lovituri, înjurături...

— Generatorul! strigă un gardian. Să-l pornească cineva!

Liza se încordă, inspiră adânc și-o rupse la fugă, atingând aproape cu pieptul solul. Era cât pe ce să se ciocnească cu Saba, care sosea din dreapta. Săriră una după alta prin tăietura din peretele cortului și — fără să se fi pus de acord — începură să alerge în direcția adăpostului unde se desfășura banchetul. Fără ca cineva să le bage în seamă, se amestecară în mulțimea bețivilor masată la intrarea cupolei. Când prima patrulă sosi alergând pe alee, tinerele erau deja la adăpost, în mijlocul sălii pline de fum în care dansul degenera treptat în orgie colectivă. Gîfîind, se prăbușiră una peste alta.

— Nu cred că ne-au recunoscut, șuieră Liza, își vor imagina c-a fost vreun comando spion venit din alt oraș...

Saba clătină capul fără a răspunde. Liza observă atunci că se strîmbă ținîndu-se de umăr.

— Ești rănită?

Metisa confirmă făcînd un semn din cap.

— Unul din indivizii cu costum roșu, bolborosi fata, era cât p-aci să mă termine. I-am simțit mîna pe omoplat. Dumnezeuule, a fost îngrozitor! Parcă m-a însemnat cu fierul...

Zoologul se aplecă, simulînd o sărutare languroasă. De jur-împrejur, dezmățul se amplifică, așa că nu-și putea permite să facă notă discordantă: Pe omoplatul stîng al Sabei, sucul digestiv al armurii-canibal devorase epiderma, lăsînd pe carnea întunecată urma unei palme roșii, însîngerate.

— Chestia asta trebuie ascunsă, observă Liza îngrijorată. E mai păcătoasă decît o acuzație de flagrant delict.

— Să ascund asta? rînji amar metisa. Într-o lume în care toți se plimbă goi! E o nimica toată!

8

Festinul continuă pînă cînd și ultimul petrecăreț se prăbuși în mijlocul unei bălți de vin coagulat. Muzica își mai revărsă vacarmul de oțel scrîșnit încă treizeci de minute, apoi cititorul scuipea caseta iar difuzoarele nu mai emiseră decît un fișit regulat, punctat de gemetele, sughiturile sau spasmele intestinale ale chefliilor răpuși. În mijlocul cîmpului de luptă învăluite de duhoare de vin, fum și regurgități, Liza și metisa se prefăceau că dorm. Ici și colo, cîțiva bărbați îngenunchiaseră deasupra unor femei adormite, chinuindu-se să le posede, aparent fără să-și dea seama de lipsa de interes a partenerelor...

"Noaptea" se scurse într-o atmosferă de leșin comatos. De două ori Liza se ridică în coate pentru a încerca să-i repereze pe Goot, pe Mikofsky... sau pe Berthalem, dar viermuiala de trupuri făcea imposibilă orice identificare.

Aburii băuturilor fermentate se strecurară treptat în creierul tinerei. După o jumătate de oră, capul începu să i se clatine iar pleoapele să-i atîrne grele. Se lăsă să alunece în oceanul difuz al somnului.

Cînd își reveni, sala se golea încet de trupa de petrecăreți învinși, bolnavi. O armată de mahmuri se împrăstie pe aleile cetății, cu mers ezitant, cu palmele streășină la ochi pentru a se proteja de lumina de afară. Liza culese dintr-o baltă o bluză pătată de vin, o așeză pe umerii tinerei mulatre și, susținîndu-și însoțitoarea ca și cum ar fi fost vorba de un chefliu incapabil să se țină pe picior, se strecurară în mulțimea care se îndrepta spre cortul-dormitor. Pe drum se intersectară cu un grup de gardieni, apoi cu o patrulă de legionari în costum canibal, dar nimeni nu încercă să le oprească.

Cortul-dormitor căpătă repede aspectul unui spital supraaglomerat. Goot zăcea în celula sa, beat mort, alături de o grăsană cu sîni fleșcăiți, Mikofsky se prefăcea că doarme, ținînd pe burtă o pernă. Liza și Saba se întinseră de o parte și de alta a sa, și începură să-i povestească ultimele noutăți.

Noțiunea de "război de dezmembrare" provocă un frison prin trupul profesorului...

Ziua se scurse sub apăsarea unei abrutizări provocată de beție și oboseală, în egală măsură. Spre prînz, din depărtare, se făcu auzită o voce stinsă, aproape un murmur. O voce de somnambul ce trezi un ecou neplăcut în memoria Lizei. Fragmente de fraze nearticulate se strecurau în lungul străduțelor de pînză. Tînăra părăsi culcușul, porni pe aleea adăpostului și scoase capul din deschizătura de acces a cortului comun. Murmurele continuau, cînd ascuțite, cînd plîngărețe. O recunosc: era vocea Celui-Care-Visează...

"... Sînt siamezul, bolborosea acesta, cel-care-a-prins-rădăcină... Ascultați-mi cuvîntul, căci este cuvîntul creaturii. Se pregătește timpul morții și al singelui, somnul mi-e tulburat de imagini terifiante de dezmembrare... Fiiințe nelegiuite se pregătesc să desfacă marele organism ce le dă viață, să-l împrăstie, să-i rupă articulațiile, membrele și capul! Dar trebuie să știți, frații mei, nu există salvare decît în coeziunea întregului. Nu există supraviețuire decît în păstrarea unității... Împrăștierea înseamnă moarte! Astupați-vă urechile la cîntecul sirenelor, la sunetul himerelor, opuneți-vă celor

care propovăduiesc dislocarea anatomică... Cursa creșterii îl va ucide pe cel care ne iubește, deja carnea se subțiază pe oasele sale. Cîmpiile altădată plăcute tălpilor, moi precum obrajii copiilor, sînt scobite și uscate, întinse pe armătura coastelor slăbănoage. Este vremea să faceți ceva, frații mei...".

Urmarea se pierdu într-o bolboroseală îninteligibilă. Pe străzi domnea acum o anume stare de panică, gărzile alergau în toate direcțiile, așteptînd un consemn, un ordin. Cei cîțiva gură-cască ce îndrăzniseră să se apropie de piațetă fură repede și cu violență împinși în adăposturi. Capul Celui-care-Visează se agita la nivelul solului ca și cum ar fi încercat să se smulgă din capcana cicatricei. Urmă un scurt moment de liniște, apoi iluminatul își reluă lamentația profetică. În cortul-dormitor, îndărătul Lizei, destul de mulți se ridicară pe marginea paturilor, aruncînd în jur priviri rătăcite. Cîțiva dintre cei mai vîrstnici își astupară ostentativ urechile...

Liza se ascunse cît putu mai bine în faldurile deschizăturii. Dintr-o străduță își făcu apariția Berthalem, însoțit de garda personală din legionari sîngerii. Tălpile loveau pielea colinei cu plesnituri pline de furie.

"Dezmembrarea înseamnă moartea! urlă iar Cel-Care-Visează. Opuneți-vă celor care vor dislocarea anatomică! Opera de distrugere a început, ea ne va condamna pe toți!"

— Faceți-l pe imbecil să tacă! mugi Berthalem, potrivit-și ochelarii albaștri. Ce mai așteptați? Să provoace panică?

Unul din soldații în armură purpurie se desprinse de grupă și îngenunchie lîngă somnambul. Fără să strîngă, își puse degetele ca un colier în jurul gîtului celui inconștient, provocînd apariția imediată a unor ulceratii perforate. Liza închise ochii pentru a scăpa de imaginea acelei câinii devorate cu o viteză uluitoare de sucuri digestive. În cîteva secunde, epiderma dispăru, urmară mușchii striati de tendoane, vene. Cînd legionarul își desfăcu mîinile, în căușul palmelor nu mai rămăsese decît structural colțuroasă și gălbuie, complet dezgolită a vertebrelor cervicale. Capul Celui--care-Visează atîrna la extremitatea gîtului de schelet, prea greu, cu gura dilatată într-un, țipăt pe care nimeni nu-l auzise...

Călăul se ridică, prinse craniul de urechi și-l trase scurt, smulgîndu-l din sol la fel de ușor ca și cum ar fi cules o legumă... O dată macabra operațiune încheiată, trupa se împrăstie în tăcere. În piațetă, cicatricea își arată umflătura cu un rînjat acum ciudat de gol. Liza se dădu înapoi mută de groază.

În zilele care urmară, atmosfera colinei se învălui treptat într-o stranie stare bolnăvicioasă. Era clar, ultimele cuvinte ale Celui-care-Visează își făcuseră efectul. De cîteva ori, Liza întîlni grupuri de indivizi ce sușoteau între ei. Văzînd-o apropiindu-se, aceștia se împrăștiară însă cu repeziciune. Începuseră să apară primele îndoieli, să se nască primele întrebări asupra corectitudinii războiului de dezmembrare. Pe pînza cortului-laborator își făcură apariția tot felul de inscripții. Toate se opuneau politicii de supracreștere și divizare. Liza nu mai avea curajul să iasă decît însoțită de Goot, dar Berthalem părea că uitase complet de existența lor; totuși considerară că era mai înțelept să-i ascundă pe Mikofsky (mult prea vizibil) și pe Saba (rănită). Cei doi tineri desfășurau tot felul de activități fictive — transport de cutii sau cabluri — operații a căror principală calitate era că-i făceau invizibili ochilor polițiștilor ce împînzeau străduțele. Au reușit să ajungă astfel la periferia orașelului, lîngă o costisă de carne nudă. Prima constatare le provocă un nod în stomac: Berthalem profitase de zilele pline de confuzie ca să mărească suprafața inelului ce înconjură muntele! Acum, înălțimea era complet încercuită de o bandă lată de țesut digestiv. Aeroglisorul rămăsese dincolo de bariera zemoasă, lăbărtată în mijlocul Cîmpiei. Dar capota motorului, deschisă, sugera cu destulă claritate că cineva avusese grijă să demonteze anumite piese vitale.

— "Șanțul ăsta" nu-mi miroase a bine! constată Goot... Au tras din greu ca să-l termine după venirea noastră. Împotriva cui crezi că vrea să se asigure Berthalem? Împotriva lui Isi Jamin, împotriva celorlalte cetăți?

Liza își mușcă nervoasă buza inferioară. Figura i se strîmbă într-o mimică de negație:

— Cred că Berthalem se teme mai puțin de invadatori cît mai degrabă de... dezertori!

Întîmplarea cu Cel-care-Visează a avut un efect negativ asupra populației. Ciungul ăla înrădăcinat în rană părea să aibă presentimente destul de ciudate. Poți să fii sigur că dacă n-ar fi existat inelul de "protecție" și gărzile purpurii, exodul ar fi fost acum în toi! Gazda noastră știe foarte bine lucrul ăsta, așa că și-a luat toate precauțiile pentru a îndepărta orice intenție de fugă a enoriașilor...

— Ai vreo idee cum ar putea fi sărit barajul?

— Nici una... Poate doar îmbrăcat cu o armură-"canibal". O mucoasă digestivă nu cred că se poate autodigera. Nu ne mai rămîne decît să furăm patru costume...

Goot rîse fără veselie.

— Bineînțeles, te oferi voluntar? spuse cu ironie.

— Nu prea-mi vine. Ai văzut amprenta de pe umărul Sabei? Mă-ntreb chiar cum de reușesc legionarii să poarte un astfel de echipament fără să se accidenteze...

— Probabil, că-și dau cu vreo unsoare pe bază de mucină. E o substanță care protejează stomacul de acțiunea sucului gastric, mormăi Goot gânditor. Mai mult ca sigur, Berthalem ține toate chestiunile astea sub cheie, într-un loc numai de el cunoscut... Pe măsură ce așteptăm, presiunea crește: se şușotește, se completează. O scînteie, și gata răzmerița...

Apăru o patrule care se apropia de ei; își adunară cutiile și se grăbiră să se piardă în labirintul străduțelor de pînză, amestecîndu-se cu mulțimea posacă.

Puțin înainte de miezul nopții, o căldură intensă înroși vîrfurile colinei, smulgîndu-i din somn. Invadat de sudoare și aburi acri, cortul-dormitor se transformase într-o adevărată saună. Cuprinși de panică vreo șaiszeci de oameni, încă amețiți de somn, se călcau în picioare năvălind spre ieșire, în timp ce alții, sfișiind pînza cu lovituri de cîrlige, se rostogoleau afară, într-o confuzie de nedescris. Pretutindeni, sub tălpile goale, solul era la fel de înfierbîntat. Partea superioară a vîrfului de carne era înconjurată de o aureolă infecțioasă, un disc arzător, umflat, al cărui centru nu era altul decît rana Celui-care-Visează!

Locuitorii muntelui fură cuprinși brusc de un fel de teroare sacră. Grupuri, grupuri porniră să alerge urlînd pe străduțele întortocheate. Trîntite pe jos, mai multe femei își smulgeau cu frenezie părul de pe cap și din zona pubiană. Unii aprindeau torțe și, treptat, se formă o procesiune... Puțin cîte puțin, strigătele se metamorfozară într-o lamentație amenințătoare.

— Sacrilégiu! strigă cineva. Animalul ne face să-i simțim furia! Sacrilégiu! Blestemați fie asasinii Celui-care-Visează! Moarte criminalilor! Moarte adepților dezmembrării!

Alte guri reluară amenințările în cor. O delegație înlăcrimată traversă piața pentru a se prosterna în fața cicatricei supurante. Dar căldura edemului nu le îngădui să reziste mai mult de treizeci de secunde — se retraseră strîmbîndu-se de durere, cu tălpile pline de bășici. Goot își trecu mîna nervos prin păr. Atmosfera de isterie devenea molipsitoare.

— Sfinte Sisoe, strigă, ce naiba se-ntîmplă?

Mikofsky ridică din umeri:

— Un fenomen cît se poate de natural! Cadavrul ciungului a început să putrezească în interiorul animalului, provocînd astfel o mică infecție locală. Exaltații ăștia consideră însă asta drept un semn ceresc. Miroase a linșaj, așa că e cazul să rămînem grupați...

Apariția gărzilor purpurii provocă reflexul mulțimii, care se prăvăli pe panta colinei. Busculada se transformă în haos. Ghemul de oameni alunecă pe flancul elastic, ajungînd pînă la centura absorbantă lucind de salivă. Opriți brusc, fugarii oscilară nehotărîți înaintea frontierei gurmante și mortale, incapabili să ia vreo decizie. Se aruncară cîteva torțe, care însă se stinseră sfîrînd în sucurile digestive. Atunci panica se transformă în furie, neputința în ură. Grupul protestatarilor făcu stînga-mprejur, repezindu-se spre oraș, cu evidenta intenție de a trece la linșaj. Apărură însă gărzile purpurii care, lovind de jur-împrejur cu drapelele umede, nu avură nevoie de prea multe minute pentru a fragmenta masa compactă a demonstranților. Fișiile de mucoasă biciuiau brațe, umeri, torsuri, producînd un zgomot moale, greșos, de carne presată cu bătătorul. Fiecare atingere devora pielea, rădea epiderma, îi jupuia de vii pe cei mai expuși. Spectacolul era de nesuportat...

Răsculații se împrăștiară care încotro, abandonînd torțe, rețele și răniți. Deasupra cetății se lasă o liniște caracteristică locurilor supuse legii marțiale.

Șocată, Liza se apropie de Goot, care cerceta cu binoclul inelul de protecție. Stătea ascuns într-un fald al cortului colectiv. Fata se strecură alături, acoperindu-se la rîndu-i cu pînza prost întinsă, ca și cum s-ar fi învelit cu o pătură.

— Ar fi trebuit o pasarelă, observă neutru tînărul, un fel de podeț făcut din paturi puse cap la cap...

Tînăra pufni, reținîndu-și un oftat amar.

— Crezi că soldații ar fi asistat impasibili la instalarea lui? Chiar îți imaginezi șaiszeci-șaptezeci de oameni făcînd echilibristică pe o pasarelă oscilantă din saltele? Eu nu.

— Bine, bine... Ai tu vreo idee mai bună? Nu există nici un vehicul în oraș, nici un jeep, cu atît mai puțin un aeroglisor. Nu există nici echipamente de ridicat, nici echipamente de construit. Practic, Berthalem a avut grijă să se debaraseze de orice i-ar fi putut ajuta pe "adeptii" săi să fugă! Nu-s decît corturi, cîteva ordinatoare portabile, sticlărie de laborator... În rest, oamenii din epoca de piatră erau mai bine dotați decît noi!

Liza aprobă în tăcere. Cunoștea situația — făcuse și ea, discret, un inventar. Lipsa materialului tehnic era dezarmantă.

A doua zi, Berthalem începu să intensifice campania de creștere accelerată. Echipetele alese pentru executarea injecțiilor stomacale ocupară vârful colinei. Bombardau solul cu tunuri pneumatice ce înfigeau în straturile succesive de grăsime seringi-obuze autodizolvabile, a căror încărcătură stimula activitatea hormonilor de creștere. Proiectilele își croiau drum producând un neplăcut zgomot de suțiu. Găurile — stropite imediat cu homeostatice — se închideau fără cea mai mică urmă de sîngerare. Cînd răsună a cincisprezecea salvă, Liza avu brusc senzația că muntele de carne va începe să se umfle sub picioare ca un balon în care suflă un copil. Era evident că bărbatul cu ochelari albaștri încerca să grăbească lucrurile, vrînd astfel să o ia înaintea valului de opoziție provocat de balmăjelile Celui-care-Visează. Atitudinea lui avea ceva înspăimîntător, irațional. Depărtîndu-se de vîrf, Liza porni spre mijlocul colinei pentru a examina cu mai mare atenție structura pielii ce acoperea versanții. Era grasă, albă, nesănătoasă. Semăna cu cea a bebelușilor obezi, pe care mamele, punîndu-și la bătaie întreaga onoare și energie, îi îndoapă cu paste făinoase, pentru a-i îngrașa asemeni porcilor de concurs... Ar fi luat cîteva eșantioane, dar trusa rămăsese în bena aeroglisorului; în consecință, se mulțumi să pleznească și să ciupească epiderma gelificată, de consistența interfazelor chimice. Bineînțeles, nu ajunsese la nici o concluzie științifică, dar se dovedi suficient pentru a-i provoca un irațional sentiment de catastrofă iminentă.

Injecțiile se desfășurară toată "noaptea", zguduind ritmic corturile. Circulau zvonuri neverificabile. Se afirma că gărzile purpurii arestau pe toți cei arși de mucoasa canibală, aceasta fiind dovada participării lor la revolta din ajun. Din acest motiv, Saba, care de durere și teamă nu-și mai descleștă dinții, trebuia să stea în continuare ascunsă. Goot își făcu publică ideea "podețului" din paturi, dar nu reuși să trezească decît suspiciuni. Lumea îl lua drept provocator. La rîndul ei, Liza încercă din răsuputeri să găsească un alt mijloc cu ajutorul căruia să poată sări peste bariera devoratoare. În cele din urmă, se văzu nevoită să renunțe ridicînd din umeri dezamăgită.

A doua zi, Mikofsky o apucă de braț și o trase după el în holul cortului-dormitor, de unde putea ține sub observație toată cîmpia.

— Priviți, șopti abia mișcîndu-și buzele, cînd au început injecțiile am făcut mai multe semne pe sol: cîte două zgîrieturi paralele, distanțate la zece centimetri... Astăzi depărtarea dintre ele depășește un pas. Concluzia: colina se umflă cu o viteză dementială. Și asta nu-i tot. Mai e ceva ce presupun că nimeni n-a observat. Ia uitați-vă nițel la inelul de protecție! Se pare că și el a fost atins de substanțele de creștere! Se dezvoltă chiar mai repede decît colina!

Liza prinse grăbită binoclul. Mikofsky avea dreptate: bariera purpurie se lățise, atingînd acum baza colinei, mari fișii umede pornind la asaltul versanților.

— Fiecare țesut viu se reînnoiește cu altă viteză, își continuă profesorul monologul. Se pare că mucoasa stomacală externă crește de două ori mai repede ca derma, ceea ce înseamnă că...

— Că nu peste multă vreme, inelul de protecție va acoperi tot muntele! continuă Liza dintr-o suflare.

— Exact. E ca o grefă care, întinzîndu-se, ar cîștiga teren. Inelul se va îngroșa spre interior, umplînd golul, pînă va forma un cerc plin. Procesul seamănă cu fenomenul de cicatrizare. Berthalem a greșit adoptînd disponerea în coroană. Aranjamentul ăsta a fost probabil "interpretat" de logica celulară drept o rană, o gaură pe care trebuie s-o umple cît mai repede...

— Cît timp mai e pînă cînd cercul va atinge marginile orașului?

— Nu știu. În ritmul ăsta, două sau trei zile. Evacuarea ar trebui să-nceapă chiar de azi, dacă vrem ca suprafața de parcurs să nu ajungă prea mare. Este suficient ca unul singur să treacă pentru a repara aeroglisorul și a face apoi naveta între cîmpie și colină. Mă duc să vorbesc cu Berthalem, în definitiv e om de știință, nu poate să nu cedeze în fața evidenței...

Tînăra interveni energic:

— Sînteți nebun! Nici măcar nu vă va asculta, este un paranoic! Nu va accepta niciodată ideea unei evacuări în masă, a unui exod. Va prefera să se lase digerat împreună cu "poporul" său! Dacă-i vorbiți vă va omorî pe loc...

— Atunci... trebuie să ne hotărîm asupra unui plan imediat de acțiune; cu fiecare zi care trece bariera devine tot mai greu de depășit; azi optzeci de metri, mîine o sută treizeci și așa mai departe! Orașul va fi devorat, Liza, e clar ca bună ziua!

— Am înțeles foarte bine lucrul ăsta, profesore, dar a vorbi cu Berthalem n-ar contribui decît la grăbirea holocaustului. Sîntem nevoiți să ne descurcăm singuri, și asta înainte ca să mai observe și altcineva extinderea barierei...

Goot și Saba căzură de acord asupra aceleiași soluții, cea mai dificilă, dar și cea mai logică: tunelul.

— Trebuie să trecem pe deasupra sau pe dedesubt, argumentă tînărul. Pe deasupra este

imposibil datorită gârziilor purpurii, în timp ce pe dedesubt ar exista o șansă, dacă distanța nu-i prea mare. Este suficient să coborâm la trei metri și să săpăm prin țesutul adipos. Practic, nu va fi nici un fel de sîngerare. Dacă vom folosi un laser chirurgical vom putea topi grăsimea și, simultan, cicatriza capilarele...

— Va fi probabil imposibil, să facem rost de un astfel de aparat, obiectă Liza, iar dacă va trebui să săpăm eu brațele, va fi o muncă titanică! E ca și cum ai încerca să tai în bucățele o balenă cu ajutorul unui briceag!

— Ai perfectă dreptate, adăugă Saba, e o idee nebunească și nu cred în ea nici cît negru sub unghie, dar trebuie totuși să încercăm ceva, nu?

Mikofsky evaluase că, dată fiind viteza de înaintare a inelului, cel mai convenabil era ca tunelul să fie început la jumătatea pantei, de preferat în interiorul unui cort mai mult sau mai puțin dezafectat. În ceea ce-l privea pe Goot, acesta se angaja să asigure intestinului o creștere constantă de cel puțin douăzeci de metri lungime în douăsprezece ore. "Nu-i decît untură! repeta neobosit. Vom intra în ea ca-n brînză!" Liza era departe de a împărtăși același entuziasm, ceea ce n-o împiedicase ca, împreună cu Saba, să fure lopeți și să le facă apoi la fel de ascuțite ca niște macete. În pofida tuturor eforturilor le fusese însă imposibil să ajungă la cortul-laborator pentru a pune mîna pe un laser chirurgical. Goot și Saba se "mutaseră" într-un adăpost plin de containere goale, amplasat la marginea orașului. Hotărîseră apoi ca Mikofsky și Liza să rămîină în oraș și să încerce recrutarea altor candidați la evadare.

Ultima parte a planului se dovedise, destul de repede, complet utopică. La primele schimburi de cuvinte pline de subînțeles, cei abordați fugeau ca de ciumați; unii merseseră pînă acolo încît îi acuzaseră de provocare. Fuseseră nevoiți să renunțe. Atmosfera generală se degrada, comportamentul oamenilor fiind tot mai mult influențat de suspiciune. Conversațiile — voit sterpe — se topeau repede în tăceri. Treptat, întregul oraș încremenise într-o așteptare obscură și nerăbdătoare, punctată de bubuirile înfundate ale tunurilor pneumatice, care continuau să-și scuipe salvele otrăvitoare.

La sfîrșitul primei zile, Liza se alătură lui Goot și Sabei pentru a-i ajuta să evalueze blocurile de grăsime ce umpleau cortul sub care se deschidea gura tunelului. Tînărul muncise ca un sclav, reușind să străpungă un intestin gălbui și supurant în lungime de circa patru zeci de metri. Metisa tapetase gura cu bucăți de cutii dar ansamblul era fragil și periculos de instabil.

— Parcă-i un maț cuprins de crampe, observă neliniștită Liza..

— Așa, subminează-ne moralul, mîrîi Saba! Vino mai bine și golește mizeria asta...

Liza se conformă. Operațiunea consta în a desface două fișii de pînză ale adăpostului, a împinge afară o bucată de țesut adipos și a-l rostogoli pe pantă pînă la inelul purpurii, care-l digera în maximum treizeci de secunde. În scurt timp, era acoperită de unsoare din creștet pînă-n tălpi. La fel ca Saba, trăgea, mușca, își încorda membrele, forțîndu-se să răstoarne muntele de resturi bucată cu bucată. Calupurile moi se prăvăleau într-un șuvoi tremurător, sărînd uneori, ca niște bucăți ciudate de gelatină. Din fericire, periferiile orașului nu prea erau supravegheate, centura devoratoare reprezentînd o garanție — suficientă pentru Berthaleme — împotriva oricărei tentative de fugă. Nu exista deci nici un risc ca cineva să observe grețoasa avalanșă de coșmar. După circa o jumătate de oră, bariera de protecție înghițise aproape patruzeci de metri cubi de resturi, dar apetitul ei părea nemodificat. Liza se simți un pic înspăimîntată...

— Goot trage tare! spuse pentru a-și schimba, gîndurile. N-aș fi crezut că va fi în stare să avanseze atît de rapid.

— Nu-i.. altceva decît unt, mormăi tînăra metisă. Problema e că a început să-i lipsească aerul. Ar trebui să montăm un ventilator; dar n-avem timp. Dacă dăm găuri deasupra capului, la trecerea pe sub zona de absorbție, ne vom trezi cu infiltrații de suc digestiv... Situația e fără ieșire. Spune-i totuși lui Mikofsky, poate găsește el vreo soluție.

Liza o înlocui pe Saba, care se cuibări într-un colț al cortului pentru a dormi cîteva ore. Coborîrea în tunel avu asupra ei efectul unui coșmar de claustrofob. Pereții galbeni, umezi, zguduiți din cînd în cînd de vibrații surde, îi readuseră în memorie visele devoratoare din copilărie. Se înfrînă cu greu să nu facă stînga-mprejur. Culoarul, foarte strîmt, nu permitea decît o tîrîre dificilă, o alunecare viscerală în miezul unei vîgăuni elastice în care aerul se rarefia pe măsură ce te depărta de intrare. Liza trebui să se oprească de două ori, cu plămîinii în flăcări și pete luminoase sub pleoape. Goot era prăvălit la capătul tunelului. O clipă, crezu că sucombuse din lipsă de oxigen, dar, de fapt, pur și simplu dormea, doborît de oboseală. Atentă să nu-l trezească, Liza îi luă din mînă cazmaua și atacă zidul. Lanterna, furată din dormitor, afișa pe cadran cifra doisprezece. Încă douăsprezece ore de lumină, după care întunericul, noaptea...

Înfipse cazmaua în mijlocul peretelui, observînd uluită că pătrundea pînă la jumătatea cozii, apoi începu să lucreze, fără ca vreo manevră greșită să-i întrerupă ritmul. La început, se arătă încîntată de ușurința cu care înainta, apoi, treptat cazmaua deveni din ce în ce mai grea; antebrațele și umerii fură cuprinși de crampe sfâșietoare. Singele — prost oxigenat — încetase să elimine deșeurile oboselii musculare. Se văzu nevoită să se oprească și să se culce între fragmentele desprinse, cu inima bătînd nebunește și ochii plini de lacrimi.

Între timp, Goot se trezise. Fără un cuvînt, cu privirea goală, începu să adune bucățile de grăsime și să le împingă spre intrare. Își continuară astfel munca, odihnindu-se din oră în oră și împărțindu-și sarcinile. Liza și-ar fi dat trei degete pentru o aspirină. O migrenă insuportabilă îi tortura jumătate din craniu, tâmpilele îi zvîcneau și înghițea mereu în sec pentru a-și destupa timpanele. Limba și buzele lui Goot erau violet; vene dilatate îi șerpuiau pe frunte trasînd o rețea cu ramificații noduroase.

Făcură o nouă pauză, umăr lîngă umăr, ca două cadavre uitate în cavoul galben al unui mormînt de untură. Din cînd în cînd, aliniamentul tunelului era deformat de zguduiri spasmodice. Șipcile de lemn trosneau amenințător, pereții fremătau... apoi totul revenea la normal și nu le mai rămînea decît să-și reia lucrul.

Cînd tînărul era gata să leșine, Liza se hotărî să meargă s-o trezească pe metisă, pentru a veni să-l înlocuiască. Saba era deja în picioare. Scoțînd nasul printre două falduri ale cortului, privea, îngrijorată spre cîmpie.

— Zona roșie se apropie foarte repede, șopti, prinzînd-o de mîna tumefiată pe Liza. Privește!

Era adevărat. Inelul umed al mucoasei digestive ajunsese la jumătatea pantei. Marginea roșie a benzii de papile dilatate înfloreala la mai puțin de zece metri de cort. Suprafața liberă din fața orașului se micșora văzînd cu ochii.

— Să-l chemăm pe Mikofsky, spuse Liza, simțîndu-și gura uscată. Pînă diseară bariera va ajunge la primele corturi. Atunci va trebui să fim cu toții în tunel! Mă duc să-l caut. Goot e terminat, lasă-l să se odihnească...

Ieși din adăpost, se asigură că n-o vede nimeni, apoi fîșni spre cea mai apropiată străduță. Dinspre centrul orașului se auzea un vacarm de injurii amestecate cu scandări urlate cu furie. O pală de vînt aduse miros de fum și gust de cenușă, sugerînd că unul sau mai multe corturi fuseseră probabil incendiate. Din toate direcțiile își făceau apariția fugarii răniți, cu pielea roasă de atingerea flăcărilor carnivore sau de încheștările avute cu legionarii purpurii. În sfîrșit, îl găsi pe Mikofsky. Era înconjurat de vreo zece bărbați și femei, albi de frică.

— Am reușit s-adun cîțiva candidați, șopti în clipa cînd o văzu pe Liza. Vor putea să ne dea o mîină de ajutor... Cred că sînteți epuizați...

— Ce se-ntîmplă?

— Ceea ce ați prevăzut: populația a observat dezvoltarea anormală a inelului, iar acum i se cere lui Berthalem să întrerupă procesul, dar cred că amărîtul ăla este complet depășit. În clipa asta se dau lupte pentru cucerirea cortului-laborator. Gărzile nu par dispuse să cedeze...

— N-ați putut aduna decît zece oameni?

— Chiar și asta este o adevărată performanță. Ideea de a se strecura pe sub mucoasă n-a prea sfîrșit entuziasm! În plus, unii cred că pot stopa înaintarea barierei folosind tunurile pneumatice. Ar fi posibil, dar nu într-un timp atît de scurt!

— Haideți, ordonă fata, trebui să plecăm! Mucoasa aproape că a ajuns la cortul de unde pleacă tunelul. Vă avertizez: se respiră greu în doi, iar în zece va fi și mai dificil. Ca să dăm o gaură pentru a scoate o țevă de aerisire înseamnă să riscăm o infiltrație de suc digestiv, deci lucrul ăsta nu-l vom încerca decît ca ultimă soluție. Va fi greu, foarte greu. Stăpîniți-vă, nu vă lăsați furați de panică. Dacă vă zbateți sau gesticulați, riscați să distrugeți tunelul. Veți merge printr-un intestin, nu printr-o galerie de mină. Încercați să nu uitați asta...

La auzul recomandărilor, patru candidați la evadare se albiră și mai rău și, dîndu-se de-a-ndărăteala, o rupseră la fugă. Liza nu încercă să-i oprească.

În centrul orașului, confuzia atinsese paroxismul. O coloană de fum se ridica lent în atmosfera groasă, extremitatea sa marcînd locul înfruntării. Răniții, din ce în ce mai numeroși, se îndreptau spre marginea orașului.

— Berthalem este pe cale să preia inițiativa, constată Mikofsky. Ar fi bine s-o luăm din loc.

Coborîră panta și pătruseră în adăpostul de pînză, unde îi aștepta Goot. Tînărul le repetă avertismentele enunțate anterior de Liza, apoi se strecură în rana tunelului, făcîndu-le semn să-l urmeze.

— Vă veți culca pe spate, adăugă înainte de a dispărea complet, și veți împinge resturile în spate, agitîndu-vă cît mai puțin posibil. Pe măsură ce vom înainta vom umple tunelul în urma noastră, dar este singura soluție valabilă. Și nu uitați: la doi metri deasupra noastră este zona roșie! Așadar,

fără imprudențe, întrebări? Atunci s-o luăm din loc!

Imediat, Liza și Mikofsky își dădură drumul în urma sa. La capătul galeriei, Saba se chinuia, gîfîind și manipulînd cazmaua cu o furie devenită patetică datorită epuizării. Profesorul o înlocui.

— Singura consolare e că nimeni nu va îndrăzni să ne urmărească aici, observă metisa, răsucindu-se pe o latură. Cîți metri au mai rămas pînă la cîmpie?

— Vreo douăzeci, șopti Goot, dar trebuie să adăugăm și o marjă de siguranță. Nici nu se pune problema să ieșim mai repede. Am adunat șipci și țevi de aerisire... ar trebui să meargă. Trebuie să etalonăm cu atenție tunelul, să-i știm în orice moment lungimea exactă. La fiecare metru săpat, scrijeliiți o cifră în perete. Există riscul ca lumina să nu ajungă, iar dacă rămînem în întuneric, cu atît mai rău. Ar fi bine să păstrăm o medie de doi metri cubi la fiecare șazececi de minute. Pare ușor, dar oboseala ne va strivi pur și simplu în clipa cînd oxigenul se va împuțina, iar viteza de înaintare se va micșora, proporțional... Începînd din acest moment, vom lucra în tăcere. Fără conversații, fără bancuri, să ne economisim forțele, O. K.?

Mormăiră o vagă aprobare, avînd mintea plină de imaginea mucoasei pornite la asaltul orașului. Nu mai puteau da înapoi.

Liza își dădu seama cu oarecare ușurare că monotonia sarcinii contribuia binișor la anestezia fricii. În același timp, repetarea gesturilor, renunțînd la orice reper, transforma timpul într-un fel de prezent etern, de proximitate vătuită...

Mikofsky însemna grijuliu parcursul cu ajutorul unui bisturiu, săpînd cifrele în peretele de țesut adipos asemeni unui îndrăgostit ce zgîrîie într-o seară de noiembrie, pe coaja unui mesteacăn, o inimă flancată de inițiale...

Goot, Saba și zoologul trebuiau să se înlocuiască reciproc, din ce în ce mai des. Aerul viciat satura galeria, provocînd o iritare dureroasă în adîncul plămînilor. Gîfîiturile deveniseră hîrîturi, horcăituri. Dintr-o dată, traseul de evacuare a resturilor se blocă. Liza închise ochii și se forță să rămînă calină. Evadații aduși în ultimul moment de Mikofsky îi provocau teamă. Avea certitudinea că, prea puțin obișnuiți cu atmosfera sufocantă din tunel, vor fi cuprinși mai devreme sau mai tîrziu de panică. Cel mai mult se temea de inevitabila criză de claustrofobie ce se va declanșa cînd, datorită epuizării bateriilor, lumina liniștitoare a lanternei se va stinge definitiv. Care dintre ei va sări în picioare ca un diavol, gesticulînd violent și necontrolat, sfîșîind pereții mațului și provocînd astfel năvala sucului digestiv?

Își dădu brusc seama că începuse să pîndească atentă fiecare respirație, fiecare tic, fiecare rictus de epuizare.

"Ăla va ceda primul", își zise crispată, sau poate ăsta?..."

Cazmaua părea de plumb, iar zidul din beton. Probabil că, chiar în acel moment, bariera "de protecție" rodea deja periferiile, provocînd fuga locuitorilor spre piața Celui-care-Visează. Se mai duceau oare lupte?... Berthalem — prizonier al propriei nebunii — privea urcînd marea purpurie ca o bucurie surdă, nihilistă?

— Cît? icni Goot.

— Încă doisprezece metri, șuieră Mikofsky, ne-am pierdut ritmul!

Saba înjură înfundat.

Oxidul de carbon îi otrăvea sîngele, făcînd-o pe Liza să cadă într-o dulce stare de somnolență. Un fel de ațipire, populată de imagini incoerente dar plăcute, care i se răspîndea în trup ca o binefacere.

— Adormim! scuipe Mikofsky. Nu se mai poate! Trebuie să încercăm o ventilare, altfel dăm cu toții în primire! Goot, încearcă să scoți un tub...

— Și dacă ne trezim cu infiltrații?

— Trebuie riscat!

Tînărul mormăi ceva, dar apucă o bucată de tub metalic al cărui capăt superior era tăiat oblic. Ridicîndu-l deasupra capului îl înfundă în tavan, sub un unghi de patruzeci și cinci de grade, și împinse pînă cînd rezistența la înaintare încetă. La început nu se întîmplă nimic, apoi, treptat, în intestinul supraîncălzit deveni perceptibilă o vagă senzație de prospețime. Nimeni nu scotea un cuvînt; fixau tubul lucitor cu ochii dilatați, așteptînd cu groază clipa cînd picături mari de suc digestiv vor apărea la capătul acesteia. Nu se întîmplă nimic.

Mikofsky bătu din palme pentru a curma starea de hipnoză generală. Liza își relaxă abdomenul. Saba îi întinse cazmaua...

Șocul se produse chiar în clipa când lampa se stinse. Mațul fu străbătut de un geamăt de teroare ce însoți vibrația surdă a impactului. Liza rămase nemișcată, cu cazmaua ridicată. În întunericul căzut brusc, oxigenul îi păru și mai rarefiat, dar se forță să alunge ridicola impresie. O nouă zgâlțîitură zgudui tavanul, provocînd scîrțîitul șipcilor de susținere. În mintea fetei își făcu loc o imagine: cea a unui submarin atacat cu grenade de adîncime. Simți mîna Sabei încleștată violent pe coapsă, strivindu-i pielea.

— E Berthalem, bîlbîi metisa, a reperat intrarea în tunel. Dacă nu cumva ne-a trădat careva... Nu poate accepta ideea că cineva ar putea scăpa masacrului. Șocurile astea sînt obuzele-seringă trase de tunurile pneumatice! Ne bombardează cu serul lui de creștere accelerată!

— Ca să obțină ce? întrebă Goot. Proiectilele se dizolvă aproape imediat. Iar în privința schijelor nu există nici un risc să fim atinși de ele, din moment ce nu sînt obuze adevărate!

— Dumnezeule mare, rîgîi Mikofsky, gîndiți-vă nițel! Dacă folosește o soluție concentrată de produs stimulant va provoca cicatrizarea imediată a epidermei! Acolo unde a fost tăiată, carnea se va reface rapid, iar tunelul se va închide singur. Vom fi prinși în grăsime precum niște fosile într-o banchiză!

Ultimele cuvinte le rosti urlînd, fără să-și dea seama. Din întuneric se ridică un cor de glasuri îngrozite. O femeie scoase un țipăt isteric. Cineva începu să se zbată, lovind pereții cu picioarele și pumnii. Galeria era zguduită în toate direcțiile de mișcări nevăzute și dezordonate.

— Stăpîniți-vă! tună Mikofsky. Risipiți inutil oxigenul! Nu-i momentul să batem cîmpii, fiecare minut pierdut face jocul lui Berthalem. Fiecare să-și reia locul. Cu nițică perseverență vom răzbi afară în mai puțin de o oră!

Evaluarea era optimistă, dar Liza se forța din toate puterile să creadă în ea. Cu brațele vibrînd de o furie disperată, ridică orizontal cazmaua — ca pe-o baionetă — și o înfipse în perete pînă la jumătatea cozii. Acest simulacru ucigător o umplu de o bucurie distrugătoare. Porni să lovească într-un ritm infernal, tăind derma de parcă ar fi despicat pieptul unui dușman de moarte. Nu mai simțea nici o urmă de oboseală, era doar o mașinărie a urii, un excavator nebun pe care nimic nu-l mai putea opri...

Săpă fără oprire timp de o oră, cu spume la gură, apoi se prăbuși în mijlocul resturilor.

Simți că era rostogolită într-o parte, că îi fusese luată din mînă cazmaua. Cineva se instalase în locul ei. Goot? Saba? Nu reuși să-și dea seama. Intui că era pe punctul de a leșina. Dar șocurile repetate provocate de săpător reușiră s-o mențină în stare de conștiență. Bombardamentul continua, golind metodic arsenalul lui Berthalem. I se păru că grăsimea de care se sprijinea cu spatele devenise mai rigidă, mai tare. Injecțiile de refacere își făceau oare deja efectul? Avea să devină oare epiderma un material capabil să tocească, peste puțin, tăișul cazmalelor?

— E din ce în ce mai tare! gîfîi Goot în imediata ei apropiere. Parc-ar fi pămînt înghețat. În scurt timp va fi imposibil să mai săpăm... Tunelul se va cicatriza cu noi înăuntru!

Panica punea încet stăpînire pe el, făcînd să-i tremure ciudat vocea. Liza încercă să se ridice într-un cot. Brusc își dădu seama că mîna dreaptă îi era prinsă în grăsime ea în apa înghețată a unui heleșteu! Țesutul adipos profitase de imobilitatea pe care o avusese cîva timp, pentru a se dezvolta în jurul degetelor, capturîndu-le într-o masă gelatinoasă grețos de lipicioasă. O cuprinse spaima: trebui să scuture brațul cu toată energia de care mai era capabilă pentru a reuși să și-l elibereze. În urma ei, cineva scoase un țipăt:

— Picioarele! Îmi sînt prinse picioarele! Ajutați-mă, faceți ceva! Nu le mai pot mișca!

— Și eu! interveni un alt fugar. E ca un soclu de statuie, sînt sudat de zid! Repede, o cazma...

Ultima afirmație dezlănțui panica. Îmbrîncindu-se înnebuniți, evadații se aruncară asupra pereților, făcînd să cedeze întărirurile una după alta.

— Nu mai putem aștepta! strigă Liza. Trebuie să ieșim imediat! Găurește tavanul!

— Marja de siguranță e prea mică! protestă Goot. Riscăm să ieșim în mijlocul zonei roșii! Trebuie să mai săpăm cel puțin o oră!

— Într-o oră vom fi cu toții înglobați ca niște fosile! urlă metisa. Nu înțelegeți? Trebuie, acum sau niciodată!

Urmă o luptă confuză punctată de lovituri și înjurături. Liza își dădu seama că Saba încerca să "perforeze" tavanul cu lovituri de cazma. Derma se deșira scofînd un șuierat umed, grețos.

— Urcă! Urcă! urlă cineva în întuneric. Sînt prins pînă la genunchi! Ajutor!

Panica atinse paroxismul. Incapabilă să se miște, Liza constată totuși că mațul era invadat de o lumină roșiatică, un fel de halou sîngieru ce provenea din exterior. Se încordă, iar un gînd crispat îi cuprinse mintea: "Sucurile digestive!" Apoi, pe măsură ce Saba se apropia de suprafață, lumina deveni treptat rozalie...

O ultimă lovitură de cazma perfora cîmpia, iar tunelul fu inundat de lumina crudă a proiec-

toarelor.

Metisa scoase un țipăt de victorie:

— Am trecut! Repede! Ieșiți, rana se și închide!

Cu două icnituri se extrase din gaură, se aplecă pe marginea ei, întinse mîna pentru a-l ajuta pe Goot. Liza își regăsi întreaga energie. Zgîriind și mușcînd cu furie țesutul spongios al peretelui, începu să se ridice spre lumină. Simți mai multe degete apucîndu-i gamba, gata s-o facă să scape priza. Se zbătu, se rostogoli la întîmplare, atinse o față, o țeastă... Saba o prinse de subțiori, o trase din spărtura cu margini zdrențuite și o întinse pe sol. Lumina era atît de puternică încît tînără începu să plîngă. Îl auzi pe Mikofsky care urla: "Repede! Tunelul se închide! Repede!" Își șterse fața și se tîrî spre gaură, unde apucă o mîna. Se încordă strîngînd din dinți, dar ultimele rezerve de energie le consumase în galerie: nu reuși să-l scoată pe necunoscut, care dispăru în întuneric cu un țipăt sfișietor.

— Depărtați-vă! Depărtați-vă! ordonă Mikofsky. Vă prinde plaga!

Dar era incapabilă să se miște. Se rostogoli pe burtă, simțind cum mîini o prind de gambe, trăgînd-o înapoi. Luptă să nu-și piardă cunoștința.

Decorul se rotea în jurul ei ca un caleidoscop. La mai puțin de zece metri de rană observă centura de mucoasă roșie. Goot, Saba și Mikofsky se tîrau în patru labe, urmați de trei necunoscuți, probabil fugari, pe care tunelul nu-i capturase... În depărtare se mai ghicea încă forma rotunjită a colinei... acum în întregime roșie.

Deschise gura, bîlbîi ceva ininteligibil.

— S-a terminat! îi șopti Saba, susținîndu-i capul. Nu mai e nici un risc. Tunelul s-a închis... În cîteva ore va dispărea chiar și orice urmă de cicatrice. Berthalem era cît pe ce să cîștige.

— Orașul... gîfii cu greutate Liza. Orașul...?

9

Aeroglisorul fusese sabotat cu atîta grijă încît nu mai exista nici o rază de speranță privind o eventuală reparație. În schimb, rezervele de carne erau intacte, fiind suficiente celor șapte evadați. Situația era însă gravă în privința apei. Provizia era complet epuizată. Mikofsky sugera posibilitatea distilării sudorii animalului, dar Saba se strîmbă îngreșată.

— Nu vă mai amăgiți, mormăi, hormonii rezistă la fierbere. Condensarea nu-i curăță deloc de capacitatea mutagenă. Nu veți distila nimic altceva decît otravă, Mikofsky, otravă și nimic altceva!

Cei trei supraviețuitori din grupul lui Berthalem păreau ciudat de indiferenți la discuție. De fiecare dată cînd Liza încerca să le afle intențiile, se închideau într-o tăcere încăpățînată, plină de ostilitate, nu lipsită de un anume dezgust.

— S-ar zice că ne poartă pică pentru că i-am scos din etichetele legionarilor canibali! constată Goot, stăpînindu-și cu greu iritarea.

— Probabil că așa și este, răspunse Liza. Pentru ei, lumea a început și s-a sfîrșit cu colina. Se simt vinovați că au abandonat-o...

— Nu prea strigau asta în tunel! rînji tînărul. Și, în definitiv, dacă tînjesc atît după Berthalem, n-au decît să se arunce în zona de absorbție!

A doua zi, macabra butadă căpătă un aer de îngrozitoare profecție. Saba, care se trezise prima, începu s-o zgîlție pe Liza cu brutalitate:

— Cei trei tipi de pe colină! strigă. Au dispărut. Au șters-o fără ca măcar să-și ia rația de carne uscată... Privește!

Liza se sculă, constată adevărul celor spuse și îl preveni pe Mikofsky.

— Toată carnea, cu excepția celei de pe colină, o considerau probabil impură, se hazardă savantul, trăgîndu-se de vîrfurile mustății hipertrofiate. Rezervele noastre îi îngreșeau, așa cum îi îngreșeam și noi, "străinii"...

În acel moment, Goot îi strigă din cabina aeroglisorului.

— A fost spartă trusa farmaceutică! îi anunță. Au dispărut trei doze maxime de morfină și o seringă...

Liza se încruntă.

— Ciudat, murmură nedumerită, nici unul nu era rănit și nici suferind... De ce să fure calmante? Doar dacă...

Brusc, fu cuprinsă de o îngrozitoare certitudine. Se răsuci spre Mikofsky și-și înfipse unghiile în umerii acestuia, fără ca măcar să-și dea seama.

— Dumnezeule! gemu fata. Înțelegeți, Mathias?

Cum profesorul continua să rămîna imobil, Liza porni în fugă spre marginea purpurie a

mucoasei nutritive; Goot urlă ceva, Saba îi porni pe urme. În clipa când mâna metisei o apucă de ceafă, Liza se opri, cu degetele arătând spre un pumn de cioburi de sticlă ce străluceau lângă buza temutelor papile.

— Privește! bîlbîi. Acolo! Bucățile alea... Trei fiole și o seringă, îmi pun capul! Îți dai seama? S-au insensibilizat, apoi au sărit în mijlocul zonei de absorbție! Au plecat să-i înfilnească pe Berthalem și pe ceilalți, aruncându-se în lacul ăsta de sucuri digestive!

Saba deveni cenușie la față și o prinse de umeri.

— Nu mai poți face nimic, îi șopti în dreptul timpelui, nu mai gîndeam normal. Mai devreme sau mai tîrziu ne va veni și nouă rîndul...

Sinistrul episod îi determină să-și reia drumul. Adunară din carcasa aeroglisorului tot ceea ce puteau căra și pătrunseră fără ezitare în jungla părului din regiunea pectorală. Intenția declarată a lui Mikofsky era de a lua contact cu Isi Jamin, cu care să înceapă discuții vizînd refacerea integrității fizice a animalului și combaterea prin toate mijloacele a aberațiilor ce înfloreau acum, pretutindeni pe carnea acestuia. La auzul unui astfel de program, Saba îi rînji în față, spunîndu-i că se hrănește cu himere.

— Chiar nu-nțelegeți că-i prea tîrziu, îl admonestă ea, iremediabil și definitiv, prea tîrziu! Sînteți un visător rupt de realitate, dar am să vă conduc totuși pînă la Isi Jamin, chiar și numai pentru a-i oferi ocazia să vă vîre cu nasul în propria dumneavoastră incompetență! Da, vă voi duce acolo pentru că-i singura dumneavoastră șansă să nu muriți idiot!

Mikofsky încasă afrontul cu mare calm, dar aparenta sa siguranță nu avu nici pe departe darul să izgonească groaza ce o cuprindea încet pe Liza.

Încă de la începutul lungii călătorii, ieși în evidență un adevăr de netăgăduit: animalul slăbise extraordinar de mult... Cîmpiile moi, elastice se scufundaseră, se lăsaseră ca niște văi mărginite de coamele arcuite ale coastelor. Erau mereu obligați să escaladeze crestele osoase, apoi să coboare în inima unui defileu arid, pentru a reîncepe o nouă cățărare, o nouă coborîre... La a cincea coastă, cu toții dădeau semne de evidentă epuizare. Se văzură nevoiți să se oprească pentru a se odihni douăzeci și patru de ore...

Abia instalați, se treziră asaltați de un insuportabil miros de putrefacție ce venea dintr-o zonă vecină. Rezistară cîva timp legîndu-și la nas cîte o cîrpă îmbibată în esențe aromatice, dar, nemaiputînd suporta, se urcară pe cea mai apropiată creastă și începură să cerceteze depărtările cu binoclul. De partea cealaltă se întindea o uriașă zonă necrozată. Un teritoriu gangrenat, în plin proces de putrefacție, învăluit de haloul de căldură specific descompunerii organice. Mirosul era atît de puternic că Goot începu să vomite, adăugînd și el o contribuție la oroarea olfactivă. În schimb, Mikofsky rotea nervos inelul de reglaj al binoclului.

— Văd pe cineva! șopti, vîrîndu-și capul între umeri. Mutanți... Of! Doamne! Liza, ia privește și tu!

Tînăra luă binoclul și-l duse la ochi. Pe fundul văii fusese deschisă o rană uriașă. Un sînge negru și gros se vălurea, agitat de brasul greoi executat de vreo zece înotători, de ambele sexe. În pofida ceții, puteau fi distinse cu claritate scînteia pieilor acoperite cu solzi, fluorescența roșiatică a branhiilor situate de o parte și de alta a gîtului, membranele fibroase ce uneau degetele... Amfibii!

— Dar cum e posibil? bîgui Liza.

— Regresie datorată hormonilor, gîffi profesorul, reparația unor caractere ancestrale. Știți foarte bine că pe parcursul formării sale, foetusul uman trece prin toate etapele evoluției: pește, reptilă și așa mai departe. Aici s-a făcut calea inversă: plecînd de la om, s-a revenit treptat la stadiile inferioare de evoluție... Fantastic!

— Dar... putreziciunea asta, de unde vine?

— Amfibii, Liza, amfibii! Au deschis rana asta pentru a avea posibilitatea să înoate în lungul venelor și arterelor. Singura problemă este că-n timpul scufundărilor branhiile prelevă oxigenul din sîngele animalului pentru a le permite să respire...

— Iar globulele roșii, mult sărăcite, nu mai reușesc să efectueze sarcina de regenerare a organismului, continuă fata, motiv pentru care zona asta este pe cale de a muri...

Saba scui pă cu scîrbă...

Puțin mai tîrziu se intersectară cu un trib, aparent sănătos, care fugea de o zonă cuprinsă de o febră intensă. Mikofsky, care îi recunoscuse fără prea mare greutate pe majoritatea cercetătorilor, nu reuși să facă totuși nimic pentru a-i reține.

— E sfirșitul! îi urlă în față o femeie masivă cu sîni uriași. Puseul febril a cuprins cimitirele: firele de sutură pleznesc, plăgile mormintelor se deschid una după alta! Morții ies regenerați, umflați de sîngele animalului! Sînt soldații creaturii, armata căreia i-a dat naștere din măruntaiele sale pentru a ne extermina! Fugiți cu noi, ei ne urmăresc... I-am văzut! Morți regenerați, plini de forță, ei... sosesc!!!

Și o rupse la fugă, cu brațele ridicate spre cer, scoțînd urlete îngrozitoare. Liza simți pielea zburlindu-i-se de frică. Goot se dădu și el un pas înapoi, holbîndu-se la pădurea de peri care începea în fața lor. Chiar și Saba se albi la față. Mikofsky se văzu, deci, obligat să-i zgîlție pe fiecare pentru a-i smulge din ciudata stare hipnotică care-i cuprinsese pe toți.

— Reveniți-vă! vociferă acesta. Sînteți doar oboșiți, nu vă lăsați impresionați de halucinațiile unei femei pe jumătate nebună! Haideți, la drum!

Se conformară, dar cu o anume rețineră, în timp ce prin minte le răsuna încă ultimele țipete ale necunoscutei: sosese! Liza trebui să lupte mai bine de un sfert de oră împotriva dorinței de a fugi, care-i bloca abdomenul, în timp ce Goot se țira cu încăpăținare mult în urma coloanei. Dar profesorul avusese dreptate: nu întîlniră nici un mort viu, nici un "soldat născut din măruntaiele creaturii". Nu văzură nimic, nimic altceva decît cimitire supurînd, deformate de febră.

După trei zile de mers perseverent și ezitant, ajunseră în zona unde se simțeau bătăile inimii. Se dovedi o experiență cît se poate de neplăcută. Un bombardament surd și invizibil zguduia solul asemeni unui berbece gigantic ce lovește poarta unui oraș fortificat. Era ca o formidabilă bătălie ce se desfășura în adîncurile animalului, ciocnirea disperată dintre două armate ce-și consumau ultimele forțe. Liza nu mai era în stare să-și stăpînească fălcile ce clănțăneau cu violență. Fiecare lovitură de berbece o simțea direct în viscere, aducîndu-i parcă stomacul la gură.

Le fusese imposibil să doarmă, fiecare perioadă de odihnă scurgîndu-se într-o atmosferă de letargie comatoasă populată de fantasmă și scurte halucinații.

Cînd ajunseră în epicentrul fenomenului, avură senzația că nu mai era nici un oscior la locul său și se mirau cum de reușeau să se mai țină pe picioare.

Orice conversație încetase aproape cu desăvîrșire, și tuspatru înaintau cu privirile înșurubate în pămînt, rumegîndu-și fiecare groaza. Cu toții știau că sfîrșitul era aproape. Încercarea de a o contacta pe Isi Jamin nu reprezenta decît o stupidă lovitură de poker, o ultimă tentativă din care era greu de crezut că va rezulta ceva pozitiv. Știind teoriile extremiste ale biologului, șansa unei înțelegeri eu Mikofsky era aproape nulă, iar Liza se gîndea cu teamă la clipa cînd cele două echipe se vor găsi față în față. Începu chiar să se gîndească dacă nu cumva Saba îi conducea drept în gura lupului și că nu-i ajutase să scape de Berthalem decît pentru a-i permite șefei sale să-l umilească pe profesor... Ipoteza nu era deloc absurdă, ura ce opunea cercetătorii și savanții căpătînd uneori surprinzătoare accente de infantilism.

La sfîrșitul săptămîinii, pe cînd mergeau cu pași de plumb, Saba se opri brusc pe coama claviculei stîngi, arătînd cu degetul spre vale.

— Tabăra Isi Jamin! strigă triumfătoare. Am ajuns!

10

Campamentul, deși ceva mai restrîns, nu se deosebea cu nimic de cel al lui Berthalem. Corturi pătate de sudoare se agățau de gîtul animalului, în timp ce de o parte și de alta se căsca vidul. În depărtare se putea ghici, prin ceața groasă, vîrfurile ascuțite conturate de botul giganticei creaturi adormite. Părea un munte cu pante abrupte, acoperite de păr castaniu, foarte întunecat. Triunghiul isoscel trasat de mandibula inferioară arunca un con de umbră peste o parte a taberei. Nimic nu se clintea. Liza nu reuși să localizeze nici pîndari și nici gardieni. Cartierul general al lui Isi Jamin părea, în mod straniu, abandonat. Neliniștea ce putea fi citită pe figura Sabei o convinse că nu acesta era aspectul normal al locurilor. Probabil că se petrecuse ceva neobișnuit, ceva ce transformase bivacuul facțiunii integrale într-o cetate-fantomă. La început, Liza avu tentația de a crede că fusese vorba de un atac, dar de jur-împrejur nu se observa nici o urmă de luptă. Să fi fost o cursă? După un lung moment de ezitare, se hotărîră totuși să coboare. Saba strigă, dar nu primi nici un răspuns. Strigă din nou, cu vocea spartă de încordarea nervoasă, dar rezultatul se dovedi același. Ici și colo se vedeau părăsitate cîteva mașini de ridicat, un aeroglisor și o mini-macara. Toate fuseseră sabotate cu minuțiozitate, capotele ridicate lăsînd vederii un adevărat ghiveci de angrenaje și sîrme sfîrțecate.

Intrară în primele corturi. Erau goale. Liza observă, totuși, că incineratoarele de documente debordau de cenușă și resturi carbonizate. Se părea că cineva se străduise să facă dispărute toate arhivele stațiunii. În mijlocul sătucului, cupola comandamentului oferea însă un spectacol diferit. Interiorul era umplut de aproximativ cincizeci de cadavre. Majoritatea erau dezbrăcate. Cîteva purtau bluze albe de laboranți, mînjite de vomă. Fiocle sparte erau împrăștiate pe jos, amestecate cu pastile de culoare violet și capsule de medicamente. Pozițiile contorsionate ale cadavrelor, bălțile de vomă și fecalele răspîndite peste tot sugerau convulsiile înfiorătoare ce precedaseră agonia.

Totul pleda în favoarea unei otrăviri colective.

În mijlocul hecatombei, pe un fotoliu metalic, trona o negresă masivă. Avea ochii dați peste

cap, iar din gura larg deschisă îi cursese pînă între sîni o spumă groasă. Saba scoase un geamăt de durere și se aruncă la picioarele matroanei de abanos pe care moartea o surprinsese cu șalele cambrate și coapsele desfăcute, într-o postură involuntar obscenă.

— Isi! Isi! icni Saba, gata să leșine.

— Ce s-o fi întîmplat? — murmură Goot, ținîndu-și mîna la nas pentru a se proteja de mirosul insuportabil de mortăciune.

— Nu știi! gîffi Mikofsky. Probabil secta integriștilor a preferat să se sinucidă. Totul seamănă teribil cu o ceremonie de adio. Nu pare să fi fost vorba de vreun atac...

Erau gata să părăsească locul, cînd Liza observă înregistratorul video așezat pe un trepied auriu, parcă pentru a atrage atenția. Prezența sa, inoportună în mijlocul cadavrelor înțepenite, evoca pe cea a unei sticle abandonate pe o plajă acoperită cu nisip fin... O sticlă sigilată, cu un ultim mesaj. Tînăra se răsuci spre ea, dar profesorul se repezise deja spre aparat și apăsă butonul de pornire. Ecranul clipi, cîteva zigzaguri colorate îi brăzdară suprafața, apoi dreptunghiul său se umplu cu figura sobră a lui Isi Jamin. Pe fruntea și obrajii negresei strălucea o peliculă subțire de sudoare, își umezi de cîteva ori buzele; înghiți în sec... Apoi, deși modificată de dispozitivul de redare, vocea izvorî joadă și vibrantă.

"... Acesta este ultimul nostru mesaj, spuse femeia pe o tonalitate ușor metalică. Îl încredințez norocului, poate va fi găsit de frații noștri, aflați încă în misiune, și tuturor celor care vin pe aici. Datorită situației create, azi am luat hotărîrea de a-mi pune capăt zilelor. Nu oblig pe nimeni să mă imite, iar cei care o vor face, o vor face pentru că ei singuri au decis astfel..."

... După cum o știu cu toții, spre deosebire de secesioniști, am refuzat de la început mutilarea sistematică a animalului. Întotdeauna filosofia mea a fost clară, bine conturată: nici un fel de degradare, din partea nimănui.

Astăzi, mai mult ca niciodată, îmi dau seama că, din păcate, sîntem cu toții condamnați. Nici o carne nu este sănătoasă! Noțiunea de teritoriu nemutagen este o pură utopie. Leziunile produse, fie ele psihice sau fizice, sînt nu numai inevitabile dar și iremediabile. Toți cei care își procură rația de hrană din trupul animalului sînt, fără excepție, condamnați.

M-am hotărît să mă sinucid astăzi deoarece am simțit primele simptome ale răului. Creierul se degradează, capacitățile intelectuale se subțiază, mă năpădesc tot felul de fobii ciudate, făcîndu-mă să capăt obiceiuri dintre cele mai ridicole...

Nu vreau să mă cufund treptat în mocirla josniciei, nu vreau să devin o simplă caricatură umană, asemeni lui Harusson sau Berthalem, prefer să mor acum, cît timp integritatea mea nu este decît ușor afectată.

Drept urmare, las mărturie următorul mesaj: nu există nici o speranță. Nici pentru unii, nici pentru alții.

Toate cercetările pe care le-am făcut pînă în prezent demonstrează un singur lucru: animalul va muri. Fie că-l vor ucide secesioniștii, fie că el însuși va alege moartea! Este adevărat, totul tinde să dovedească faptul că ființa asta a sesizat prezența oamenilor — prezența noastră — ca o boală de nesuportat! Se simte infestată, victimă a unei invazii, victimă a unor paraziți! E adevărat că doarme, dar inconștientul său a detectat, a înregistrat toate incursiunile noastre. Cortexul a reacționat imediat printr-o sumedenie de manifestări psihosomatice declanșate la scara întregii anatomii. Să mă explic: acolo unde omul se mulțumește eu un ulcer, o criză de astm, o urticarie sau o diaree cronică, creatura a ales o manifestare somatică ce sfidează orice imaginație: se decalcifică treptat, astfel încît să-și rupă toate oasele, unul după altul!!! Pur și simplu se sparge, se desface intenționat în bucățele, pentru că nu ne mai suportă!

La început, a încercat să ne asimileze, folosind procese mutagene, dar această strategie dulce s-a dovedit prea lentă. În consecință, a preferat să se sabordeze singură, alegînd moartea în locul pierderii integrității fizice! Da, noi sîntem boala ei, tumoarea ei, esența morții ei, și preferă să scape sinucigîndu-se...

Data fiind această realitate, se profilează mai multe posibilități: anihilarea impulsului autodistrugător prin administrarea de antidepresive puternice. Din păcate, nu sîntem echipați pentru a sintetiza cantitatea necesară de euforizant, iar injecțiile pe care totuși le-am făcut au rămas fără rezultat. Cea de-a doua ipoteză constă în a împiedica animalul să se sinucidă, debarasîndu-l de paraziți. Adică ucigînd toți oamenii care-i mișună acum pe corp. Dar și asta a eșuat. Eram prea puțini pentru a întreprinde o acțiune eficientă.

M-am gîndit atunci la o evacuare masivă, dar ne-a fost imposibil să realizăm un emițător suficient de puternic pentru a străpunge centura de bruiaj și a intra în contact cu vreo navă sau sondă spațială.

N-a mai rămas decît o soluție; să redăm animalului demnitatea ucigîndu-l, înainte ca indivizi de teapa lui Berthalem să-l degradeze pînă în cea mai umilitoare stare. Astăzi este prea tîrziu.

Procesul de distrugere a fost declanșat. Nici unul dintre noi nu va muri curat. Nici el, nici noi!

Acestea au fost motivele pentru care m-am hotărât să abandonez lupta. Singura mea răzbunare va fi de a mărturisi că am reușit să cunoaștem toate secretele animalului!

Da! Știam ce glande produc oxigenul și care sînt mijloacele de sinteză, ce unde cerebrale asigură forța de gravitație care izolează animalul de vidul spațial protejîndu-i, în același timp, funcțiile vitale. Da, știam! Dar am ars rezultatele cercetărilor și am distrus probele și eșantioanele adunate. Trebuia să fim siguri că nu vor ajunge să fie folosite în scopuri nefaste. Plec. Plec înaintea ființei care a avut ghinionul să ne suporte, căreia i-am tulburat somnul milenar din abjecte considerații materialiste. Resping degradarea, atît pentru ea, cît și pentru mine. Refuz să asist la Apocalipsul care se pregătește, refuz să asist la spectacolul dezmembrării și agoniei acestui fantastic organism... Cine este cu adevărat înțelept mă va urma. Nu oblig pe nimeni să mă imite, dar îi deplîng pe cei care au ales așteptarea. Adio... "

Un păcănit, apoi caseta începu să se rebobineze automat, lăsîndu-i pe cei patru călători fără grai.

— A reușit să-i descopere toate secretele, se mulțumi să bîlbîie Mikofsky cu o expresie rătăcită. Toate secretele...

Liza simți pornirea să-l pleznească. Cu fiecare secundă, panorama catastrofei ce se apropia îi devenea tot mai clară. Oasele vor ceda unul după altul. Mai întîi membrele, mult mai fragile datorită lungimii, apoi coastele. Cușca toracică se va scoflici, strivind plămîinii, provocînd asfixia. Animalul o dată mort, toate funcțiile de protecție vor înceta imediat: atmosfera artificială se va evapora, atracția gravitațională care-i menținea pe sol va dispărea... Nu va mai exista nimic: doar vidul cosmic, frigul. Moartea...

Rămășițele glorioasei echipe științifice a Universității din Santa-Catala se vor concretiza în două sute de cadavre congelate, la fel de țepene precum Stîlpii de piatră ai unei catedrale... Două sute de statui din carne întărită, derivînd veșnic prin spațiu, tot atîtea mărturii ale absurdității umane... Iată ceea ce Isi Jamin refuzase să vadă. Și ce persoană cu bun simț i-o putea reproșa?

— E sfirșitul! sughită Goot, alb ca varul de frică. Isi Jamin nu s-a înșelat niciodată! Niciodată!

Era pe punctul de a se lăsa pradă panicii. Liza îl zgîlțîi însă violent și părăsi cortul. Pentru moment, se stăpînea destul de bine, dar nu știa cît va mai reuși să-și controleze sistemul nervos. Mikofsky o ajunse din urmă.

— Liza! rosti acesta, încercînd să aibă un ton ferm. Cînd trebuie să revină naveta pentru a te recupera?

Tînăra explodă:

— Nu mai știi!

Profesorul se holbă incredul la ea.

— Nu mai știi?

— Nu! Din momentul parașutării avea la dispoziție 24 de zile, dar am pierdut noțiunea timpului! Toate întîmplările astea! Lipsa nopților! Marșurile care nu se mai terminau o dată... Cum vreți să îi ținut o socoteală exactă? Mi-am uitat sacul cu cronodator cu tot în tabăra lui Berthalem. Am încercat să fac o evaluare subiectivă a timpului. De cînd am părăsit însă baza am mărșăluit aproape continuu la limita epuizării. În unele zile am mers pur și simplu ca un automat, am fost în pragul leșinului, iar acum îmi cereți un calendar exact al timpului scurg? Vă arde de glumă, domnule Mikofsky? Dumneavoastră ce-ați făcut cu cronodatorul?

Savantul înclină spășit capul.

— Nu-l mai am, mărturisi, de mai bine de un an. De cînd mă aflu aici, am pierdut și eu noțiunea timpului. Mai întîi datorită absenței variației noapte/zi, apoi, rămînînd singur, n-a mai avut nici o importanță. Goot era în misiune. Mă orientam la bunul simț. Dar credeam că măcar dumneata...

— C-o să-mi țin ochii lipiți de ceas?! rînji Liza. Ei bine, ați pierdut... Și eu m-am bazat pe ceilalți... În plus, eram mult prea obosită ca să mă gîndesc la viitor. Nu știi cînd va avea loc, cu exactitate, întîlnirea. Am impresia că mă aflu aici de un secol. Sînt terminată, domnule Mikofsky, înțelegeți? Terminată!

Își trecu mîna peste față și făcu cîțiva pași.

— Întîlnirea era stabilită în vîrfurile vâii sternale, reluă domolită, acolo unde am aterizat. Dacă lipsesc, următoarea trecere nu va fi mai devreme de treisprezece-paisprezece luni, timp necesar ca universitatea să adune bani pentru o a treia expediție...

— Vom fi de mult morți!

— O știi la fel ca și dumneavoastră. Am calculat că ne rămîne cu aproximație o marjă de opt zile. Ca să ajungem la punctul de întîlnire ne trebuie cam o săptămînă.

Mikofsky ridică din umeri exasperat.

— O săptămână! Sînteți nebună! Nu sîntem în excursie! Trebuie să ținem cont de mutații, de capcanele terenului, de ocolișuri... Și uitați ce-i mai important: din nefericire, mergem pe jos!

Cîteva secunde se înfruntară, țepeni, privindu-se în ochi, după care îi cuprinse lehamitea. Se așezară pe jos, fixînd indiferenți muntele mandibulei, care se profila prin ceața unsuroasă la cîteva kilometri depărtare.

— Chiar credeți că animalul se va dezmembra? îndrăzni tînăra, cîteva minute mai tîrziu.

— Categorie! răspunde Mikofsky. Isi Jamin era un cercetător mai bun ca mine, acum pot să recunosc. N-a fost numită șefa expediției pentru simplul motiv că era negresă... Animalul își va fragmenta scheletul, dar trebuie ținut cont și de grupurile care au declanșat războiul de dezmembrare: este suficient ca una singură să reușească să amputeze o labă, de exemplu... și hemoragia îl va ucide în cel mult o oră! Vreți să continuați?

— Nu, îl întrerupse Liza. Mă gîndesc la colegii dumneavoastră. Chiar dacă vom reuși să plecăm, cea mai mare parte a expediției va pieri. Să-i lăsăm aici echivalează cu o condamnare la moarte.

— Îmi pare rău, dar nu văd cum am putea evacua forțat mutații și nebunii intoxicați de ideile lui Berthalem sau Harusson... Nici măcar nu-s sigur că eu voi fi lăsat să urc în navetă. În definitiv, pe dumneata vin să te caute. Numai pe dumneata!

Liza fu străbătută de un fior. Intuia deja reacția comandantului de bord cînd va trebui să-i raporteze că uriașa expediție se terminase printr-un eșec... Ca martoră a unui rateu pe cît de grandios, pe atît de compromițător, nu risca oare să se afle, din acea clipă, în pericol?

Datorită mirosului pestilențial ce provenea din cortul central, hotărîră să doarmă în afara taberei. O investigație sumară îi lămuri că, în campament, nu mai rămăsese nici un obiect întreg. Excepție făceau incineratoarele de documente în care fuseseră arse ecuațiile secrete ce formulau metabolismul animalului. Înainte de a adormi, făcură totuși o ultimă tentativă de a stabili un calendar aproximativ al timpului scurs, dar deveni destul de repede evident că fiecare evaluase în mod diferit durata evenimentelor. În plus, perioadele de marș forțat și săparea tunelului erau percepute prin prisma unei oboșeli halucinante care bruia total socotelile. Adormiră fără să fi reușit să se pună de acord, prăbușindu-se frînți de oboșală în mijlocul calculelor nesigure.

Liza se trezi și observă imediat lipsa Sabei. O cuprinse o presimțire neplăcută. Fără să mai stea pe gînduri, porni în fugă spre cortul central. De jur-împrejurul cupolei mortuare se ridica un zid invizibile de miros insuportabil și, un moment, avu sentimentul stupid că aerul era atît de greu încît îi va strivi umerii. N-avea rost să mai întîrzie. Intrînd, o văzu pe Saba la cîteva metri de Isi Jamin. Atîrna spînzurată de un cîrlig al pilonului central, cu limba ieșindu-i printre dinți vineție.

Deodată, de afară, dinspre locul unde-i lăsase pe Goot și Mikofsky, izbucniră strigăte și replici violente. Ieși grăbită și era cît pe ce să se ciocnească de Goot, care bîntuia printre corturi gesticulînd nervos.

— Unde-i Saba? zberă acesta. Unde-i tuciuria aia, să-i răsucesc gîtul?

— De ce?

— Ne-a aruncat în incinerator toată rezerva de carne uscată! bîgui. Nu ne-a mai rămas nimic de mîncat.

Cînd aflară însă că tînăra integristă se alăturase fraților ei de luptă, cei doi se mai calmară. Profesorul continuă totuși să mormăie posac.

— Ca să ajungem la punctul de întîlnire ne-a rămas la dispoziție cel mult o săptămână, scrișni el, deci nu ne putem permite să umblăm haihui. Va trebui să alergăm în linie dreaptă spre vîrfurile sternului, ceea ce presupune să traversăm zone extrem de mutagene. Asta înseamnă, pentru că nu mai avem rezerve, că nu ne rămîne altceva de făcut decît să ne tăiem rația din terenul străbătut. La fel de prost stăm și cu apa.

— Dar de ce să nu luăm o provizie chiar din zona asta? întrebă Liza. Doar de aici s-a alimentat și Isi Jamin, nu?

— Da, i-o reteză brutal Goot, dar a înnebunit! Dacă teoria ei este corectă, adică nu există teritoriu sănătos, bucățița asta alimentară este, în mod sigur, de o mie de ori mai toxică decît cea din terenul bazei!

— În plus, ca să adunăm o rezervă cere timp, interveni Mikofsky. Trebuie să tăiem, să preparăm carnea. Nu sîntem echipați. N-avem nici un conservant. Pe căldura asta, grătarele noastre vor putrezi în cel mult douăzeci și patru de ore!

— Să le afumăm!

— Cu ce, Dumnezeule mare! N-avem lemne. Nu pot afuma carne arzînd nailon, plastic sau cauciuc! Vă doriți un cancer sau ce? Am făcut o mică investigație prin împrejurimi: n-am găsit nici măcar o fărîmă de material "nobil", nimic altceva decît plastic sau metal. În plus, integriștii și-au rezervele alimentare, au golit rezervoarele de apă potabilă, au spart alambicurile cu care se putea distila sudoarea animalului.

— De ce-a făcut Saba una ca asta? se miră Liza descurajată. Ca să se răzbune? Din spirit lichidatorist?

— Dumnezeule mare, zberă Goot, la ce bun lamentările astea? Era nebună, ăsta-i răspunsul!

— Indiferent ce-o fi fost, concluzionă Mikofsky, nu ne rămîne decît s-o luăm din loc cu mîinile goale...

După ce prelevară hrană pentru două zile, pe care datorită lipsei de apă renunțară să o mai fiarbă, porniră la drum. De data asta, ruta aleasă era simplă: urmau să coboare între clavicule spre depresiunea sternală ce separa mameloanele. Traseul străbătea o vale nu prea abruptă, dar dificil de parcurs datorită tufişurilor formate de pilozitatea pectorală.

Primul "cutremur de pămînt" îi rostogoli claie peste grămadă. Trupul animalului fu parcurs de un violent frison. Liza se trezi în patru labe, amețită, în mijlocul unui tufiş de peri.

— Ce-a fost asta? gemu ea.

— O coastă, șopti sinistru Mikofsky, o coastă decalcifiată care s-a rupt, probabil, undeva, pe partea dreaptă. Nu-i decît începutul... Isi Jamin nu s-a înșelat...

Din acel moment, marșul prin valea sternală se transformă într-un adevărat infern. Datorită fracturii se declanșă o febră puternică, temperatura crescînd la valori incredibile, antrenînd o transpirație abundentă. În scurt timp, depresiunea ce separa mamelele animalului se umplu cu un veritabil torent de sudoare care-și rostogolea perlele grele, sărate, asemeni unei avalanșe. Pentru a scăpa de înec, Liza și tovarășii ei se agățară cu disperare de firele de păr, cățărîndu-se apoi pînă la jumătatea pantei melonului drept. Tot terenul mustea, fiecare metru fiind cucerit cu prețul unui efort supraomenesc. Dar, spre dimineață, febra scăzu. Sub tălpile iritate carnea deveni călduță, iar torentul de sudoare secă, lăsînd în urmă un sol moale și lipicios din care se degaja un puternic miros de acid acetic.

Următoarele două zile fură liniștite. Pilozitatea, ceva mai rară, permise o avansare mai rapidă. Ceva mai tîrziu reușiră să pună pe fugă un trib de mutanți cu aspect de coșmar. La oprirea de "seară" Liza avu însă neplăcuta surpriză să constate că întreaga rezervă de hrană putrezise. Fișile înnegrite de carne emanau un miros dulceag revelator. Drept urmare, se văzu nevoită să le arunce.

— E momentul adevărului! rînji proteste Goot. Cine face safteaua?

Cum nimeni nu mișcă, reînnoi oferta!

— Trebuie să mîncăm! Mergem continuu; fără hrană, nu vom mai fi în stare nici măcar să punem un picior înaintea celuilalt. Gîndiți-vă că ne-au năi rămas vreo patru zile de marș!

Făcînd pe grozavul, își luă bisturiul și tăie dintr-o regiune lipsită de grăsime trei porții zdravene de carne. Liza îngurgită cu mare greutate bucata crudă, elastică și zemoasă, dar se strădui să nu lase nici o firimitură. Simțea cum oboseala îi paraliza gambele. Știa că dacă ar fi refuzat să mănînce, deșeurile oxidate s-ar fi acumulat în mușchi, paralizînd-o puțin cîte puțin.

Somnul îi fu populat cu abominabile vise de metamorfoză, în care se vedea alergînd înnebunită de colo-colo, acoperită din cap pînă-n picioare cu solzi și avînd degetele cu etichete de broască. Un al doilea cutremur îi smulse din somn. Epicentrul părea foarte apropiat, zguduitură fiind însoțită de un trosnet surd, înfiorător, ce le îngheță sîngele în vine. O oră mai tîrziu, scenariul din zilele precedente se repetă secvență cu secvență: căldură intensă, transpirație, inundație. De astă dată, puseul febril fu afît de puternic încît, pentru a nu se trezi cu tălpile arse, se văzură nevoiți să se cațere pe cele mai groase fire de păr găsite în zonă. Rămaseră astfel agățați un timp nedeterminat, cu mîinile jupuite, tăiate de cojile ascuțite ce se exfoliau din teaca firelor. La un moment dat, Goot, apucat de un cîrcei, se prăbuși într-o baltă de lichid clocotitor, umplîndu-se imediat de bășici.

Ziua se scurse într-o confuzie de apocalips. Spre seară, animalul fu zguduit de un alt trosnet, ceva mai depărtat, somnul lui transformîndu-se astfel într-o stare de comă profundă. Din acea clipă febra deveni uscată, ca și cum gigantul corp pierduse toată umiditatea. Căldura din jur părea degajată de un furnal în plină activitate. Folosind bisturiul, Liza decupă din teaca unui fir de păr mai multe fișii cu care își înfășură picioarele. Ceialți o imitară. În pofida acestei protecții, reveniți pe sol avură senzația că pășesc pe capacul unei marmite încălzite la roșu. Goot mergea cu mare greutate — pielea pînă la jumătatea gambei îi era acoperită de umflături, iar bășicile de pe coapse supurau abundent.

Aerul supraîncălzit le usca gîtul și plămîinii. Supseră din bidoane ultimele picături de apă. Apoi, cu frunțile plecate, se așternură la un marș dureros, încăpățînat.

Spre "seară", făcură o pauză și se forțară să înghită bucăți mari de carne crudă, cu speranța că vor îndepărta senzația de epuizare ce-i cuprindea treptat. Goot suferea cumplit, dar nu se plîngea. Căldura intensă încărcă cel mai mic gest cu greutatea dată de epuizare. Trebuiră să facă un efort violent pentru a reuși să pornească din nou la drum.

Solul mai fu zguduit de alte două trosnituri apropiate, urmate de o a treia, foarte depărtată. De astă dată însă, nu mai urmă nici o viitură: glandele sudoripare păreau a fi secăt definitiv.

Liza mergea cu ochii închiși, ca o somnambulă. Știa că fiecare fractură slăbea cutia toracică, micșorând sistematic capacitatea de inspirație a plămînilor creaturii adormite. Peste puțin timp, aceasta va începe să se sufocă, să se asfixieze... Doar dacă între timp vreuna din cetățile ce propovăduiau dezmembrarea nu decisese cumva să-și ia zborul provocînd simultan o hemoragie gigantică...?

Epuizați și amețiți, reușiră totuși să atingă vârful sternului mai devreme chiar decît se așteptau. Mîncară în tăcere, supraveghînd ca niște animale înfricoșate cîmpia goală ce-i înconjura. Liza constată că febra scădea, de acum fiind posibil să te culci pe sol fără riscul de a te umple de bășici. Pentru moment, observația îi umplu de bucurie, dar imediat fură obligați să revină la cruda realitate: da, temperatura scădea, dar mult sub valoarea normală. Animalul se răcea, dar nu ca un convalescent, ci ca o ființă ce urina să moară...

Liza și Mikofsky se lipiră de sol. Carnea se întărea, căpătînd o neliniștitoare tentă albăstrie.

— Sîngele nu mai evacuează bioxidul de carbon, diagnostică profesorul. Plămîinii sînt com-primați, metabolismul se încetinește.

Tînăra ridică fruntea. Pielea Cîmpiei începea să fie străbătută de vinișoare întunecate, cianozate...

În jumătatea de oră care urmă, temperatura mai scăzu cu cîteva grade. Pentru prima oară de cînd pusese piciorul pe animal, Liza își dădu seama că tremură de frig. Destul de repede, suflul ce-i ieșea din gură căpătă aspectul unor norișori compacți de ceață. Abia atunci își dădu seama că era complet dezbrăcată. Goală, în mijlocul unei cîmpii peste care se lăsa un frig năpraznic. Mikofsky, uitînd de oboseală, țopăia pe loc pentru a se încălzi.

— Stratul de oxigen se subțiază, constată acesta, sîntem din ce în ce mai puțin feriți de gerul spațial. Atmosfera artificială produsă de animal se reduce cu fiecare oră. Este... Este ca atunci cînd din cazanul unei locomotive țîșnește un jet de aburi a cărui forță scade pe măsura stingerii focului...

Liza continua să-și fricționeze umerii și coastele. Respira greu, iar acul de foc al unei migrene îngrozitoare îi sfredelea lobul occipital. Procentul de oxigen, destul de redus în mod normal, atinsese acum limita sufocării. Întorcînd capul, constată că Goot își pierduse cunoștința. Dorința de a se tîrî spre el pentru a-i face cîteva mișcări de respirație artificială îi fu brusc retezată: un voal negru, ce anunța leșinul, îi întunecă privirea.

Mikofsky constată că tălpile nu mai atingeau solul, încetase să se mai agite; Liza, la rîndul ei, deși așezată, își dădu seama că plutea acum la cîțiva centimetri de suprafața Cîmpiei! Mikofsky se holbă spre ea.

— Forța de atracție slăbește! horcăi. Animalul trage să moară. Atmosfera se destramă. Vom fi aspirați în spațiul cosmic...

Tînăra intui că groaza o va face să înnebunească; sperînd că durerea va alunga gîndurile negre, își mușcă feroce antebrațul, pînă la sînge. Se întinse apoi pe spate, cu fața spre cer. Lipsa unui contact ferm sub șale îi provoca o stare aproape insuportabilă. Respira tot mai greu, iar în țeastă îi sfîrîia ceva ca un scurtcircuit. Gîfîia cu gura larg deschisă și cerul gurii uscat ca iasca...

Leșină cîteva secunde, fiind smulsă din neființă de strigătele lui Mikofsky. Se răsuci pe o parte și imediat se crispă violent: acum plutea la peste zece metri înălțime! Mikofsky și Goot (în continuare leșinat) derivau în apropiere, aidoma unor epave ce pluteau pe o mare nevăzută. Instinctiv, cu un reflex absurd de apărare, desfăcu brațele și picioarele, încercînd o mișcare de bras. Dîndu-și seama că-și pierduse capul, se forță să rămînă imobilă, cu fața întoarsă spre sol. Continuau să urce. În depărtare, o mulțime heteroclită de obiecte porniseră și ele să se înalțe spre tenebre. Tînăra reuși să observe pînze de cort învălmășite, un aeroglisor, containere...

Cînd ajunse la aproximativ o sută de metri altitudine, observă un grup de mutanți care, pentru a nu fi smulși de pe solul proteguitor, se legaseră de firele de păr din blană. Ceva mai aproape, membrii unui alt trib erau pe punctul de a-și termina conservarea picioarelor în carnea animalului, înrădăcinîndu-se asemeni Celui-care-Visează asasinat de Berthalem.

Mikofsky mai avea forță să urle, dar fetei îi era imposibil să înțeleagă ce anume spunea. Știa că, pe măsură ce urcau, temperatura scădea. În curînd vor fi zero, minus cinci, minus zece, minus douăzeci... Oricum își vor pierde cunoștința înainte ca spațiul să-i transforme în adevărate statui.

Începu să fredoneze un cîntec de leagăn. Mikofsky se depărta tot mai mult, înotător grotesc ale cărui membre băteau cu disperare o apă invizibilă. Goot se pierdea la orizont. Liza se pregătea de moarte, trecerea în neființă. Frigul încetase a mai fi dureros: acum îi amorțeau umerii, pîntecul, plutea fericită. Stele de mare scînteietoare, înghețate sub privirea ei. Cinci sute de metri mai jos, animalul devenise o pată rozalie, neclară, informă. Se răsuci pe o parte, căutînd o poziție mai comodă pentru somn. Bîzîitul îi umplea urechile, atingînd un nivel insuportabil. Strînse fălcile. Chiar nu putea fi lăsată să doarmă în pace.

Deodată, vocea răgușită a lui Mikofsky îi zgîrîie timpanele. Se răsuci. Patul de imponde-

rabilitate era extraordinar de plăcut. Niciodată nu mai avusese parte de o saltea atât de primitoare.

— Liza! striga profesorul. Liza! Era pentru azi... Elicopterul! Am reușit!

Fata sălță din umeri. Ceva o lovi. Un cârlig, o agățătoare cu vîrf cauciucat o trase spre stînga. Bîzîitul deveni mai intens.

Cînd văzu botul cîrn al elicopterului de luptă fu sigură că va fi înghițită de o insectă gigantică.

11

Nava vibra încetișor, înfigîndu-și vîrfurile carbonizate în noaptea spațiului. Trepidația alerga prin scheletul obosit, încovoia conductele, făcea să fluiera niturile slăbite și să geamă tablele fuselajului...

Întinsă în cușeta sa, Liza asculta plînsetul metalic ce urca din bătrîna carcasă aidoa unei melodii demodate ce nu mai putea fi auzită decît cu un sentiment de melancolie. Una din acele arii la modă, ce va păstra etern gustul un pic nostalgic și siropos al amintirilor din tinerețe. Mikofsky stătea lîngă hublou cu fruntea lipită de sticla blindată, cu fața imobilă și privirea absentă.

— Goot n-a mai putut fi recuperat, explicase puțin mai devreme, se depărtase prea mult de elicopter. De abia au avut timp să mă culeagă pe mine, erau în stare de orice pentru a cîștiga cîteva minute, pur și simplu frica le lua mințile.

Imediat după aducerea lor la bord fuseseră izolați de restul echipajului, cazați sub strictă supraveghere într-o cabină situată departe de centrele vitale ale navei, de care-i despărțea un adevărat labirint de coridoare. Junia, grăsansa aflată la comanda expediției, nu-i vizitase decît o singură dată. Punerea în carantină sugera clar viitoarea dizgrație și comisia de anchetă. Toți se desolidarizau de acești păguboși atinși de cea mai groaznică dintre boli: virusul eșecului. Se temeau de molipsirea aproape inevitabilă, urmată de cortegiul interogatorilor și justificărilor lipicioase. Nimeni nu voia să fie implicat în moartea animalului, iar Junia mai mult ca oricine. Nimeni nu voia nici măcar să știe ce se întîmplase, ca și cum simpla ascultare a faptelor ar fi atras după sine complicități de neevitat.

— Ne așteaptă zile negre! mormăi profesorul. Sper că nu ții prea mult la scaunul pe care-l ocupi la facultate! Simt că ni se pregătește o reciclare dintre cele mai dure!

Liza ridică din umeri, făcînd să alunece cuvertura cu care era învelită. Încă nu reușea să se conecteze la realitatea navei, la realitatea existenței Juniei... O fărîmă din ființa ei continua să rămînă prizoniera creaturii.

— Va trebui să fim atenți la ce spunem în legătură cu mutanții, continuă Mikofsky. N-am de gînd să mă văd promovată subiect de experiențe și să-mi sfîrșesc zilele într-o cameră sterilă... sau într-o sală de disecție! Liza, mă auzi?

Liza mormăi vag și se apropie de al doilea hublou. Noaptea de afară o orbi prin opacitatea ei lipsită de speranță.

— N-o să vezi nimic, șopti Mikofsky, au distrus centura de proiectoare ce gravitau în jurul cadavrului. Nu-i decît un bloc de carne congelat de frigul spațial. Un fel de statuie gigantică, sortită să plutească la întîmplare... pînă-n vecii vecilor.

— Un monument? întrebă Liza înfundat. Un monument al prostiei umane?

— Chiar așa, încuviință profesorul, mestecîndu-și mustața, chiar așa...

- SFÎRȘIT -